

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE

Župančičeva 3, 1000 Ljubljana

T: (01) 369 5342

F: (01) 369 5783

E: gp.mp@gov.si

www.mp.gov.si

Številka: 007-217/2020
Ljubljana, dne 17. 12. 2020
EVA 2020-2030-0023

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE
Gp.gs@gov.si

ZADEVA: Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0023) – redni postopek – predlog za obravnavo

1. Predlog sklepov vlade:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije naseji dne.....sprejela naslednji:

SKLEP

»1. Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0023) in ga predloži Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo po rednem postopku.

2. Vlada Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora Republike Slovenije pripravi uradno prečiščeno besedilo zakona na podlagi drugega odstavka 153. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13, 38/17 in 46/20).«.

dr. Božo PREDALIČ
GENERALNI SEKRETAR

Prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za pravosodje,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade RS za zakonodajo,
- Vrhovno državno tožilstvo RS,
- Državnotožilski svet.

2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov:

/

3.a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:

- mag. Lilijana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
- Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje,
- Rado Fele, v.d. generalnega direktorja Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje,
- mag. Aleksandra Spasojevič, pomočnica generalnega direktorja, Ministrstvo za pravosodje.

3.b Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva:

Pri pripravi rešitev predloga zakona je sodelovala delovna skupina, katere člani so bili predstavniki Ministrstva za pravosodje, Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije.

Člani delovne skupine za sodelovanje v delovni skupini niso prejeli finančnih sredstev.

4. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora:

- mag. Lilijana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
- Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje,
- Rado Fele, v.d. generalnega direktorja Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje.

5. Kratek povzetek gradiva:

Poglavitni cilji predloga zakona je optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev ter postopkov za prenehanje državnotožilske funkcije. Vloga Državnotožilskega sveta se krepi na način, da se postopek v primerih napredovanja državnih tožilcev na višje državnotožilsko mesto zaključi pri Državnotožilskem svetu. Opušča se faza podaje pripomb kandidata na mnenje vodje državnega tožilstva, določa se rok za sprejem odločitve Vlade RS glede predloga ministra za imenovanje državnega tožilca ter rok za izvedbo zaprisege novo imenovanih državnih tožilcev. Nova imenovanja, vključno z napredovanji v naziv vrhovnega državnega tožilca, še vedno ostajajo v pristojnosti Vlade RS. Opušča se normativno predpisovanje največjega dovoljenega števila mest državnih tožilcev v posameznih nazivih ter uvaja ena vrsta naziva državnega tožilca na prvi stopnji, kar bo omogočilo prožnejše odzivanje vodij državnih tožilstev na dinamiko pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti ob upoštevanju razpoložljivih kadrovskih virov, vključno z učinkovitejšo izenačitvijo obremenitve in izrabe kadrovskih virov. Natančneje se določajo razlogi za prenehanje državnotožilske funkcije v primeru odpovedi službi državnega tožilca in negativne ocene državnotožilske službe ter krepi vloga Državnotožilskega sveta tudi pri odločanju o prenehanju državnotožilske funkcije, medtem ko se ohranja pristojnost Vlade RS pri razrešitvi državnega tožilca.

S predlogom zakona se krepi samostojnost in odgovornost generalnega državnega tožilca kot nosilca državnotožilske uprave. Predlaga se prenos pristojnosti za izdajo Državnotožilskega reda (ob predhodnem soglasju ministra za pravosodje) in za izvajanje nalog na področju informacijske tehnologije, nakupa in nabave strojne ter programske opreme. Z namenom združevanja dejavnosti, ki se nanašajo na upravljanje s kadri, pa tudi prenos pristojnosti za vodenje razpisnih postopkov za prosta državnotožilska mesta, za dodelitev v drug organ in za prosto mesto vodje državnega tožilstva ter prenos upravljanja enotne evidence (osebne evidence državnih tožilcev in centralne kadrovske evidence). Vloga generalnega državnega tožilca se krepi tudi v postopku imenovanja in razrešitve vodje okrožnega državnega tožilstva ter v postopku imenovanja začasnega vodje državnega tožilstva, določa pa se tudi pristojnost da, če se generalni državni tožilec z odločitvijo Državnotožilskega sveta o izbiri kandidata na prosto državnotožilsko mesto oziroma na mesto vodje državnega tožilstva ne strinja, da zahteva ponovno odločanje

Državnotožilskega sveta. Nadalje se predlaga, da generalni državni tožilec sprejme kriterije za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih, da sprejme spremembe in dopolnitve politike pregona, določi roke hrambe dokumentarnega gradiva na državnem tožilstvu in sprejme odločitve o ustanovitvi in ukinitvi zunanjega oddelka (ob upoštevanju vseh razmerij do Ministrstva za pravosodje in Državnotožilskega sveta). Na zakonski ravni se določa tudi frekventnost izvajanja državnotožilskih nadzorov na državnih tožilstvih, prenos pristojnosti za podelitev priznanj javnim uslužbencem državnih tožilstev in za izvajanje upravnih nalog povezanih z delom poravnalcev v kazenski zadevah (imenovanje in razrešitev poravnalcev ter vodenje imenika poravnalcev).

Nadalje se z namenom krepitve samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilstev za zagotavljanje večje učinkovitosti pri organizaciji poslovanja državnega tožilstva poudarja vloga vodje državnega tožilstva pred sprejemom odločitve o dodelitvi državnega tožilca na drugo državno tožilstvo, pri imenovanju in razrešitvi direktorja državnega tožilstva ter pri sprejemu odločitve o ustanovitvi oziroma ukinitvi zunanjega oddelka državnega tožilstva. S predlaganimi spremembami se natančneje urejajo razmerja med Specializiranim državnim tožilstvom RS in Posebnim oddelkom, vključno z možnostjo, da v slednjem državnotožilsko službo opravljajo tudi imenovani državni tožilci. Z namenom krepitve neodvisnosti Posebnega oddelka in v praksi neustrezno rešenih delovnopravnih vprašanj začasno premeščenih policistov, se predlaga trajna premestitev policistov v Posebni oddelek

S predlogom zakona se utrjuje položaj Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa z nadgradnjo nekaterih vsebinskih rešitev, med njimi tudi glede pristojnosti za sprejem lastnega kadrovskega in finančnega načrta, ureditve pravice do sejin in povrnitve materialnih stroškov članom Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles ter glede letnega poročanja o svojem delu.

S ciljem učinkovitejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev v pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva RS se spreminja katalog kaznivih dejanj glede katerih je pristojno za pregon. Nadalje se za potrebe merljivosti uspešnosti doseganja politike pregona dopolnjuje vsebina le-te z opredelitvijo ciljev za izvajanje politike pregona in kazalcev za merjenje uspešnosti doseganja ciljev. Na ta način se strateški akt generalnega državnega tožilca na nedvoumen način povezuje z vsebino letnih poročil in skupnih letnih poročil o delu državnih tožilstev, ki morajo med drugim vsebovati oceno doseganja ciljev iz politike pregona (nedoseganje slednjih je eden od razlogov za razrešitev s funkcije vodje).

S predlaganimi rešitvami se spreminja tudi statistično poročanje o poslovanju državnih tožilstev na način, ki bo omogočil bolj informativno in uporabniku prijaznejše poročanje. Podrobnejše vsebine in oblike letnega poročila se prenašajo iz zakonske na izvedbeno raven. Na zakonski ravni se ohranja le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila in skupnega poročila o delu državnih tožilstev. Zaradi bolj fleksibilnega sprejemanja in posodabljanja glede na razvoj tehnologije ter možnosti zajemanja podatkov se pristojnost za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela in vsebino ter obliko letnega poročila, prenaša iz ministra za pravosodje na generalnega državnega tožilca. Minister za pravosodje preko soglasja še vedno ohranja pristojnosti v postopku sprejema obeh izvedbenih aktov, dodatno pa je predvidena tudi vloga Državnotožilskega sveta (podaja mnenja). Ukinja se tudi neposredno seznanjanje Državnega zbora RS z letnima poročiloma Specializiranega državnega tožilstva RS in Posebnega oddelka, saj so podatki iz obeh letnih poročil zajeti v skupnem letnem poročilu o poslovanju državnih tožilstev.

S predlaganimi spremembami se vzpostavlja učinkovit pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo v državnotožilske spise lahko vpogledale pod pogoji, kot jih določa zakon, plačljivo bo postalo posredovanje podatkov oziroma listin. Z namenom krepite transparentnosti delovanja državnega tožilstva, s čimer se krepí zaupanje državljanov v delo državnega tožilstva, se omogoča tudi dostop javnosti do podatkov iz kadrovske evidence, ki so povezani z opravljanjem javne funkcije državnega tožilca

Za potrebe nepristranskega in strokovnega preverjanja zakonitosti ter strokovnosti dela policistov Posebnega oddelka se vzpostavlja notranja pritožbena pot zoper delo policistov Posebnega oddelka. Predviden je dvostopenjski postopek, to je postopek s pripombami v okviru Posebnega oddelka ter postopek pred komisijo v pritožbenem postopku, ki se vodi na Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

S predlogom zakona se uveljavljajo tudi drugi sklopi pomembnih rešitev. Pri poslovanju državnega tožilstva se uporaba jezika narodne skupnosti daje vsem strankam, ki na območjih narodne skupnosti želijo uveljaviti pravico do uporabe italijanskega ali madžarskega jezika v postopku. Določajo se podlage za obračunavanje in plačevanje prispevkov za obvezno socialno zavarovanje slovenskih evropskih delegiranih državnih tožilcev. Ukinja se institut zahteve za uvedbo disciplinskega postopa in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Z namenom doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev se ukinja ex lege pridobitev naziva višjega državnega tožilca ob imenovanju na vodstveno funkcijo. Ker veljavna ureditev ne določa roka, v katerem mora Državno-tožilski svet posredovati mnenje glede predhodne zavrnitve izvedbe pravosodnega nadzora, se določa rok za podajo mnenja in vezanost vodje državnega tožilstva ter ministrstva na odločitev Vlade RS o izvedbi pravosodnega nadzora. S predlogom zakona se konkretizirajo tudi določbe, ki se nanašajo na oddajo prostorov v brezplačno uporabo poravnalcem ter odpravljajo administrativne ovire glede posredovanja pisnih izjav poravnalcev.

6. Presoja posledic za:

a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih	NE
b)	usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	NE
c)	administrativne posledice	NE
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	NE
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki	NE
e)	socialno področje	NE
f)	dokumente razvojnega načrtovanja: – nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja – razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna – razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij	NE

7.a Predstavitev ocene finančnih posledic nad 40.000 EUR:

/

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) obveznosti za druga javnofinančna sredstva				
II. Finančne posledice za državni proračun				
II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				
II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra in naziv ukrepa, projekta	Šifra in naziv proračunske postavke	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ				
II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:				
Novi prihodki	Znesek za tekoče leto (t)		Znesek za t + 1	
SKUPAJ				
OBRAZLOŽITEV:				
I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
/				

II. Finančne posledice za državni proračun

/

II.a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:

/

II.b Manjkajoče pravice porabe bodo zagotovljene s prerazporeditvijo:

/

II.c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov in povečanih odhodkov proračuna:

/

7.b Predstavitev ocene finančnih posledic pod 40.000 EUR:

S predlogom zakona se v prehodni določbi predvideva uvrstitev dosedanjih okrajnih državnih tožilcev v plačni razred okrožnega državnega tožilca, kar predstavlja 200.000,00 EUR stroška iz naslova plač.

S predlogom zakona se urejajo tudi stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom zoper policiste Posebnega oddelka, pri čemer bodo višina, vrsta in način povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred pritožbeno komisijo določeni z Državnotožilskim redom (izhodišča bodo primerljiva izhodiščem kot izhajajo iz Pravilnika o reševanju pritožb zoper delo policistov¹). Ocene finančnih posledic ni mogoče natančneje opredeliti, saj gre za povsem nov institut. Upošteva se načrtovana izhodišča glede višine in vrste povrnitve stroškov ter skupno število prejetih pritožb (22) na Posebnem oddelku od 1. 1. 2015 do 1. 9. 2020 (v letu 2015; 5 pritožb, 2016; 9 pritožb, 2017; 0 pritožb, 2018; 3 pritožbe, 2019; 2 pritožbi in od 1. 1. 2020 do 1. 9. 2020; 3 pritožbe), predlagatelj ocenjuje, da bodo nastali stroški pokriti v okviru razpoložljivih proračunskih sredstev.

Predlagane spremembe bodo v delu, ki se nanaša na ureditev sejnin Državnotožilskega sveta, ob upoštevanju števila sej v letu 2019 (24 rednih sej, ki so v povprečju znašale 5 ur in 2 minut ter dveh sej Komisije za etiko in integriteto, ki sta trajali manj kot 3 ure in stroški za člane navedene komisije), predstavljale dodaten strošek v višini 59.777,89 EUR.

Pozitivne finančne učinke v višini 292.661,00 EUR je pričakovati iz naslova predlagane spremembe 181. člena Zakona o državnem tožilstvu², ki se nanaša na plačilo nadomestila za posredovanje podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnih tožilstev Slovenskemu zavarovalnemu združenju in zavarovalnicam (upošteva se število prejetih zaprosil zavarovalnic na vseh državnih tožilstvih na letni ravni ter višino nadomestila za posredovanje podatkov iz vpisnikov, imenikov ali evidenc državnega tožilstva v višini ki ga obračunava policija Slovenskemu zavarovalnemu združenju in zavarovalnicam na podlagi 2. člena Pravilnika o nadomestilu za vpogled in posredovanje podatkov iz evidenc policije³ - 34,81 EUR brez DDV za enkratni vpogled).

Predlagane spremembe, ki se nanašajo na prenos pristojnosti za izvajanje nalog na področju informacijske tehnologije, nabave strojne ter programske opreme, ne bodo imele finančnih posledic, saj bodo finančna sredstva, ki jih ima Ministrstvo za pravosodje za ta namen načrtovana v veljavnem proračunu, prenesena v proračun Vrhovnega državnega tožilstva RS in Državnotožilskega sveta.

¹ Uradni list RS, št. 54/13.

² Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19 in 139/20.

³ Uradni list RS, št. 76/13.

Upošteva je zgoraj navedene negativne in pozitivne finančne poledice na proračun RS, je v skupnem seštevku na letni ravni pričakovati 32.883,11 EUR proračunskega prihodka.

8. Predstavitev sodelovanja z združenji občin:

Vsebina predloženega gradiva (predpisa) vpliva na:

- pristojnosti občin,
- delovanje občin,
- financiranje občin.

NE

Gradivo (predpis) je bilo poslano v mnenje:

- Skupnosti občin Slovenije SOS: **DA**
- Združenju občin Slovenije ZOS: **DA**
- Združenju mestnih občin Slovenije ZMOS: **DA**.

Pripombe je podalo Združenje mestnih občin Slovenije. Pripombe in opredelitev predlagatelja so podrobneje prikazani v 7. točki uvodne obrazložitve predloga zakona.

9. Predstavitev sodelovanja javnosti:

Pri pripravi predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu je sodelovala delovna skupina, katere člani so bili predstavniki Ministrstva za pravosodje, Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije. Delovna skupina se je sestala na 13 sestankih (prvi 20. 12. 2018, zadnji sestanek 12. 2. 2020).

Predlog zakona je bil objavljen na portalu eDemokracija 3. 7. 2020, istega dne je bil posredovan tudi v strokovno usklajevanje (z rokom za podajo pripomb do 4. 9. 2020) Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS, Državnotožilskemu svetu, Društvu državnih tožilcev Slovenije, Vrhovnemu sodišču RS, Okrožnemu sodišču v Ljubljani, Okrožnemu sodišču v Celju, Okrožnemu sodišču v Kopru, Okrožnemu sodišču v Mariboru, Upravnemu sodišču RS, Sodnemu svetu, Državnemu odvetništvu RS, Odvetniški zbornici Slovenije, Notarski zbornici Slovenije, Generalni policijski upravi, Varuhu človekovih pravic, Informacijskemu pooblaščenču, Direktoratu za policijo in druge varnostne naloge na Ministrstvu za notranje zadeve, Direktoratu za javni sektor na Ministrstvu za javno upravo, Komisiji za preprečevanje korupcije, Zagovorniku načela enakosti, Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, Pravni fakulteti Univerze v Mariboru, Evropski pravni fakulteti, Združenju občin Slovenije, Skupnosti občin Slovenije, Združenju mestnih občin Slovenije, Slovenskemu zavarovalnemu združenju, Obalni samoupravni skupnosti italijanske narodnosti, Pomurski madžarski samoupravni narodni skupnost in Društvu poravnalcev Slovenije v kazenskih zadevah.

Mnenja, predloge in pripombe so podali Vrhovno državno tožilstvo RS, Državnotožilski svet, Društvo državnih tožilcev Slovenije, Vrhovno sodišče RS, Okrožno sodišče v Ljubljani, Okrožno sodišče v Celju, Okrožno sodišče v Kopru, Okrožno sodišče v Mariboru, Upravno sodišče RS, Državno odvetništvo RS, Generalna policijska uprava, Varuh človekovih pravic, Informacijski pooblaščenec, Ministrstvo za javno upravo, Zagovornik načela enakosti, Združenje mestnih občin Slovenije, Slovensko zavarovalno združenje, Društvo poravnalcev Slovenije v kazenskih zadevah, Delavska svetovalnica, policisti Posebnega oddelka ter Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti.

Pripombe strokovne javnosti in opredelitev predlagatelja so podrobneje prikazani v 7. točki uvodne obrazložitve predloga zakona.

Pripombe strokovne javnosti v delu, ki se nanaša na katalog pristojnosti Specializiranega

državnega tožilstva RS, so bile obravnavane:	
– 5. 10. 2020 na sestanku specializiranih kazenskih oddelkov okrožnih sodišč v okviru predhodno izpostavljene problematike specializiranega kazenskega sodstva, – 11. 11. 2020 na sestanku s predstavniki sodišč in državnih tožilstev v okviru razprave na temo »Optimizacije specializiranega sodstva in državnega tožilstva«.	
Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja:	DA
10. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti:	DA
11. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade:	NE
mag. Lilijana Kozlovič ministrica	

Priloge:

- predlog sklepa Vlade RS
- predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu,
- priloga 2,
- MSP test.

Datum:
Številka:

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14 in 55/17) je Vlada Republike Slovenije naseji dne.....sprejela naslednji:

SKLEP

»1. Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2020-2030-0023) in ga predloži Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo po rednem postopku.

2. Vlada Republike Slovenije predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora Republike Slovenije pripravi uradno prečiščeno besedilo zakona na podlagi drugega odstavka 153. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07– uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13, 38/17 in 46/20).«.

dr. Božo PREDALIČ
GENERALNI SEKRETAR

Prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za pravosodje,
- Ministrstvo za finance,
- Služba Vlade RS za zakonodajo,
- Vrhovno državno tožilstvo RS,
- Državnotožilski svet.

**Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah
Zakona o državnem tožilstvu**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Ustava Republike Slovenije⁴ v drugem odstavku 135. člena določa, da ureditev in pristojnosti državnih tožilcev določa zakon. Zakon o državnem tožilstvu⁵ je začel veljati 6. 8. 2011, uporabljati pa se je začel 6. 11. 2011. ZDT-1 ureja državnotožilsko službo, pristojnosti in nezdružljivosti funkcije državnega tožilca, ureditev in pristojnosti državnih tožilstev, državnotožilsko in pravosodno upravo, sestavo, pristojnosti in delovanje Državnotožilskega sveta, razmerja med državnimi tožilstvi in druga vprašanja, pomembna za delo državnih tožilstev.

ZDT-1 je bil do sedaj štirikrat noveliran, in sicer leta 2012⁶, leta 2015⁷, leta 2019⁸ in leta 2020.⁹ Zaradi uskladitve zakonodaje s prenosom dela pristojnosti za področje državnega tožilstva s takratnega Ministrstva za pravosodje in javno upravo na Ministrstvo za notranje zadeve je Državni zbor RS sprejel novelo ZDT-1A. Glede navedenega prenosa pristojnosti je Ustavno sodišče RS dne 7. 2. 2013 izdalo ustavno odločbo št. U-I-41/12 s katero je odločilo, da navedeni prenos delovnega področja, ki se nanaša na organizacijo in status državnega tožilstva ter na nadzor nad poslovanjem državnega tožilstva, ni v neskladju z Ustavo RS. Z uveljavitvijo novele Zakona o državni upravi¹⁰ se je pristojnost za področje državnega tožilstva ponovno prenesla na Ministrstvo za pravosodje. Z novelo ZDT-1B so se na normativni ravni izboljšali pogoji za učinkovitejši pregon gospodarskega kriminala, implementirala priporočila GRECO (oblikovanje kodeksa poslovnega obnašanja oziroma etičnega kodeksa, ki bo zavezoval vse državne tožilce, priprava politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj in izpostavljenosti državnih tožilstev), konkretizirale določbe o sodelovanju z Agencijo Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter določbe, ki jasneje določajo kontaktne točke v sistemu ARO (»Asset Recovery Offices«). Z novelo ZDT-1C se je zagotovila skladnost, zakonitost in izvršljivost Uredbe sveta (EU) 2017/1939 z dne 12. oktobra 2017 o izvajanju okrepljenega sodelovanja v zvezi z ustanovitvijo Evropskega javnega tožilstva (EJT – v

⁴ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121, 140, 143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90, 97, 99 in 75/16 – UZ70a; Ustava RS.

⁵ Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19 in 139/20; ZDT-1.

⁶ Uradni list RS, št. 47/12; ZDT-1A.

⁷ Uradni list RS, št. 19/15; ZDT-1B.

⁸ Uradni list RS, št. 36/19; ZDT-1C.

⁹ Uradni list RS, št. 139/20; ZDT-1D.

¹⁰ Uradni list RS, št. 47/13; ZDU.

angleškem besedilu European Public Prosecutor's Office, t.i. EPPO) s slovenskim pravnim redom. Z novelo ZDT-1D so bile sprejete spremembe zaradi prilagoditve k novi Uredbi Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. novembra 2018 o Agenciji Evropske unije za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah (Eurojust) ter nadomestitvi in razveljavitvi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ (UL L št. 295 z dne 21. 11. 2018, str. 138), odprave nepravilnosti ugotovljenih v reviziji Računskega sodišča RS, ki so se nanašale na normativno ureditev opravljanje nujnih procesnih dejanj v pravosodnih organih ter zaradi krepitev odgovornosti vodje tožilstva pri zagotavljanju učinkovitega izvajanja enotne politike pregona v segmentu zavrženja kazenskih ovadb za kazniva dejanja, za katera je v zakonu predpisana kazen zapora več kot tri leta.

Zakon je bil od sprejema do danes noveliran parcialno, ni pa se opravila splošna razprava o vseh določbah zakona. Po skoraj devetih letih uporabe je praksa pokazala, da je bil koncept zakona ustrezno zastavljen, pri čemer vsebina samega zakona ni sledila spremembam drugih predpisov, na (smiselno) uporabo katerih se ZDT-1 na večih mestih sklicuje oziroma, ki so bili tudi sicer izhodišča za ureditev posameznih institutov pri pripravi ZDT-1 (npr. Zakon o sodniški službi¹¹, Zakon o sodiščih¹², Zakon o sodnem svetu¹³) ter da je pri posameznih institutih potrebno odpraviti ugotovljene pomanjkljivosti oziroma posamične institute ustrezno vsebinsko nadgraditi.

Potrebo po določenih normativnih spremembah je državno tožilska stroka naslavljala tudi v skupnih poročilih o delu državnih tožilstev (in v mnenjih k navedenim poročilom, ki jih je oblikoval Državno tožilski svet), v letnih poročilih o poslovanju Specializiranega državnega tožilstva RS (SDT RS) ter Posebnega oddelka. Izpostavljeni so bili zakonsko rigiden postopek imenovanj državnih tožilcev; potreba po odpravi ureditve, ki predpisuje število državnih tožilcev v posameznem nazivu, kar dodatno otežuje postopke kadrovskih nadomestitev; prenormiranost ureditve, ki se nanaša na vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, kar ni nujno najboljše za aktualno vsakoletno poročanje o delovanju državnega tožilstva glede na nove ali posebej pereče pojave specifične kriminalitete na določenem področju oziroma območju, vključno s potrebo po večji vsebinski poveztivosti podzakonskih predpisov, ki urejajo materijo letnih programov dela državnih tožilstev in letnega poročanja o poslovanju državnega tožilstva; ureditev statusa in pristojnosti Posebnega oddelka ter njegovega razmerja do SDT RS; ureditev statusa policistov Posebnega oddelka; potreba po spremembi kataloga kaznivih dejanj, za katera je pristojen SDT RS na način, da se njegova pristojnost omeji na kazniva dejanja, katerih pregon terja posebno organiziranost in usposobljenost državnih tožilcev, s čimer bi SDT RS učinkoviteje obvladoval pripad ter hitreje reševal obsežene in strokovno najzahtevnejše zadeve.

Ob zavedanju zgornjih ugotovitev je že v poletnem času 2018 na Ministrstvu za pravosodje, ki je pristojno za pripravo zakonov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilstev, stekel proces interne evalvacije določb ZDT-1 z namenom priprave okvirnega gradiva oziroma izhodišč, ki bi služili kot podlaga za nadaljnjo strokovno razpravo, vse s ciljem priprave novele zakona v delih, v katerih se je v letih izvajanja zakona ugotavljala potrebe po spremembah in dopolnitvah veljavne ureditve. Vrhovno državno tožilstvo RS je v septembru 2018 podalo obširen predlog za spremembe in dopolnitve ZDT-1 in podzakonskih predpisov sprejetih na njegovi podlagi, Državno tožilski svet pa v januarju 2019, tako da je bil že decembra 2018 sklican prvi sestanek

¹¹ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 91/09, 33/11, 46/13, 63/13, 69/13 – popr., 95/14 – ZUPPJS15, 17/15, 23/17 – ZSSve in 36/19 – ZDT-1C; ZSS.

¹² Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12 – ZSPDLSL-A, 63/13, 17/15, 23/17 – ZSSve, 22/18 – ZSICT, 16/19 – ZNP-1 in 104/20; ZS.

¹³ Uradni list RS, št. 23/17; ZSSve.

delovne skupine, na katerem so bila okvirno izmenjana mnenja o potrebnih spremembah in dopolnitvah zakona ter dogovorjen način in časovnice srečanj delovne skupine s ciljem priprave strokovno usklajenih izhodišč za spremembe in dopolnitve ZDT-1. Delovna skupina, v kateri so poleg predstavnikov Ministrstva za pravosodje sodelovali predstavniki Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije, je na svojih 13 srečanjih postopno, a s koncizno dinamiko usmerjeno preučila institute, ki jih je prinesel ZDT-1 ob njegovem sprejemu leta 2011, s parcialnimi novelami, ki so sledile. Na podlagi opravljene razprave o posameznih institutih so se izoblikovale naslednje strokovne ugotovitve, ki narekujejo potrebo po spremembah in dopolnitvah ZDT-1:

- optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta v posameznih fazah izbirnih postopkov,
- nadgradnja instituta dodelitve državnega tožilca,
- jasnejša določitev razlogov za prenehanje funkcije državnemu tožilcu, zlasti iz razloga negativne ocene državnotožilske službe, s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta pri izdaji ugotovitvenih odločb v primerih prenehanja državnotožilske funkcije,
- krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilstev za izvajanje nalog državnotožilske uprave ter doslednejša razmejitve slednjih od nalog pravosodne uprave,
- celovitejša ureditev položaja, pristojnosti, organizacije in delovanja Državnotožilskega sveta v okviru določb ZDT-1,
- krepitev pristojnosti in vloge generalnega državnega tožilca kot nosilca državnotožilske uprave,
- prožnejša ureditev priprave letnega programa dela in statističnega poročanja o poslovanju državnih tožilstev,
- nadgradnja instituta pravosodnega nadzora,
- posodobitev določb o varstvu in obdelavi osebnih podatkov,
- dopolnitev določb o pristojnosti SDT RS,
- nadgradnja določb, ki se nanašajo na pristojnosti vodje Posebnega oddelka in status državnih tožilcev ter policistov v navedenem oddelku,
- ureditev postopka pritožb zoper delo policistov Posebnega oddelka,
- spremembe in dopolnitve določb o pristojnostih Strokovno informacijskega centra (SIC),
- nadgradnja določb o poravnalcih v kazenskih zadevah.

Pri oceni stanja, ki zahteva spremembe ZDT-1, so bila proučena tudi poročila tujih institucij, ki državnim tožilcem v splošnem pogledu priznavajo obvladovanje pripada in učinkovitost v tem oziru. Komisija Sveta Evrope za učinkovitost pravosodja (CEPEJ) je tudi v letošnjem letu pripravila poročilo o oceni evropskih pravosodnih sistemov¹⁴, ki temelji na podatkih iz leta 2018. CEPEJ v ocenjevalnem poročilu države obravnava z vidika več kazalnikov, začevši s proračunom, ki ga države namenjajo pravosodju. RS državnemu tožilstvu nameni 10,26 EUR na prebivalca oziroma 0,05 % BDP manj sredstev kot znašata povprečje vseh držav (14 evrov na prebivalca oziroma 0,09 % BDP) in povprečje primerljivih držav (16,20 EUR oziroma 0,05 % BDP). Glede kazalnika, ki se nanaša na pravosodne delavce, je RS po številu državnih tožilcev na 100.000 prebivalcev z 10,2 državnimi tožilci nekoliko pod evropskim povprečjem, ki znaša 12,13. V RS povprečna plača državnih tožilcev ne presega dvakratnika povprečne slovenske bruto plače, saj državni tožilci na začetku karijerne poti prejmejo 1,6 kratnik povprečne slovenske

¹⁴https://www.coe.int/en/web/cepej/home/-/asset_publisher/CO8SnxjXPeD/content/the-cepej-report-containing-the-figures-on-the-efficiency-of-the-functioning-of-judicial-systems-in-europe-has-been-published?inheritRedirect=false&redirect=https%3A%2F%2Fwww.coe.int%2Fen%2Fweb%2Fcepej%2Fhome%3Fp_p_id%3D101_INSTANCE_CO8SnxjXPeD%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Dcolumn-1%26p_p_col_count%3D9.

bruto plače, na najvišji instanci pa 2,6 kratnik. V 27 državah prejemajo državni tožilci višjo plačo z vidika razmerja do povprečne državne bruto plače. Razmerje med plačo državnih tožilcev na začetku kariere in državnih tožilcev najvišje instance ter povprečno bruto plačo je v RS od leta 2010 padlo za več kot 25 %. V zvezi s kazalnikom, ki predstavlja učinkovitost sodišč oziroma državnih tožilstev, CEPEJ v poročilu ugotavlja, da so v letu 2018 slovenski državni tožilci prejeli povprečno 3,02 zadeve na 100 prebivalcev (evropsko povprečje znaša 3,10), od tega so v 1,91 zadevi na 100 prebivalcev postopek prekinili (evropsko povprečje znaša 1,53), v 0,08 primera na 100 prebivalcev so izrekli kazen ali ukrep (evropsko povprečje znaša 0,47), obtožni akt pa vložili v 0,44 primera na 100 prebivalcev (evropsko povprečje znaša 0,83). Leta 2018 je bilo rešenih 81 % prejetih primerov, kar presega evropsko povprečje za 2% (79 %). Še v letu 2016 je bilo v RS rešenih manj kot 70 % prejetih primerov. Število postopkov priznanja krivde je s 0,02 primera na 100 prebivalcev pod evropskih povprečjem 0,37 primera na 100 prebivalcev.

Nadalje iz Poročila Evropske komisije o stanju pravne države za leto 2020 v Sloveniji¹⁵ izhaja, da izzivi glede učinkovitosti državnega tožilstva ostajajo, zlasti v zvezi z gospodarskim in finančnim kriminalom. Sodni postopki, zlasti na področju pranja denarja, in postopki pregona so pogosto dolgotrajni. Državna tožilstva so leta 2019 rešila več kazenskih ovadb, kot so jih istega leta prejeli, pri čemer je v glavnem trajalo od enega do dveh mesecev, da so bodisi zavrnili prijavo, zahtevali dodatno policijsko preiskavo ali vložili obtožnico na sodišče.¹⁶ SDT RS, ki se ukvarja s pregonom gospodarskega in finančnega kriminala, je za te korake v povprečju potrebovalo približno štiri mesece. Število kazenskih zadev, ki so jih državna tožilstva predložila sodiščem, se je stalno zmanjševalo.¹⁷ Poročilo se dotika tudi Državnotožilskega sveta z ugotovitvijo, da slednji še vedno nima dovolj človeških in finančnih virov, kar pomeni, da si ne more prizadevati za izboljšanje splošne kakovosti državnega tožilstva, pri izboljšanju postopka izbire tožilcev pa Državnotožilski svet ovira tudi pomanjkanje osebja.

V okviru delovne skupine, ustanovljene na ministrstvu za pravosodje, za obravnavo ugotovitev Poročila o stanju pravne države v Sloveniji za leto 2020 v razdelku Pravosodje, je bil kot odziv na zgornje ugotovitve posebej izpostavljen tudi pomen vloge generalnega državnega tožilca v segmentu izvajanja nalog državnotožilske uprave in pri zagotavljanju ter izboljšanju učinkovitosti ter enotnosti pregona, tudi gospodarskega in finančnega kriminala, ki ga naslavlja to poročilo, kar dodatno utrjuje potrebo po spremembah in dopolnitvah ZDT-1.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Predlagane spremembe zakona zasledujejo naslednje cilje:

- optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev ter postopkov za prenehanje državnotožilske funkcije,
- krepitev pristojnosti in vloge ter s tem povezani samostojnost in odgovornost generalnega državnega tožilca kot nosilca državnotožilske uprave,
- krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilstev za zagotavljanje večje učinkovitosti pri organizaciji poslovanja državnega tožilstva,

¹⁵ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/si_rol_country_chapter_sl.pdf.

¹⁶ Leta 2019 je bila stopnja rešenih zadev višja od 106 %.

¹⁷ Število kazenskih zadev, ki jih je državno tožilstvo predložilo sodiščem, se je zmanjšalo s približno 620 zadev leta 2014 na približno 458 leta 2018 (na 100. 000 prebivalcev), podatki Eurostata, https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=crim_crt_case&lang=en.

- utrditev položaja Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa,
- učinkovitejše reševanje obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev v pristojnosti SDT RS,
- prožnejša, in s politiko pregona povezljiva, ureditev načrtovanja ter statističnega poročanja o poslovanju državnih tožilcev,
- posodobitev normativnega okvira obdelave osebnih podatkov,
- nepristransko in strokovno preverjanje zakonitosti ter strokovnosti dela policistov Posebnega oddelka,
- nadgradnja oziroma prenova posameznih določb oziroma institutov (uporaba jezika narodne skupnosti, odložitve oziroma prekinitve izvršitve odločbe, plačevanje in obračunavanje socialnih prispevkov evropskih delegiranih državnih tožilcev, disciplinske kršitve, napredovanja v višji naziv po samem zakonu, pritožbeni kolegij, usposabljanje za vodstveno funkcijo, opravljanje izpita iz določb Državnotožilskega reda, pravosodni nadzor, pristojnosti SIC in poravnalci).

2.2 Načela

Temeljnih načel predlog zakona ne spreminja in še vedno uresničuje načelo samostojnosti državnega tožilca, načelo ločenosti organov tožilske uprave od organa tožilske samouprave, načelo odgovornosti državnih tožilcev in vodij državnih tožilcev, načelo preglednosti delovanja državnih tožilcev ter načelo notranje in zunanje kontrole poslovanja državnega tožilstva in dela državnega tožilca.

2.3. Poglavitne rešitve

a) Predstavitev predlaganih rešitev:

- **optimizacija postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev ter postopkov za prenehanje državnotožilske funkcije**

S predlaganimi spremembami se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev na način, da se postopek v primerih napredovanja državnih tožilcev na višje državnotožilsko mesto zaključi pri Državnotožilskem svetu (z izjemo napredovanja v naziv vrhovnega državnega tožilca, kjer ostaja vloga Vlade RS in Ministrstva za pravosodje neokrnjena). Predlaga se tudi opustitev faze podaje pripomb kandidata na mnenje vodje državnega tožilstva, rok za sprejem odločitve Vlade RS glede predloga ministra za imenovanje državnega tožilca ter rok za izvedbo zaprisege novo imenovanih državnih tožilcev, kar vse bo prispevalo k racionalizaciji postopka kariernih imenovanj, v posledici pa tudi racionalizaciji postopka za nova imenovanja, ki pa glede na ustavnopravni položaj državnega tožilstva, v sklepni fazi še vedno ostajajo v pristojnosti Vlade RS.

Z namenom večje fleksibilnosti pri načrtovanju kadrovske politike ter večje učinkovitosti pri organizaciji dela in poslovanju državnega tožilstva se s predlaganimi spremembami opušča normativno predpisovanje največjega dovoljenega števila mest državnih tožilcev v posameznih nazivih ter uvaja ena vrsta naziva državnega tožilca na prvi stopnji. Zlasti slednje bo po mnenju predlagatelja omogočilo prožnejše odzivanje vodij državnih tožilcev na dinamiko pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti ob upoštevanju razpoložljivih kadrovskih virov, vključno z učinkovitejšo izenačitvijo obremenitve in izrabe kadrovskih virov.

Natančneje se določajo razlogi za prenehanje državnotožilske funkcije v primeru odpovedi službi državnega tožilca in negativne ocene državnotožilske službe. Glede na spremenjeno sodno prakso, skladno s katero ocene državnotožilske službe ni šteti za posamični in konkretni upravni akt, zaradi česar tudi ni mogoče zagotoviti učinkovitega sodnega varstva, se določa, da državnemu tožilcu v teh primerih funkcija preneha z dnem pravnomočnosti ocene Državnotožilskega sveta, eksplicitno pa se določa tudi, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor. Na ta način se prenehanje funkcije in iz tega naslova vse ostale izvirajoče posledice vežejo na pravnomočnost same ocene, s čimer že v tej fazi in ne šele z izdajo ugotovitvene odločbe prizadeti stranki omogoča učinkovito sodno varstvo. Z namenom, da se državnemu tožilcu, ki mu je bila z odločbo Državnotožilskega sveta izdana negativna ocena in s tem ugotovitev, da ne ustreza državnotožilski službi, omeji opravljanje funkcije državnega tožilca do pravnomočnosti te odločbe, se predlaga tudi odreditev suspenza po uradni dolžnosti.

Po vzoru ureditve za sodnike se krepí vloga Državnotožilskega sveta tudi pri odločanju o prenehanju državnotožilske funkcije, in sicer na način, da se pristojnost za izdajo ugotovitvene odločbe o prenehanju prenaša na Državnotožilski svet, s čimer se dodatno krepí kadrovska vloga Državnotožilskega sveta in odpravlja sedaj izrazito posredniška vloga Vlade RS pri izdaji tovrstnih odločb. Še vedno pa se ohranja pristojnost Vlade RS pri razrešitvi državnega tožilca.

- Krepitev pristojnosti in vloge ter s tem povezani samostojnost in odgovornost generalnega državnega tožilca kot nosilca državnotožilske uprave

Za potrebe učinkovitega odzivanja generalnega državnega tožilca na situacije, ki narekujejo normativne spremembe v poslovanju državnih tožilstev, se nanj prenaša pristojnost za izdajo Državnotožilskega reda (ob predhodnem soglasju ministra za pravosodje).

S predlaganimi spremembami se pristojnost vodenja razpisnih postopkov za prosta državnotožilska mesta, za dodelitev v drug organ in za prosto mesto vodje državnega tožilstva, z ministrstva za pravosodje prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS, s čimer se na Vrhovno državno tožilstvo RS prenaša pristojnost upravljanja s kadri ter zagotavlja večja samostojnost in odgovornost slednjega tudi v segmentu kadrovskega poslovanja, ki sodi med zadeve državnotožilske uprave. Navedenemu sledi tudi predvidena združitve osebne evidence državnih tožilcev s centralno kadrovsko evidenco ter prenos upravljanja enotne evidence z ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS, s čimer se združujejo dejavnosti, ki se nanašajo na upravljanje s kadri, na eno mesto.

Nadalje se predlaga krepitev vloge generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja in razrešitve vodje okrožnega državnega tožilstva, ki predstavlja pomemben člen razširjenega kolegija Vrhovnega državnega tožilstva RS, ter v postopku imenovanja začasnega vodje državnega tožilstva. Pristojnost za podajo predloga Državnotožilskemu svetu se tako prenaša iz ministra na pravosodje na generalnega državnega tožilca, ki je bil po veljavni ureditvi v postopku imenovanja vključen le s podajo predhodnega mnenja. Generalnemu državnemu tožilcu (enako kot ministru za pravosodje) se daje tudi možnost da, če se z odločitvijo Državnotožilskega sveta o izbiri kandidata na prosto državnotožilsko mesto oziroma na mesto vodje državnega tožilstva ne strinja, obrazloženo zahteva ponovno odločanje Državnotožilskega sveta, ki bo odločitev moral sprejeti s kvalificirano večino. Predlagane spremembe ne posegajo v položaj Državnotožilskega sveta, ki v zgoraj opisanih postopkih še vedno ohranja pristojnost za sprejem končne odločitve.

Predlagana sprememba 125. člena ZDT-1 določa pristojnost generalnega državnega tožilca, da do določitve začasnega vodje, za vodenje pooblasti državnega tožilca tistega državnega tožilstva, na katerem teče postopek za določitev začasnega vodje. Pristojnost za izdajo pooblastila za

začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva RS pa se prenaša na kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki ga sestavljajo vsi državni tožilci, ki opravljajo državno tožilsko službo na Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

Z namenom krepite vloge generalnega državnega tožilca zlasti pri sprejemu odločitve glede razporejanja dodatnih kadrovskih kvot, morebitnih premestitev ali dodelitev na drugo državno tožilstvo, se s predlaganimi spremembami določa tudi, da generalni državni tožilec (po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta) sprejme kriterije za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih.

Glede na pomembnost politike pregona kot strateškega akta generalnega državnega tožilca in ker generalni državni tožilec nosi tudi odgovornost za spremljanje in izvajanje politike pregona, se s predlaganimi spremembami na nedvoumen način določa, da spremembe in dopolnitve politike pregona lahko sprejme generalni državni tožilec tudi na lastno pobudo in ne zgolj na predlog Državnotožilskega sveta, širi pa se tudi nabor primeroma določenih razlogov, ki v povezavi z aktualnimi družbenimi razmerami, vključujoč kriminalitetno politiko, lahko narekujejo potrebne spremembe in dopolnitve.

Veljavna ureditev razlikuje med nadzorom državnotožilske uprave, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja državnega tožilstva in strokovnim nadzorom, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnih tožilcev. Ker v 154. členu ZDT-1 ni določena časovna opredelitev v smislu frekventnosti nadzora državnotožilske uprave, se z namenom krepite nadzorstvene funkcije tudi v segmentu izvajanja nalog državnotožilske uprave, izvajanje splošnih državnotožilskih nadzorov na državnih tožilstvih prav tako določa na zakonski ravni.

Obstoječa ureditev, ki je sledila v preteklosti veljavni ureditvi za uslužbence sodišč, določa da javnim uslužbencem državnih tožilstev priznanja podeljuje minister za pravosodje, državnim tožilcem pa generalni državni tožilec. Ureditev za javne uslužbence sodišč je bila v preteklosti že spremenjena na način, da je bila pristojnost za podelitev priznanj (tudi) za javne uslužbence sodišč prenesena na predsednika Vrhovnega sodišča RS. Upošteva se navedeno ter status državnega tožilstva kot samostojnega državnega organa ter vlogo vodje državnega tožilstva v razmerju do državnotožilskega osebja, kamor sodijo javni uslužbenci državnega tožilstva, se določa, da priznanja javnim uslužbencem državnih tožilstev prav tako podeljuje generalni državni tožilec.

Ker se je veljavna ureditev, skladno s katero se roke hrambe dokumentarnega gradiva na državnem tožilstvu določa s klasifikacijskim načrtom, ki je priloga Državnotožilskega reda, izkazala za togo, saj se niso mogle pravočasno zagotavljati prilagoditve aktualnim razmeram, ki jih je narekovala praksa, se s predlagano spremembo pristojnost za določitev rokov hrambe prenaša na generalnega državnega tožilca, ki bo roke hrambe določil s klasifikacijskim načrtom. Na ta način se sledi tudi ureditvi, ki je že uveljavljena na sodiščih. Iz razlogov navedenih zgoraj se po vzoru ureditve kot velja za sodišča na generalnega državnega tožilca prenaša tudi pristojnost, da v enem aktu določi vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje. Ker se s predlaganimi spremembami zakona eksplicitno določa podlago za upravljanje vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov Državnotožilskega sveta in ker je Državnotožilski svet glede vodenja vpisnikov, imenikov in evidenc vezan na informacijske rešitve, ki veljajo za državna tožilstva, je predvideno, da se z aktom generalnega državnega tožilca (v soglasju z Državnotožilskim svetom) določi tudi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta. Navedenemu morajo slediti tudi spremembe v informacijskem sistemu državnega tožilstva,

ki jih je možno dovolj hitro udejanjiti le, če lahko državno tožilstvo samo razvija, vzdržuje in nadgrajuje informacijski sistem, brez doslej izrazito posredniške vloge Ministrstva za pravosodje, ki predstavlja zgolj administrativno oviro pri razvoju informatike državnega tožilstva.

S predlaganimi spremembami se pristojnost za izvajanje upravnih nalog, ki se nanašajo na poravnalce, to je imenovanje in razrešitev poravnalcev ter vodenje imenika poravnalcev, prenaša iz ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS kot hierarhično najvišji organ državnotožilske uprave z ustreznimi usklajevalnimi (tudi za potrebe poenotenja glede na potrebe in stanje v praksi na področju poravnavanja) in nadzorstvenimi mehanizmi.

- Krepitev samostojnosti in odgovornosti vodij državnih tožilstev za zagotavljanje večje učinkovitosti pri organizaciji poslovanja državnega tožilstva

Za potrebe celovite presoje (velikost in kadrovska sestava matičnega državnega tožilstva ter možne rešitve za premostitev kadrovskega izpada v času dodelitve) generalnega državnega tožilca pred sprejemom odločitve o dodelitvi državnega tožilca na drugo državno tožilstvo, in nenazadnje Državnotožilskega sveta v primeru vložene pritožbe, se s predlagano spremembo poudarja tudi vloga vodje matičnega državnega tožilstva, na način, da poda mnenje k predlagani dodelitvi, na katerega pa generalni državni tožilec ni vezan. V primerih nestrinjanja državnega tožilca z odločitvijo o dodelitvi se je v praksi izkazalo, da je rok za vložitev pritožbe prekratek za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva, zato se rok za pritožbo podaljšuje iz treh na osem dni. Podaljšuje se tudi rok za dokončanje zadeve v primeru prenehanja premestitve in dodelitve. V praksi, zlasti pri težjih, gospodarskih zadevah oziroma pravno zahtevnih zadevah oziroma zadevah iz pristojnosti SDT RS, se je izkazalo, da je rok za dokončanje zadev prekratek in da je zaradi narave dela državnih tožilcev, ki delajo na obsežnih zadevah in se v teh zadevah udeležujejo narokov na sodiščih, smiselno, da težje in obsežnejše zadeve obravnava državni tožilec, ki zadevo in spis natančno pozna, kar vpliva na učinkovitost dela in ne ustvarja nepotrebnega podvajanja dela, zlasti v segmentu študije konkretnega spisa. Upošteva se navedeno se rok treh mesecev za dokončanje zadev podaljšuje na šest mesecev po izteku premestitve oziroma dodelitve.

Ker je vodja državnega tožilstva v razmerju do direktorja oziroma na Vrhovnem državnem tožilstvu RS generalnega direktorja, ki je javni uslužbenec, tudi sicer njegov predstojnik, se po vzoru ureditve kot velja za direktorje sodišč prenaša pristojnost imenovanja in razrešitve direktorja s strani ministra za pravosodje, na vodjo tistega državnega tožilstva, kjer bo direktor opravljal naloge. S takšnim prenosom pristojnosti se krepi položaj vodij državnih tožilstev in ustrezneje poudarja njihova odgovornost kot predstojnikov ter zagotavlja doslednejša razmejitve med nalogami državnotožilske uprave in nalogami pravosodne uprave.

Ker gre pri zunanjem oddelku okrožnega državnega tožilstva za notranje tožilsko organizacijsko strukturo, ki se določa glede na obseg dela državnega tožilstva, število državnih tožilcev in število državnotožilskega osebja, je v primerjavi z veljavno ureditvijo ustrezneje, da o ustanovitvi oziroma ukinitvi zunanjega oddelka na predlog vodje posameznega državnega tožilstva, odloča generalni državni tožilec. Ker je poslovanje zunanjega oddelka vezano na prostore in opremo, ki morajo biti zagotovljeni ob njegovi ustanovitvi oziroma ukinitvi, je pred sprejemom odločitve potrebno pridobiti soglasje ministra, upošteva se pristojnost za zagotavljanje prostorskih pogojev vključno s sredstvi za najemnine za najete prostore državnih tožilstev. S predlagano spremembo se ohranja vloga Državnotožilskega sveta (podaja predhodnega mnenja).

S predlaganimi spremembami se na zakonski ravni določa dolžnost obveščanja Posebnega oddelka s strani krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva, če je pri opravljanju nalog ali

posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka 199. člena ZDT-1 kakšna oseba huje telesno poškodovana ali če je izgubila življenje. Na ta način bo Posebni oddelek z namenom učinkovitega izvajanja svojih pristojnosti pravočasno obveščen tudi o primerih, ki v začetni fazi morda ne dosegajo zakonsko zahtevanega dokaznega standarda »razlog za sum«, za katere pa se lahko kasneje v postopku (npr. na podlagi ugotovitev policije v postopku ocene uporabe zakonitosti in strokovnosti prisilnega sredstva, ugotovitev policistov oziroma državnih tožilcev Posebnega oddelka ali na podlagi zatrjevanj oškodovancev v naknadno sproženih sodnih postopkih) vzbudi dvom v nepristranskost že izvedene preiskave.

Nadalje se s predlaganimi spremembami, upošteva status Posebnega oddelka kot samostojne notranje organizacijske enote v okviru SDT RS, ki je strokovno in operativno samostojna, vodi Posebnega oddelka podeljuje dodatne pristojnosti, in sicer za oblikovanje pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih, za kadrovsko poslovanje v okviru pooblastila vodje SDT RS, za podajo predloga za napredovanje državnih tožilcev Posebnega oddelka in oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe. Za razliko od veljavne ureditve, se podobno kot na SDT RS tudi v Posebnem oddelku določa možnost, da državnotožilsko službo poleg najmanj dveh dodeljenih državnih tožilcev opravljajo tudi imenovani državni tožilci, s čimer se bo zagotovila večja kontinuiteta dela Posebnega oddelka, hkrati pa se bo zmanjšal negativni vpliv dodelitev na kadrovsko stanje in posledično poslovanje matičnih državnih tožilcev.

Glede statusa policistov Posebnega oddelka se predlaga trajna premestitev policistov v Posebni oddelek. Veljavna ureditev, skladno s katero so bili v Posebni oddelek premeščeni javni uslužbenci s pooblastili policije za čas štirih let (z možnostjo podaljšanja), se v praksi ni v celoti izkazala kot ustrezna, saj časovna omejitev premestitve lahko vpliva na videz dejanske neodvisnosti Posebnega oddelka od Policije. Na ta način se bo okrepila neodvisnost Posebnega oddelka in odpravilo tveganje za nastanek situacij, ko bi se policisti Posebnega oddelka po vrnitvi na delo v policijo lahko znašli v delovnem okolju z osebami, ki so jih v Posebnem oddelku obravnavali v predkazenskem postopku kot osumljence. Predlagana ureditev pa bi odpravila tudi v praksi neustrezno rešena delovnopravna vprašanja začasno premeščenih javnih uslužbencev oziroma policistov. S predlagano spremembo se za razliko od veljavne ureditve, skladno s katero so lahko v Posebni oddelek premeščeni ne le policisti iz Policije, temveč tudi javni uslužbenci iz drugih državnih organov, ki imajo pooblastila policije, določa, da so v Posebni oddelek lahko premeščeni le policisti, pri čemer se ohranja pogoj najmanj desetih let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil. V praksi se je namreč izkazalo, da je glede na naravo dela policistov Posebnega oddelka, strokovno najustreznejši kader ravno iz vrst Policije.

- Utrditev položaja Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa

Predlagane spremembe, poleg že navedenih v postopku imenovanja državnih tožilcev, utrjujejo položaj Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa z nadgradnjo nekaterih vsebinskih rešitev, za katere se je v praksi izkazalo, da jih je potrebno urediti neposredno v ZDT-1. Določa se sedež Državnotožilskega sveta, pristojnost Ministrstva za pravosodje za zagotavljanje tehničnih pogojev ter poslovnih prostorov za njegovo delo, nedvoumna ureditev pasivne volilne pravice namestnikov vodij državnih tožilcev in vodje Posebnega oddelka, čas trajanja mandata novega člana v primeru predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana, podaljšanje obdobja mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta iz obdobja dveh na tri leta, ureditev prenehanja mandata članov Državnotožilskega sveta, področje varstva in obdelave osebnih podatkov v Državnotožilskem svetu ter dostop do podatkov državnih tožilcev, znižanje zahteve glede naziva dodeljenega državnega tožilca, ki lahko opravlja naloge vodje strokovne službe, natančnejša ureditev pravice do sejin in povrnitve materialnih stroškov članom Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles v enaki višini kot velja za člane

Sodnega sveta in njegovih delovnih teles in pristojnost za sprejem lastnega kadrovskega ter finančnega načrta. Zlasti slednje bo po mnenju predlagatelja v luči ugotovitev v Poročilu o stanju pravne države za leto 2020 v Sloveniji) bistveno pripomoglo k zagotavljanju ustreznih kadrovskih in finančnih virov Državnotožilskemu svetu, ki je pomemben pogoj za neodvisno in uspešno delovanje tega samostojnega organa pri izboljšanju kakovosti državnega tožilstva. Državnotožilski svet, ki je sicer že po veljavni ureditvi samostojen in neposreden proračunski uporabnik, bo predlog proračuna in kadrovskega načrta pripravil sam, pri oblikovanju predloga pa bo moral upoštevati, koliko finančnih sredstev potrebuje, da bo lahko nemoteno izvajal vse svoje pristojnosti. Pomen Državnotožilskega sveta se namreč odraža skozi njegove temeljne pristojnosti, ki so zunaj hierarhičnega tožilskega sistema, zato mora biti v razmerju do državnega tožilstva v celoti (ne le v organizacijskem smislu) neodvisen, kar pomeni tudi neodvisnost pri finančnem in kadrovskem načrtovanju.

S predlaganimi spremembami se določa obveznost, da Državnotožilski svet o svojem delu enkrat letno poroča Državnemu zboru RS, krepí se njegova vloga ne le v postopkih imenovanj in napredovanj, temveč tudi pri sprejemu podzakonskih predpisov, ki urejajo vsebino letnega programa dela in letnega poročila državnega tožilstva. Upošteva se samostojno vlogo Državnotožilskega sveta pri izvajanju z zakonom podeljenih mu pristojnosti, se spreminja tudi ureditev, po kateri je bil Državnotožilski svet vsakokrat dolžan vabiti na seje generalnega državnega tožilca. Po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet, je s predlaganimi spremembami predvideno, da je zoper odločitve Državnotožilskega sveta dopusten upravni spor, v katerem odloča Vrhovno sodišče RS v senatu petih sodnikov.

- Učinkovitejše reševanje obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev v pristojnosti SDT RS

S predlaganimi spremembami t. i. »kataloga kaznivih dejanj« glede katerih je za pregon storilcev pristojno SDT RS, se usklajuje navajanje kaznivih dejanj z navajanjem v Kazenskem zakoniku¹⁸, širi katalog s kaznivim dejanjem potovanja v tujino z namenom terorizma, ki ga je glede na njegovo težo potrebno vključiti v katalog kaznivih dejanj. Z namenom hitrejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev (med njimi tudi zadev v zvezi z gospodarskim in finančnim kriminalom ter korupcijskih kaznivih dejanj, ki še vedno predstavljajo izzive glede učinkovitosti njihovega pregona),¹⁹ ki dejansko sodijo v pristojnost SDT RS, se predlaga zožitev stvarne pristojnosti slednjega z izključitvijo pristojnosti za kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja ter prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države. V navedenih zadevah namreč ni potrebna posebna usposobljenost in organiziranost državnih tožilcev, zaradi česar SDT RS v teh primerih iz razloga smotrnosti zadeve tudi sicer odstopa v obravnavano krajevno pristojnim okrožnim državnim tožilstvom, kar zaradi izdaje obrazloženih odredb terja dodatno administrativno delo.

Pristojni organ za davčno izvršbo na nedavčno obveznost je Finančna uprava RS, za izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče, pa je pristojno Državno odvetništvo RS, zato se s predlagano spremembo pristojnost SDT RS glede vlaganja predloga in zastopanja v postopku izvršbe, usklajuje z določbami Zakona o odvzemu premoženja nezakonitega izvora.²⁰

¹⁸ Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16 – popr., 54/15, 38/16, 27/17, 23/20 in 91/20; KZ-1.

¹⁹ Tako tudi v Poročilu o stanju pravne države za leto 2020 v Sloveniji https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/si_rol_country_chapter_sl.pdf.

²⁰ Uradni list RS, št. 91/11, 25/14 in 53/18 – odl. US; ZOPNI.

- **Prožnejša, in s politiko pregona, povezljiva ureditev načrtovanja ter statističnega poročanja o poslovanju državnih tožilstev**

S predlaganimi spremembami se za potrebe merljivosti uspešnosti doseganja politike pregona dopolnjuje vsebina le-te z opredelitvijo ciljev za izvajanje politike pregona in kazalcev za merjenje uspešnosti doseganja ciljev. Na ta način se strateški akt generalnega državnega tožilca na nedvoumen način povezuje z vsebino letnih poročil in skupnih letnih poročil o delu državnih tožilstev, ki morajo med drugim vsebovati oceno doseganja ciljev iz politike pregona (nedoseganje slednjih je eden od razlogov za razrešitev s funkcije vodje).

Letno poročilo je poročilo o opravljenem delu državnega tožilstva kot organizacije, pri čemer je poročanje namenjeno strokovni in širši javnosti. Ker je potrebno statistično poročanje spremeniti na način, da bo bolj informativno in uporabniku prijaznejše, torej brez konkretizacije vsebine posameznih statističnih podatkov, ki ne sledijo spremembam statističnega poročanja oziroma spremembam, ki se nanašajo na zajem podatkov (tudi iz naslova spremembe kazenskoopravne zakonodaje), se s predlagano ureditvijo določitev podrobnejše vsebine in oblike letnega poročila prenaša iz zakonske na izvedbeno raven. Na zakonski ravni se ohranja le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila in skupnega poročila o poslovanju državnih tožilstev, pri čemer bo namen, to je poročanje javnosti in kritična ocena delovanja državnega tožilstva s strani slednje, še vedno v celoti omogočen.

Zaradi bolj fleksibilnega sprejemanja in posodabljanja glede na razvoj tehnologije ter možnosti zajemanja podatkov se pristojnost za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela in vsebino ter obliko letnega poročila, prenaša iz ministra za pravosodje na generalnega državnega tožilca. Kljub predlaganemu prenosu minister za pravosodje preko soglasja še vedno ohranja pristojnosti v postopku sprejema obeh izvedbenih aktov, dodatno pa je predvidena tudi vloga Državnotožilskega sveta (podaja mnenja), saj je slednji sicer pristojen za sprejem meril za uspešnost pregona državnih tožilstev s katerimi se med drugim določajo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona, kar so tudi kazalniki letnega programa dela.

S predlaganimi spremembami se iz razlogov praktične narave podaljšujeta rok za pripravo predloga letnega programa dela (namesto do 30. junija, do 30. septembra tekočega leta), rok za podajo odzivnih priporočil Državnotožilskega sveta, ministra za pravosodje ter generalnega državnega tožilca (namesto 15, 30 dni) ter rok za posredovanje poročila o poslovanju državnega tožilstva (namesto do 15. februarja, do 28. februarja). Ukinja pa se tudi neposredno seznanjanje Državnega zbora RS z letnima poročiloma SDT RS in Posebnega oddelka, saj so podatki iz obeh letnih poročil zajeti v skupnem letnem poročilu o poslovanju državnih tožilstev.

- **Posodobitev normativnega okvira obdelave osebnih podatkov**

S predlaganimi spremembami se na bolj sistematičen način ureja pravica do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki v smislu Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. 4. 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES²¹ in pravica do seznanitve s podatki kogarkoli, ki za to izkaže pravni interes (v smislu vpogleda v spis) ter pristojnost za odločanje. Ker državna tožilstva beležijo porast zaprosil zavarovalnic za vpogled ali posredovanje podatkov o kaznivih dejanjih, se s predlaganimi spremembami vzpostavlja učinkovit pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. S predlagano

²¹ Uradni list EU, L, št. 119/1 z dne 4. 5. 2016; Splošna uredba o varstvu podatkov.

spremembo se pravica do seznanitve s podatki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice ne bo omejila. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo namreč v državnotožilske spise še vedno lahko vpogledale pod pogoji, kot jih določa ZDT-1, plačljivo bo postalo zgolj posredovanje listin (predvsem kazenskih ovadb). S tem predlogom se bodo državna tožilstva z vidika pravice do seznanitve izenačila s Policijo, ki zavarovalnicam že več let zaračunava posredovanje podatkov iz dosjejev, z razliko, da državno tožilstvo zavarovalnicam ne bo zaračunavalo vpogleda v spis.

S predlaganimi spremembami se nadalje po vzoru ureditve v sodniški zakonodaji natančneje določa dostop državnih tožilstev v informatizirane zbirke podatkov, s katerimi upravljajo organi javnega sektorja, predlaga pa se tudi možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki, in sicer zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve.

Z namenom krepite transparentnosti delovanja državnega tožilstva, s čimer se krepí zaupanje državljanov v delo državnega tožilstva, se predlaga črtanje dosedanje omejitve za dostop javnosti do podatkov iz kadrovske evidence, ki so povezani z opravljanjem javne funkcije državnega tožilca ter na ta način omogoča vsakokratna presoja v skladu z določbami zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja. Na ta način bodo javnosti, pod enakimi pogoji, dostopni podatki tudi v zvezi z opravljanjem javne funkcije državnega tožilca, kar je primerljivo z ureditvijo kot sicer velja za ostale javne funkcije oziroma javne funkcionarje.

**- Nepristransko in strokovno preverjanje zakonitosti ter strokovnosti dela policistov
Posebnega oddelka**

S predlaganimi spremembami se po vzoru ureditve kot velja za policiste in uradne osebe Finančne uprave RS, upošteva velikost Posebnega oddelka, povprečno število pritožb na letni ravni in položaj državnega tožilstva v sistemu delitve oblasti, vzpostavlja notranja pritožbena pot zoper delo policistov Posebnega oddelka z namenom nepristranske in strokovne preveritve zakonitosti ter strokovnosti njihovega dela. Na ta način se prizadeti osebi poleg formalnih (sodnih in upravnih) poti, ki so običajno dolgotrajne in pogosto drage, daje na voljo tudi druge, manj formalne pritožbene možnosti, ki so lahko učinkovitejše, predvsem pa hitrejša in cenejša. Predlagane rešitve predvidevajo dvostopenjski postopek, in sicer postopek s pripombami v okviru Posebnega oddelka ter postopek pred komisijo v pritožbenem postopku, ki se vodi na Vrhovnem državnem tožilstvu RS. Pritožbena komisija bo sestavljena iz vrhovnega državnega tožilca (opravljal bo naloge predsednika komisije), državnega tožilca okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku in strokovnjaka s področja policijskih pooblastil, s čimer se bo po mnenju predlagatelja zagotovila nepristranskost, objektivnost in strokovnost pritožbenega postopka. Člane komisije in njihove namestnike bo za obdobje šestih let imenoval generalni državni tožilec, pri čemer člani po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani. Predlagane rešitve nadalje določajo tudi pravila pritožbenega postopka, način prenehanja mandata v pritožbeni komisiji, vodenje evidence pripomb in pritožb ter povrnitev stroškov, ki nastanejo med pritožbenim postopkom.

- Nadgradnja oziroma prenova posameznih določb oziroma institutov

Predlagana sprememba 15. člena ZDT-1, ki določa splošni temelj za poslovanje državnega tožilstva (tudi) v jezikih narodne skupnosti sledi ustavni ureditvi, ki območja narodnih skupnosti veže na občine kot teritorialne enote in ki pravico uporabe jezika narodne skupnosti ne omejuje glede na osebne okoliščine, torej le na pripadnike narodne skupnosti, ki živijo na tem območju,

temveč navedeno pravico daje vsem strankam, ki na teh območjih želijo uveljaviti pravico do uporabe italijanskega ali madžarskega jezika v postopku, in novejši praksi Sodišča EU.

20. člen ZDT-1 državnemu tožilcu podeljuje posebno zakonsko pooblastilo, namenjeno varovanju javnega interesa, ki je v zagotavljanju zakonitosti in preprečitvi nepopravljivih škodljivih posledic tako, da lahko državni tožilec zahteva odložitev oziroma prekinitve izvršitve odločbe. Izkazalo se je, da so zelo redke situacije, v katerih je mogoče izkazati nepopravljive škodljive posledice in da je večje število primerov, ko so posledice težko popravljive. Predlagana sprememba veljavnega standarda, ki ga v praksi tudi ni bilo moč izkazati, obstoječi standard nadomešča s standardom, ki je razumen glede na naravo in pomen podeljenega zakonskega pooblastila.

Z namenom vzpostavitve ureditve skladno s katero evropski delegirani tožilci obdržijo pravice v zvezi s socialno varnostjo, pokojninami in zavarovanjem v okviru nacionalnega sistema, se s predlaganimi dopolnitvami določa osnova za plačilo prispevkov zavarovanca in delodajalca.

S predlaganimi spremembami se sledi ureditvi kot velja za uvedbo disciplinskega postopka zoper sodnike, ki ne pozna instituta zahteve za uvedbo disciplinskega postopka in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Po mnenju predlagatelja je ustrežnejše, da se strokovna odločitev o morebitni uvedbi oziroma neuvedbi disciplinskega postopka prepusti disciplinskemu tožilcu, ki bo v nadaljevanju tudi zastopal disciplinsko obtožbo. V primeru, da se pobudnik, kamor že sedaj sodijo tudi generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister, ne bo strinjal z odločitvijo disciplinskega tožilca, bo dokončno odločitev o uvedbi postopka sprejelo disciplinsko sodišče I. stopnje. Predlagane spremembe v segmentu disciplinskih kršitev odpravljajo v praksi zaznane nedoslednosti pri kršitvah, ki pomenijo tudi razlog za prenehanje državnotožilske funkcije oziroma kršitvah, ki so ustrežnejše sankcionirane v matičnih predpisih.

S predlaganimi spremembami se z namenom doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev ukinja ex lege pridobitev naziva višjega državnega tožilca ob imenovanju na vodstveno funkcijo. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

Določbe 131. do 135. člena ZDT-1 na zakonski ravni urejajo oblike kolegijskega dela ter vsebine, ki se na posameznih kolegijih obravnavajo, pri čemer podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju in evidentiranju kolegijskega dela ureja Državnotožilski red. V primerjavi z ostalimi členi, ki normirajo kolegijsko delo, je ugotoviti, da je le pri pritožbenem kolegiju na zakonski ravni predpisana tudi frekventnost sestajanja te oblike kolegija, zato se zaradi sistematike ureditve predlaga črtanje časovnega napotila glede sklica pritožbenega kolegija.

Usposabljanja za vodstveno funkcijo pri Centru za izobraževanje v pravosodju na izvedbeni ravni potekajo sočasno za predsednike in podpredsednike sodišč ter vodje okrožnih državnih tožilstev in njihove namestnike. Upošteva se navedeno in razlog smotrnosti porabe proračunskih sredstev se s predlagano spremembo podaljšuje obdobje v katerem mora vodja državnega tožilstva opraviti usposabljanje, in sicer iz šestih mesecev na eno leto, kar je tudi primerljivo z ureditvijo kot velja za predsednike in podpredsednike sodišč ter direktorje sodišč in državnih tožilstev.

Glede na to, da ima državnotožilsko osebje z opravljenim pravniškim državnim izpitom že izkazano znanje iz vsebin s področja organizacije pravosodja in da ima pred pridobljenim pravniškim državnim izpitom opravljeno tudi pripravništvo v pravosodju, po mnenju predlagatelja

dodatno opravljanje izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda ni potrebno. Zato se po vzoru ureditve kot velja za sodno osebje predlaga ureditev, po kateri državnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, ni potrebno opravljati izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda. Predlagana je tudi sprememba, skladno s katero izpita ni treba opraviti tudi javnim uslužbencem, ki imajo sklenjene pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Mednje sodijo pripravniki in javni uslužbenci, zaposleni npr. zaradi nadomeščanja začasno odsotnih javnih uslužbencev. Zlasti v slednjih primerih se je v praksi pokazalo, da se nadomestna zaposlitev v večini primerov izteče še pred časom, ko bi javni uslužbenec moral opraviti izpit, državnotožilski pripravniki pa tako kot strokovni sodelavci znanje iz organizacije pravosodja v nadaljevanju pridobijo v okviru opravljanja pravniškega državnega izpita.

Ker veljavna ureditev ne določa roka, v katerem mora Državnotožilski svet posredovati mnenje glede predhodne zavrnitve izvedbe pravosodnega nadzora, se upošteva kolegijsko naravo Državnotožilskega sveta določa 15 dnevni rok za podajo mnenja. Nadalje se določa, da Vlada RS o izvedbi pravosodnega nadzora odloči v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta. Po veljavni ureditvi je osemdnevni rok za sprejem odločitve vezan na prejem obvestila vodje državnega tožilstva, kar se je z vidika pridobivanja predhodnega mnenja Državnotožilskega sveta, za izdajo katerega ni predviden rok, v praksi izkazalo za neustrezno. Tretji odstavek 161. člena ZDT-1 nadalje določa, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje mnenje Državnotožilskega sveta. Ker o zavrnitvi izvajanja nadzora odloča Vlada RS, predlagana sprememba odpravlja tudi morebitne nejasnosti v praksi. Glede na to, da odločitev sprejme Vlada RS, je povsem jasno, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje odločitev Vlade RS, ne pa mnenje Državnotožilskega sveta, ki je lahko celo nasprotno od odločitve Vlade RS.

S predlaganimi spremembami se krepijo in usklajujejo pristojnosti SIC, ki deluje v okviru Vrhovnega državnega tožilstva RS, z dejanskim stanjem in glede na vsebinske pristojnosti ostalih notranje organizacijskih enot Vrhovnega državnega tožilstva RS. Upošteva razvoj informacijske tehnologije v poslovanju državnih tožilstev se tudi na zakonski ravni omogoča neposreden vnos zahtevanih podatkov v centralno evidenco v zadevah v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora. Ker je bil drugi odstavek 206. člena ZDT-1, ki je določal izključno pristojnost državnih tožilcev, dodeljenih v SIC, za zadeve mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora, razveljavljen (237. člen Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije²²), se s predlagano spremembo črta pristojnost vodje SIC za podajo mnenja pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev v segmentu, ki se nanaša na zgoraj navedene naloge.

Ker je bil namen veljavne zakonske ureditve zagotoviti optimalne pogoje za delo poravnalcev, ki s svojim delom razbremenjujejo državna tožilstva in sodišča s tem, da v manj zahtevnih kazenskih zadevah vodijo postopke poravnavanja in da se izvrševanje »kaznovalne in reparacijske pravice« približa ljudem med drugim na način, da samoupravne lokalne skupnosti za potrebe poravnavanja poravnalcem brezplačno zagotovijo potrebne prostore, brez kakršnihkoli finančnih obveznosti, se s predlagano spremembo na nedvoumen način določa, da poravnalci niso oproščeni le plačila najemnine, temveč tudi vseh stroškov povezanih z uporabo prostorov, ki jih imajo v brezplačni uporabi. Določeneje pa se urejajo tudi ostala razmerja med subjekti, ki poravnalcem dajejo prostore na razpolago, in poravnalci kot uporabniki teh prostorov. Poravnalci

²² Uradni list RS, št. 48/13, 37/15 in 22/18; ZSKZDČEU-1.

so imenovani za območje višjih sodišče, od katerih dve višji sodišči obsegata tudi območja občin, kjer živita avtohtoni narodni skupnosti. Upošteva se navedeno se predlaga, da kandidat za poravnalca v izjavi navede tudi, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja na območju višjega sodišča, ki bo opredeljeno v javnem pozivu.

Ker veljavna ureditev na smiselno uporabo določb Zakona o splošnem upravnem postopku²³ napotuje le pri vodenju postopka imenovanja poravnalcev, medtem ko za postopek razrešitve postopka ne določa, se s predlagano spremembo na nedvoumen način določa smiselna uporaba ZUP tudi za vodenje postopka razrešitve. Nadalje se s predlaganimi spremembami širi nabor vsebin v imeniku poravnalcev s podatki o naslovu prostorov, kjer poravnalec opravlja naloge poravnavanja, o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča. Zlasti podatek o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča sta pomembna tudi za poslovanje državnih tožilcev pri določanju poravnalcev za obravnavo konkretne zadeve. Odpravljajo pa se tudi administrativne ovire iz naslova vsakoletnega posredovanja pisnih izjav poravnalcev o točnosti podatkov, ki se upravljajo v imeniku poravnalcev.

b) Normativna usklajenost predloga zakona:

Predlog zakona je usklajen z veljavnim pravnim redom, s splošno veljavnimi načeli mednarodnega prava in mednarodnimi pogodbami, ki zavezujejo Republiko Slovenijo.

c) Usklajenost predloga zakona:

Usklajenost predloga zakona (pripombe strokovne javnosti in opredelitve predlagatelja) je podrobneje prikazana v 7. točki uvodne obrazložitve predloga zakona.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNOFINANČNA SREDSTVA

S predlogom zakona se v prehodni določbi predvideva uvrstitev dosedanjih okrajnih državnih tožilcev v plačni razred okrožnega državnega tožilca, kar predstavlja 200.000,00 EUR stroška iz naslova plač.

S predlogom zakona se urejajo tudi stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom zoper policiste Posebnega oddelka, pri čemer bodo višina, vrsta in način povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred pritožbeno komisijo določeni z Državnotožilskim redom (izhodišča bodo primerljiva izhodiščem kot izhajajo iz Pravilnika o reševanju pritožb zoper delo policistov²⁴). Ocene finančnih posledic ni mogoče natančneje opredeliti, saj gre za povsem nov institut. Upošteva se načrtovana izhodišča glede višine in vrste povrnitve stroškov ter skupno število prejetih pritožb (22) na Posebnem oddelku od 1. 1. 2015 do 1. 9. 2020 (v letu 2015; 5 pritožb, 2016; 9 pritožb, 2017; 0 pritožb, 2018; 3 pritožbe, 2019; 2 pritožbi in od 1. 1. 2020 do 1. 9. 2020; 3 pritožbe), predlagatelj ocenjuje, da bodo stroški pokriti v okviru razpoložljivih proračunskih sredstev.

Predlagane spremembe bodo v delu, ki se nanaša na ureditev sejin Državnotožilskega sveta ob upoštevanju števila sej v letu 2019 (24 rednih sej, ki so v povprečju znašale 5 ur in 2 minut ter 2

²³ Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13; ZUP.

²⁴ Uradni list RS, št. 54/13.

sej Komisije za etiko in integriteto, ki sta trajali manj kot 3 ure in stroški za člane navedene komisije), predstavljale dodaten strošek v višini 59.777,89 EUR.

Pozitivne finančne učinke v višini 292.661,00 EUR je pričakovati iz naslova predlagane spremembe 181. člena ZDT-1, ki se nanaša na plačilo nadomestila za posredovanje podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnih tožilstev Slovenskemu zavarovalnemu združenju in zavarovalnicam (upoštevaje število prejetih zaprosil zavarovalnic na vseh državnih tožilstvih na letni ravni ter višino nadomestila za posredovanje podatkov iz vpisnikov, imenikov ali evidenc državnega tožilstva v višini, ki ga obračunava policija Slovenskemu zavarovalnemu združenju in zavarovalnicam na podlagi 2. člena Pravilnika o nadomestilu za vpogled in posredovanje podatkov iz evidenc policije²⁵ - 34,81 EUR brez DDV za enkratni vpogled).

Predlagane spremembe, ki se nanašajo na prenos pristojnosti za izvajanje nalog na področju informacijske tehnologije, nabave strojne ter programske opreme, ne bodo imele finančnih posledic, saj bodo finančna sredstva, ki jih ima Ministrstvo za pravosodje za ta namen načrtovana v veljavnem proračunu, prenesena v proračun Vrhovnega državnega tožilstva RS in Državnotožilskega sveta.

Upošteva se zgoraj navedene negativne in pozitivne finančne posledice na proračun RS, je v skupnem seštevku na letni ravni pričakovati 32.883,11 EUR proračunskega prihodka.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

/

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

5.1 Prilagojenost predlagane ureditve pravu Evropske unije

Vsebina predlaganega zakona ni predmet usklajevanja s pravnim redom Evropske unije. Primerljiva vsebina tega predloga zakona je predstavljena po posameznih državah.

5.2 Prikaz ureditve v državah članicah Evropske unije

5.2.1 Hrvaška

Državno tožilstvo je samostojen in neodvisen pravosodni organ, ki je pristojen in dolžan ukrepati zoper storilce kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj, opravljati pravna dejanja za zaščito premoženja Republike Hrvaške ter uporabiti pravna sredstva za zaščito ustave in zakonov. Državno tožilstvo izvaja svoje pristojnosti na podlagi ustave, zakonov, mednarodnih pogodb, ki so del hrvaškega pravnega reda, in drugih predpisov, sprejetih v skladu s hrvaško ustavo, mednarodno pogodbo ali zakonom.

Državno tožilstvo Republike Hrvaške je po Zakonu o državnem tožilstvu vertikalno hierarhično strukturirana organizacija, ki jo vodi glavni državni tožilec Republike Hrvaške. Glavni državni tožilec vodi in zastopa državno tožilstvo in je odgovoren za delo celotnega državnega tožilstva. Prav tako opravlja naloge iz pristojnosti državnega tožilstva Republike Hrvaške in vodi državno

²⁵ Uradni list RS, št. 76/13.

tožilstvo Republike Hrvaške. Glede na strogo hierarhično strukturo državnega tožilstva lahko višji državni tožilec da nižjemu državnemu tožilcu obvezna navodila za delo, kadar je to potrebno za zakonito in enotno opravljanje funkcije, po potrebi pa se lahko ta navodila nanašajo tudi na vodenje posameznih zadev.

Višji državni tožilec lahko prevzame izvajanje določenih nalog, za katere je pristojen nižji državni tožilec, in lahko v skladu z zakonom pooblasti nižjega državnega tožilca za opravljanje procesnih dejanj v določeni zadevi ali za izvajanje določenih dejanj v zadevi, ki je dodeljena drugemu nižjemu državnemu tožilcu (delegacija). Državni tožilec glede na velikost posameznega državnega tožilstva opravlja državnotožilsko funkcijo sam ali pa ima enega ali več namestnikov. Namestnik zastopa kazenske obtožbe in je pristojen opravljati vsa procesna dejanja upravičenega državnega tožilca v postopku pred sodiščem ali drugim državnim organom, za katera je po zakonu pristojen državni tožilec.

Državno tožilstvo Republike Hrvaške sestavlja:

- 25 občinskih državnotožilskih pisarn,
- 15 okrožnih državnotožilskih pisarn,
- Urad za preprečevanje korupcije in organiziranega kriminala in
- Državno tožilstvo Republike Hrvaške.

Državnotožilski svet je samostojen in neodvisen organ, ki zagotavlja samostojnost in neodvisnost Državnega tožilstva v Republiki Hrvaški. Pristojen je za imenovanje in razrešitev občinskih in okrožnih državnih tožilcev, premestitev namestnikov državnih tožilcev, vodenje postopkov in odločanje o disciplinski odgovornosti namestnikov državnih tožilcev. Sodeluje pri usposabljanju in izpopolnjevanju državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, odloča o ugovoru opravljanja nalog, vodi register državnih tožilcev in namestnikov državnih tožilcev, podaja soglasje za opravljanje drugih funkcij ali dela pri opravljanju dolžnosti državnega tožilca ter opravlja druge naloge v skladu z zakonom.

Glavnega državnega tožilca Republike Hrvaške imenuje državni zbor za dobo štirih let na predlog Vlade Republike Hrvaške, po predhodnem mnenju pristojnega odbora državnega zbora in je po poteku mandata lahko enkrat ponovno imenovan.

5.2.2 Avstrija

Hierarhična organizacija državnega tožilstva je enaka organizaciji sodišč. Vsako prvostopenjsko sodišče, pristojno za kazenske zadeve (skupaj 17 sodišč), ima državno tožilstvo. Poleg tega deluje tudi osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je pristojna za celotno Avstrijo. Na vsakem višjem deželnem sodišču je višje državno tožilstvo, na vrhovnem sodišču pa je urad direktorja državnih tožilcev. Višja državna tožilstva in urad direktorja državnih tožilcev so neposredno podrejeni zveznemu ministru za pravosodje. Kdor izpolnjuje zahteve za imenovanje na položaj sodnika, je lahko imenovan tudi za državnega tožilca. Državne tožilce predlagajo na podlagi javnega razpisa v imenovanje personalne komisije, ki delujejo pri višjih deželnih tožilstvih (Obersstaatsanwaltschaften), pri Vrhovnem državnem tožilstvu (Generalprokuratur) in zveznemu Ministrstvu za pravosodje (Bundesministerium für Justiz). Personalne komisije so sestavljene iz štirih članov, ki morajo izpolnjevati pogoje za imenovanje na funkcijo državnega tožilca. V personalni komisiji Zveznega ministrstva za pravosodje sta dva člana imenovana s strani zveznega ministra za pravosodje. V ostalih personalnih komisijah so le državni tožilci. Personalna komisija Zveznega ministrstva za pravosodje odloča o predlogih za imenovanje generalnega državnega tožilca in vodij višjih državnih tožilcev. Ostale personalne komisije predlagajo imenovanja državnih tožilcev v zvezi z njihovimi ali podrejenimi tožilstvi. Pravica imenovanja

državnih tožilcev je sicer v pristojnosti predsednika republike, ki pa jo je za večino državnotožilskih mest delegiral na zveznega ministra za pravosodje. Predlogi personalnih komisij sicer niso pravno obvezujoči, vendar so v praksi imenovani le kandidati iz kroga najbolj primernih.

Državni tožilci odgovarjajo za disciplinske kršitve Disciplinski komisiji Zveznega ministrstva za pravosodje, pritožbo pa je možno vložiti na Višjo disciplinsko komisijo pri Uradu zveznega kanclerja. Disciplinske komisije lahko izrečejo disciplinsko sankcijo odpustitve iz službenega razmerja.

Državna tožilstva so pravosodni organi, ki so ločeni od sodišč, niso pa od njih neodvisni. Imajo hierarhično strukturo ter jih zavezujejo navodila višjih državnih tožilstev in nazadnje zveznega ministra za pravosodje. Pravica do dajanja navodil je natančno urejena z zakonskimi predpisi. Pooblastila generalnega državnega tožilca ne vključujejo neposrednega upravljanja državnega tožilstva. Višji tožilci imajo naslednja pooblastila: izdajanje splošnih smernic v zvezi s politiko pregona kaznivih dejanj v svojih okrožjih, dajanje navodil v zvezi s pregonom v posameznih primerih, premeščanje tožilcev brez njihove privolitve iz organizacijskih razlogov (npr. prevelike delovne obremenitve ali dolgotrajnih bolniških dopustov na enem tožilstvu – samo v njihovem okrožju in za omejeno obdobje). Vodja zadevnega tožilstva ima pooblastilo za dajanje navodil v zvezi s pregonom v posameznih primerih in odvzem posamezne zadeve, ki je bila dodeljena tožilcu (prenos zadeve). Neodvisna štiričlanska komisija za osebje (Personalkommission), katere člani morajo biti državni tožilci, ima pooblastilo za oceno tožilca. Minister za pravosodje ima pooblastilo, da daje navodila v zvezi s pregonom v posameznih zadevah, in sicer na podlagi nezavezujočega mnenja neodvisnega organa (Weisungsrat), ustanovljenega na generalnem državnem tožilstvu. Minister za pravosodje mora parlamentu letno poročati o vseh navodilih, izdanih v posameznih zadevah, potem ko so bile ustrezne zadeve končane, po potrebi vključno z utemeljitvijo, zakaj mnenje Weisungsrata ni bilo upoštevano (člen 29a(3) zakona o tožilstvu). Za obdobje 2012–2017 je poročilo zajemalo 54 navodil v posameznih zadevah (Weisungsbericht 2018).

Navodila višjega državnega tožilstva ali zveznega ministra za pravosodje so lahko samo pisna in morajo vsebovati utemeljitev. Prejeta navodila je tudi treba vpisati v spis kazenske zadeve. Zvezni minister za pravosodje nosi ministrsko odgovornost in mora torej zagotoviti informacije parlamentu, ki mu je tudi odgovoren. Uslužbenci posameznih uradov državnega tožilstva morajo upoštevati navodila direktorja urada. Če menijo, da so navodila neskladna z zakonom, lahko zahtevajo pisna navodila, lahko pa tudi zaprosijo za razrešitev z zadevne kazenske zadeve. Uradi državnega tožilstva so torej hierarhično organizirani z nadrejenimi in podrejenimi ravnmi. To je potrebno tudi zato, ker njihovih odločitev v nasprotju s sodnimi odločbami ni mogoče izpodbijati s pravnimi sredstvi. Naloga državnih tožilstev je varovanje javnega interesa v kazenskem pravosodju. To vključuje predvsem vlaganje obtožb in zastopanje obtožnic v kazenskem postopku. Državni tožilci so pristojni za vlaganje in zastopanje obtožnic pred deželnimi in okrožnimi sodišči znotraj zadevnega deželnega sodnega okrožja. Okrožni tožilci praviloma zastopajo obtožnico pred okrožnimi sodišči.

Poseben položaj ima osrednja služba za pregon gospodarskih kaznivih dejanj, ki je na ravni države pristojna za zlorabe uradnega položaja javnih uslužbencev in gospodarska kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5.000.000 EUR, za finančna kazniva dejanja, pri katerih zneski presegajo 5.000.000 EUR, za kvalificirana kazniva dejanja goljufije na področju socialne varnosti, za dejanja dolžnikov, ki škodujejo upnikom, in kršitve zakona o delniških družbah ali zakona o družbah z omejeno odgovornostjo v ustrezno velikih podjetjih (z osnovnim kapitalom vsaj 5.000.000 EUR ali več kot 2.000 zaposlenimi).

Višja državna tožilstva so hierarhično nad državnimi tožilstvi in delujejo na višjih deželnih sodiščih. Poleg tega da opravljajo tožilske naloge pred višjimi deželnimi sodišči, so pristojna tudi za nadzor nad vsemi državnimi tožilstvi v svojem okrožju in so neposredno podrejena zveznemu ministru za pravosodje. Urad direktorja državnih tožilstev, ki je ustanovljen pri vrhovnem sodišču, ima poseben položaj. Odgovoren je neposredno zveznemu ministru za pravosodje in ni pristojen za dajanje navodil državnim tožilstvom in višjim državnim tožilstvom. Prav tako ne zastopa obtožnic, ampak je pristojen za zagotavljanje podpore vrhovnemu sodišču. Zlasti je pooblaščen za vlaganje tako imenovanih ničnostnih pritožb zaradi nespoštovanja prava v kazenskih zadevah, v katerih stranke nimajo (nadaljnjih) pravnih sredstev. Urad direktorja državnih tožilstev ima tako pomembno vlogo pri zagotavljanju enotnosti prava in pravne varnosti v kazenskih zadevah.

5.2.3 Belgija

Državno tožilstvo oziroma javno tožilstvo (*ministère public/openbaar ministerie*), ki dejansko začne sodni pregon, sestavljajo pravosodni uslužbenci, ki so kvalificirani sodniki (*magistrats/magistraten*) in izvajajo svoje naloge v okviru pristojnosti sodišča, ki so mu dodeljeni. V sodnem okrožju so uradniki, ki zastopajo državno tožilstvo na sodišču prve stopnje in zlasti na sodišču za mladoletnike, ki je eden od oddelkov sodišča prve stopnje, državni tožilec (*procureur du Roi/procureur des Konings*), prvi namestnik državnega tožilca (*premiers substituts/eerste substituten*) in namestnik državnega tožilca (*substituts/subsituten*). Na ravni pritožbenih sodišč to funkcijo izvaja generalni državni tožilec (*procureur-général/procureur-generaal*), ki vodi in nadzira pravosodne uslužbenke generalnega državnega tožilstva na pritožbenem sodišču. Na pritožbenem sodišču generalnemu državnemu tožilcu pomagajo prvi generalni pravobranilec (*premier avocat-général/eerste advocaat-generaal*), generalni pravobranilci (*avocats-généraux/advocaten-generaal*) in namestniki generalnega državnega tožilca (*substituts généraux/substituten-generaal*). Na kasacijskem sodišču (*Cour de cassation/Hof van cassatie*) funkcijo državnega tožilstva izvaja generalni državni tožilec pri kasacijskem sodišču, pomagajo pa mu prvi generalni pravobranilec in generalni pravobranilci. Kljub terminološki enakosti je funkcija državnega tožilstva tukaj popolnoma drugačna. Kasacijsko sodišče ne odloča o vsebini zadeve, temveč preverja zakonitost in pravilnost postopka.

Državno tožilstvo je neodvisno pri posameznih preiskavah in postopkih pregona, omejeno je zgolj s pravico pristojnega ministra za odreditev pregona in določitev zavezujočih smernic na področju kazenske politike, vključno s politiko preiskave in pregona.

V kazenskih zadevah pravosodni uslužbenci državnega tožilstva delujejo v javnem interesu ter zagotavljajo pravilen potek in rešitev kazenskega postopka. To zagotavljajo tako pri glavnih sodnih postopkih kot tudi v predhodnih poizvedbenih in preiskovalnih postopkih. Med sodno obravnavo zahtevajo od sodišča uporabo kazenskega prava, hkrati pa poskušajo zagotoviti, da so sprejeti potrebni ukrepi za ustrezno izvrševanje izrečenih kazni. Na porotnem sodišču (*cour d'assises/hof van assisen*) funkcijo državnega tožilstva opravlja generalni državni tožilec na pritožbenem sodišču, ki pa lahko pooblasti tudi drugega uslužbenca. Državno tožilstvo je na svojem področju pristojno tudi za spremljanje in ustrezno izvrševanje odločb in smernic v zvezi s kazensko politiko. Smernice kazenske politike določa minister za pravosodje po posvetovanju s kolegijem petih generalnih državnih tožilcev pri pritožbenih sodiščih. Ta kolegij je v pristojnosti ministra za pravosodje in sprejema odločitve za čim skladnejšo pripravo in usklajevanje politike ter dobro splošno delovanje državnega tožilstva. Pristojnost kolegija zajema vso državo, njegove odločitve pa so obvezujoče za generalne državne tožilce pri pritožbenih sodiščih ter vse člane državnega tožilstva pod njihovo pristojnostjo in upravljanjem.

V skladu z 400. členom Sodnega zakonika pravosodni minister nadzoruje vse funkcionarje državnega tožilstva, generalni državni tožilec pri vrhovnem sodišču (Cour de Cassation) izvaja nadzor nad zveznim tožilcem in nad petimi generalnimi državnimi tožilci (pri višjih oz. apelacijskih sodiščih). Zvezni tožilec opravlja nadzor nad zveznimi tožilci (les magistrats fédéraux), generalni državni tožilci pa nad tožilci pri višjih sodiščih ter nad kraljevimi tožilci (procureurs du Roi) in nad njihovimi namestniki.

Disciplinska odgovornost tožilcev je prav tako urejena v Sodnem zakoniku. Omejujemo se na kratek prikaz, ki velja le za tožilce, ne pa za drugo (pomožno) osebje. Kdor ne opravi oz. kdor opusti uradne službene obveznosti ali s svojim vedenjem škoduje dostojanstvu narave službe, se lahko disciplinsko kaznuje. Sankcije, predvidene z zakonom, se lahko izrečejo tudi tistemu, ki zanemari svoje naloge, kar vpliva na dobro poslovanje pravosodja ali na zaupanje v institucijo (404. člen). Kršitve niso natančneje določene.

Zakon loči med lažjimi in težjimi sankcijami. Lažji sta opozorilo in ukor. Težje pa se po strogosti delijo še na dve stopnji. Sankcije prve stopnje so: odtegljaj od plače (za največ 2 meseca), disciplinski suspenz (za čas od 1 do 12 mesecev), odstavek s položaja. Najstrožji pa je odpust oz. odpoklic, s katerim se izgubi status sodnega funkcionarja (membre de l'Ordre judiciaire).

O začetku postopka je treba nemudoma obvestiti kralja in pravosodnega ministra. Postopek lahko začne:

- generalni državni tožilec pri vrhovnem sodišču za generalne državne tožilce (pri višjih oz. apelacijskih sodiščih) in za zveznega tožilca,
- generalni tožilec (pri višjem tožilstvu) za svoje podrejene na tožilstvu, za kraljeve tožilce in njihove namestnike,
- kraljevi tožilec za člane svojega tožilstva,
- zvezni tožilec za zvezne tožilce, itd.

Po belgijski ureditvi obstaja poseben organ Nacionalni disciplinski svet (Conseil national de discipline), ki je pristojen za preiskovanje dejanskega stanja in za neobvezujoč predlog sankcije, če gre za sum večje kršitve, za katero bi se lahko izreklo težjo sankcijo. V drugih primerih postopek praviloma vodi oseba, ki ga začne (gl. zgoraj), ki pa lahko za to določi koga drugega v istem organu. Vodi ga lahko tudi vodja nadrejenega organa (le chef de corps du degré supérieur) (povzeto po Sodnem zakoniku).

Poleg določanja politike pregona in kaznovanja ima pravosodni minister tudi možnost nadzora. Pri tem lahko zahteva poročilo o ukrepih, lahko pa tudi zahteva, da se v določeni zadevi uvede postopek. Lahko zahteva pregon, a to je v praksi zelo redko. Ne more pa prepovedati preiskave ali tožilcem naložiti, kaj naj govorijo na sodišču (povzeto po Eurojustice). S tem v zvezi je treba omeniti še 151. člen ustave, ki določa, da državno tožilstvo neodvisno izvaja posamezne preiskave in posamezen pregon, pri tem pa ima minister za pravosodje pravico odrediti postopek in pa določati obvezne smernice kaznovalne politike, ki vključujejo področje preiskave in pregona.

Predlog za imenovanje tožilcev poda Sodni svet. Odločitev o imenovanju sprejme voditelj države po nasvetu ministra za pravosodje. Predlog za razrešitev poda disciplinsko sodišče, medtem ko odločitev o razrešitvi sprejme voditelj države po nasvetu ministra za pravosodje.

5.2.4 Romunija

Romunski sistem državnega tožilstva vključuje tožilstva pri pritožbenih sodiščih, sodiščih druge stopnje, sodiščih za mladoletnike in družinske zadeve ter okrožnih sodiščih. Vrhovni sodni svet je

osrednji organ znotraj pravosodnega sistema, pristojen za urejanje tožilskega poklica. Začetno in nadaljnje poklicno usposabljanje sodnikov in tožilcev izvaja nacionalni sodni inštitut, javni organ s statusom pravne osebe pod vodstvom vrhovnega sodnega sveta. Državno tožilstvo izvaja svoje naloge prek tožilcev, ki so zaposleni na tožilstvih. Slednja so pridružena vsem sodiščem, razen disciplinskim sodiščem.

Najvišji organ je tožilstvo pri vrhovnem kasacijskem sodišču (generalno državno tožilstvo), ki ga vodi generalni državni tožilec Romunije. Ta organ usklajuje dejavnosti tožilstev pri 15 pritožbenih sodiščih. Tožilstva pri pritožbenih sodiščih usklajujejo dejavnosti tožilstev pri 43 sodiščih druge stopnje (vključno s posebnim sodiščem za mladoletnike in družinske zadeve). Vsakega vodi tožilec predstojnik. Tožilstva pri sodiščih druge stopnje usklajujejo dejavnosti tožilstev pri 176 delujočih okrožnih sodiščih, pri čemer vsakega od teh vodi prvi tožilec. Tožilstva pri 176 delujočih okrožnih sodiščih predstavljajo prvo (najnižjo) raven hierarhije in jih vodijo prvi tožilci.

Dva ločena specializirana oddelka delujeta v okviru tožilstva pri vrhovnem kasacijskem sodišču, in sicer Nacionalni direktorat za boj proti korupciji (DNA), ki je odgovoren za preiskovanje in pregon korupcije in Direktorat za preiskovanje organiziranega kriminala in terorizma (DIICOT), ki je odgovoren za preiskovanje in pregon organiziranega kriminala in terorizma, ki deluje pod vodstvom generalnega državnega tožilca Romunije.

Tožilci z vsakega tožilstva poročajo predstojniku tega tožilstva, ki nato poroča predstojniku hierarhično nadrejenega tožilstva. Nadzor podrejenih tožilcev s strani generalnega državnega tožilca na tožilstvu pri vrhovnem kasacijskem sodišču, glavnega tožilca v nacionalnem direktoratu za boj proti korupciji in tožilca predstojnika na tožilstvu pri pritožbenem sodišču se lahko izvaja neposredno ali prek za to imenovanih tožilcev.

V Romuniji obstajata dve vrsti tožilcev: civilni tožilci, ki so pristojni za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, ki jih storijo civilisti; vojaški tožilci, ki so pristojni za preiskavo in pregon kaznivih dejanj, ki jih storijo v glavnem pripadniki vojaškega osebja. Nacionalne kategorije tožilcev so naslednje:

- generalni državni tožilec Romunije (vodja tožilstva pri vrhovnem kasacijskem sodišču);
- glavni tožilec (vodja DNA in DIICOT);
- tožilci predstojniki (vodje tožilstev pri pritožbenih sodiščih);
- prvi tožilci (vodje tožilstev pri sodiščih druge stopnje in okrožnih sodiščih);
- predstojniki tožilskih oddelkov (vodje notranjih oddelkov tožilstev);
- predstojniki tožilskih služb (vodje notranjih služb tožilstev);
- predstojniki tožilskih uradov (vodje notranjih uradov tožilstev);
- tožilci.

Kadar se šteje za nujno, lahko minister za pravosodje po uradni dolžnosti ali na zahtevo vrhovnega sodnega sveta nadzira tožilce prek tožilcev, ki jih je posebej določil generalni državni tožilec Romunije, glavni tožilec nacionalnega direktorata za boj proti korupciji ali minister za pravosodje sam, da preveri naslednje:

- upravljalno učinkovitost tožilcev;
- uspešnost tožilcev in dokončanje nalog; ter
- kakovost strokovnih odnosov tožilcev z državljani in drugimi osebami, ki sodelujejo pri dejavnostih tožilstev.

Ta nadzor se ne nanaša na celoten razpon ukrepov, ki jih lahko tožilci sprejmejo med potekom kazenskih postopkov, niti na odločitve, povezane s temi postopki. Minister za pravosodje lahko prosi generalnega državnega tožilca Romunije ali, kjer je to primerno, glavnega tožilca pri nacionalnem direktoratu za boj proti korupciji, da poroča o dejavnostih tožilstev in izda navodila o

ukrepah, ki jih je treba sprejeti za učinkovito preprečevanje kriminala in učinkovit boj proti njemu. Tožilstvo pri vrhovnem kasacijskem sodišču predloži letno poročilo o svojih dejavnostih vrhovnemu sodnemu svetu in ministru za pravosodje, ki svoje ugotovitve predstavi v poročilu romunskemu parlamentu.

Tožilce (in sodnike) imenuje predsednik republike na predlog Vrhovnega Sveta Magistrature, z izjemo tistih na probaciji. Vrhovni Svet Magistrature sestavlja 19 članov (minister za pravosodje, generalni javni tožilec, predsednik Višjega kasacijskega sodišča so člani po funkciji), imajo šest letni mandat, odloča na tajnem glasovanju, odločitve so dokončne in nepreklicne, razen izjem. Prav tako Vrhovni Svet Magistrature odloča o disciplinski odgovornosti (sodnikov in) tožilcev (v teh primerih minister za pravosodje, generalni javni tožilec in predsednik Višjega kasacijskega sodišča ne glasujejo).

Vrhovni svet pravosodja določen z ustavo zagotavlja neodvisnost pravosodja, varuje poklicni ugled sodnikov in tožilcev ter zagotavlja njihovo nepristranost. Vrhovni svet ima 19 članov od tega 14 članov izbere občna seja sodnikov in tožilcev, izbiro pa potrdi senat, od tega je 9 sodnikov in 5 tožilcev. Dva člana zastopata civilno družbo iz vrst uveljavljenih pravnih strokovnjakov z visokim moralnim in poklicnim ugledom, ki jih izvoli senat, trije člani pa so po položaju, minister za pravosodje, predsednik visokega kasacijskega sodišča in generalni tožilec pri visokem kasacijskem sodišču.

Svet deluje v dveh oddelkih, oddelku za sodnike z 9 člani in v oddelku za javne tožilce s 5 člani. Mandat traja 6 let, predsednik in namestnik predsednika se izbereta za eno leto in v tem času ne opravljata sodniške oziroma tožilske funkcije, enako velja za člane iz vrst sodnikov in tožilcev. Funkcija člana izključuje vse druge funkcije, razen profesorskih v visokem šolstvu. Predpisana je izločitev v primeru konflikta interesov, možne so razrešitve. Volitve so tajne, neposredne in osebne, dopustna je volilna kampanja, obvezen je program in izjava o nesodelovanju s tajnimi službami ter o premoženjskem stanju.

Visoki svet predlaga kandidate za sodnike in tožilce, ki jih imenuje predsednik Romunije, odloča na prvi stopnji o disciplinskih postopkih ter odloča o bistvenih vprašanjih za kariero sodnikov in tožilcev zlasti napredovanju, premestitvah in razrešitvah. Zoper odločitve sveta je dopustna pritožba na visoko kasacijsko sodišče le v disciplinskih zadevah, druge odločitve so dokončne. Pristojnost ima tudi na področju izobraževanja, pri določanju števila sodniških in tožilskih mest, sprejemanju zakonov s področja pravosodja, organizacijskih predpisov, uveljavljanju imunitete, oblikovanju strategije in reformiranju pravosodja.

5.2.5 Latvija

Latvijsko državno tožilstvo (Prokuratūra) je enoten centraliziran pravosodni organ s tristopenjskim sistemom. Vodi ga generalni državni tožilec (ģenerālprokurors). Naloga državnega tožilstva je odzivati se na kršitve zakona in zagotoviti, da se o kršitvah odloča v skladu z zakonom.

Državno tožilstvo sestavljajo:

- generalno državno tožilstvo (ģenerālprokuratūra);
- regionalna državna tožilstva (tiesu apgabalu prokuratūras);
- okrožna ali mestna državna tožilstva (rajona vai republikas pilsētu prokuratūras);
- specializirana državna tožilstva (specializētas prokuratūras).

Po potrebi lahko generalni državni tožilec ustanovi specializirano tožilstvo za posebno področje, ki ima status okrožnega ali regionalnega državnega tožilstva. V Latviji je trenutno pet specializiranih državnih tožilstev in sicer:

- specializirano državno tožilstvo za organizirani kriminal in druga področja (Organizētās noziedzības un citu nozaru specializētā prokuratūra);
- specializirano več področno državno tožilstvo (Specializētā vairāku nozaru prokuratūra);
- državno tožilstvo Rige za cestni promet (Rīgas autotransporta prokuratūra);
- državno tožilstvo za preiskovanje finančnega in gospodarskega kriminala (Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūra) ter
- državno tožilstvo za preiskovanje kaznivih dejanj v zvezi z nedovoljenim prometom s prepovedanimi drogami (Narkotiku nelegālas aprites noziegumu izmeklēšanas prokuratūra).

Generalno državno tožilstvo lahko nadzoruje delo javnih organov, ki sami ne delujejo kot tožilstva, a opravljajo določene naloge v kazenskem postopku, ki spadajo v njihovo pristojnost. Te organe ustanovi, reorganizira in razpusti generalni državni tožilec. Na podlagi dodeljenih proračunskih sredstev generalni državni tožilec prav tako določi strukturo in število osebja teh organov. Do sedaj je bil ustanovljen le en tak organ, in sicer Urad za boj proti pranju denarja (Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas dienests).

Državna tožilstva so del sodnega sistema. To pomeni, da delujejo neodvisno od zakonodajne in izvršilne oblasti. Saeima (latvijski parlament), kabinet ministrov in predsednik države lahko državnemu tožilstvu dajo navodilo, da preveri dejstva v zvezi s kršitvami zakona, in lahko prejema pojasnila od generalnega državnega tožilstva, ne smejo pa posegati v delo državnega tožilstva, tudi če preiskuje kršitve, ki imajo velik nacionalni pomen. Državni tožilci lahko izpodbijajo pravne akte, ki jih je sprejel kabinet ministrov ali javni organi, če niso v skladu z zakonom. Generalni državni tožilec in glavni tožilci oddelkov generalnega državnega tožilstva se lahko udeležijo sej kabineta ministrov in izrazijo svoje mnenje o vprašanjih, ki so predmet razprav. Državno tožilstvo je pristojno za nadzor nad delom preiskovalnih organov in drugih organov; organizira, upravlja in vodi preiskavo v predhodnem postopku ter daje navodila preiskovalnim organom pri izvajanju preiskav kaznivih dejanj; začne in vodi kazenski pregon; varuje pravice in pravne interese posameznikov in države; v zadevah, določenih z zakonom, pri sodišču vloži predlog za začetek postopka ali vlogo. Državni tožilec v skladu s 36. členom Zakona o kazenskem postopku nadzira in vodi preiskavo, vodi kazenski pregon, zastopa obtožnico pred sodiščem v imenu države in opravlja druge naloge v kazenskem postopku.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Določbe predloga zakona občutneje vplivajo na izboljšanje notranjega poslovanja državnih tožilstev, ne pa toliko na njihovo zunanje poslovanje (državni organ – stranka). Ne glede na to se boljše notranje poslovanje kaže v učinkovitejšem in hitrejšem odločanju v postopkih, kar pozitivno vpliva na odnos strank do državnega tožilstva (predvsem oškodovancev kaznivih dejanj) in na splošno družbeno percepcijo dela državnega tožilstva.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Določbe predloga zakona na novo določajo pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo v državnotožilske spise še vedno lahko (brezplačno) vpogledale pod pogoji kot jih določa ZDT-1, plačljivo bo postalo posredovanje listin, zlasti kazenskih ovadb.

Predlagane spremembe odpravljajo administrativne ovire iz naslova vsakoletnega posredovanja pisnih izjav poravnalcev o točnosti podatkov, ki se vodijo v imeniku poravnalcev. Ohranja pa se ureditev skladno s katero so poravnalci dolžni sporočati spremembe podatkov, ki jih upravljavec ne more pridobiti iz uradnih evidenc.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za gospodarstvo.

6.4 Presoja posledic za socialno področje:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja:

Določbe predloga zakona ne prinašajo posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

a) Predstavitev sprejetega zakona:

Sprejeti zakon bo objavljen v Uradnem listu RS, posebna predstavitev sprejetega zakona ni predvidena.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Predlog zakona vsebuje samo-regulatorne pravne mehanizme za pripravo, izvedbo in nadzor izvrševanja predpisa. Posamezni instituti (letna poročila, letni programi, strateški načrt dela, politika pregona, strokovni nadzori, nadzori državnotožilske uprave ipd.) skozi posamezne določbe postajajo norme, ki se nadzirajo, spreminjajo in dopolnjujejo druga preko druge. Instituti so medsebojno povezani, sprememba enega ima vgrajeno nujno aktivnost pristojnih organov za prilagoditev drugega instituta ipd. Posamezni organi se primerno medsebojno prekrivajo v izvajanju svojih pristojnosti (npr. Državnotožilski svet, Vrhovno državno tožilstvo RS, Ministrstvo za pravosodje, Državni zbor RS, Vlada RS, okrožna državna tožilstva ipd.). Predlagatelj zakona bo lahko seznanjen z načinom izvajanja predpisa preko rednih izvrševanj svojih pristojnosti.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona:

Druge tovrstne okoliščine niso podane.

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

Pri pripravi predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu je sodelovala delovna skupina, katere člani so bili predstavniki Ministrstva za pravosodje, Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije. Delovna skupina se je sestala na 13 sestankih (prvi 20. 12. 2018, zadnji sestanek 12. 2. 2020).

Predlog zakona je bil objavljen na portalu eDemokracija 3. 7. 2020, istega dne je bil posredovan tudi v strokovno usklajevanje (z rokom za podajo pripomb do 4. 9. 2020) Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS, Državnotožilskemu svetu, Društvu državnih tožilcev Slovenije, Vrhovnemu sodišču RS, Okrožnemu sodišču v Ljubljani, Okrožnemu sodišču v Celju, Okrožnemu sodišču v Kopru, Okrožnemu sodišču v Mariboru, Upravnemu sodišču RS, Sodnemu svetu, Državnemu odvetništvu RS, Odvetniški zbornici Slovenije, Notarski zbornici Slovenije, Generalni policijski upravi, Varuhu človekovih pravic, Informacijskemu pooblaščenču, Direktoratu za policijo in druge varnostne naloge na Ministrstvu za notranje zadeve, Direktoratu za javni sektor na Ministrstvu za javno upravo, Komisiji za preprečevanje korupcije, Zagovorniku načela enakosti, Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, Pravni fakulteti Univerze v Mariboru, Evropski pravni fakulteti, Združenju občin Slovenije, Skupnosti občin Slovenije, Združenju mestnih občin Slovenije, Slovenskemu zavarovalnemu združenju, Obalni samoupravni skupnosti italijanske narodnosti, Pomurski madžarski samoupravni narodni skupnost in Društvu poravnalcev Slovenije v kazenskih zadevah.

Mnenja, predloge in pripombe so podali Vrhovno državno tožilstvo RS, Državnotožilski svet, Društvo državnih tožilcev Slovenije, Vrhovno sodišče RS, Okrožno sodišče v Ljubljani, Okrožno sodišče v Celju, Okrožno sodišče v Kopru, Okrožno sodišče v Mariboru, Upravno sodišče RS, Državno odvetništvo RS, Generalna policijska uprava, Varuh človekovih pravic, Informacijski pooblaščenec, Ministrstvo za javno upravo, Zagovornik načela enakosti, Združenje mestnih občin Slovenije, Slovensko zavarovalno združenje, Društvo poravnalcev Slovenije v kazenskih zadevah, Delavska svetovalnica, policisti Posebnega oddelka ter Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti.

Pripombe strokovne javnosti v delu, ki se nanaša na katalog pristojnosti SDT RS, so bile obravnavane:

- 5. 10. 2020 na sestanku specializiranih kazenskih oddelkov okrožnih sodišč v okviru predhodno izpostavljene problematike specializiranega kazenskega sodstva,
- 11. 11. 2020 na sestanku s predstavniki sodišč in državnih tožilstev v okviru razprave na temo »Optimizacije specializiranega sodstva in državnega tožilstva«.

Glede na vnesene dodatne vsebine po strokovnem usklajevanju so v predlogu zakona člani preštevilčeni.

K 1. členu (15. člen ZDT-1)

Zagovornik načela enakosti in Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti

Predlagano rešitev podpirajo s priporočilom oziroma predlogom, da se na enak način dosledno zagotovi rabo manjšinskih jezikov kot uradnih jezikov pred vsemi organi oblasti z jasnimi določili v vseh relevantnih zakonih. Na ministrstvu za pravosodje je navedenemu segmentu že sicer namenjena stalna pozornost, tudi v okviru aktivnega članstva v delovni skupini Vlade RS namenjeni izvrševanju predpisov na področju uresničevanja pravic italijanske in madžarske

narodne skupnosti v RS. Ravno ob zavedanju potrebe po ustavno skladni rabi obeh jezikov narodnih skupnosti so bile pripravljene spremembe relevantne določbe ZDT-1. Z delom, ki bo usmerjeno k izboljšanju normativnega položaja narodnostnih manjših v sodnih postopkih, se bo nadaljevalo tudi pri pripravi ostalih organizacijskih in procesnih predpisov, ki sodijo v pristojnost ministrstva za pravosodje.

K 2. členu (17. člen ZDT-1)

Ministrstvo za javno upravo

Predlagano, da se žigi in štampljke, ki sta sinonima, v zakonu ne omenjata, saj se pri elektronskem poslovanju žigi opuščajo. Predloga se ne upošteva. Iz veljavne ureditve ne izhaja, da sta žig in štampljka sinonima. Državnotožilski red²⁶ štampljke veže na mehanično odtiskovanje kratkih zaznamkov, označb, odredb (npr. potrdilo o prejemu). Tudi na podlagi 56. člena Zakona o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhivih²⁷ in 69. člena Uredbe o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva²⁸, ki ureja evidenco javnih simbolov, grbov, zastav, pečatov, žigov in štamplik izhaja, da gre za ločena pojma. Razvoj elektronskega poslovanja državnih tožilstev, ki ne obsega le poslovanja v kazenskih zadevah, temveč tudi v drugih, med njimi upravnih zadevah, še ne omogoča popolne opustitve rabe žigov (raba žigov je predvidena tudi v Uredbi o upravnem poslovanju²⁹ za določene dokumente v fizični obliki).

K 5. členu (21. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Za predlagano rešitev v petem odstavku, ki določa pristojnosti evropskega tožilca in evropskega delegiranega tožilca tudi pred višjim in vrhovnim sodiščem ni izkazan namen po Uredbi Sveta EU o ustanovitvi Evropskega javnega tožilstva, saj se ta nanaša le na preiskavo in pregon v zvezi s finančnimi interesi Unije. Skrb za ustavnost in zakonitost ni povezana s preiskavo (in pregonom), vložitev izrednega pravnega sredstva s strani evropskega tožilca in evropskega delegiranega tožilca posega v izvajanje pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS in pristojnosti vrhovnih državnih tožilcev. Pripomba se delno upošteva. Z namenom odprave dvomov v zvezi s pristojnostjo evropskega tožilca in evropskega delegiranega tožilca, ki je opredeljena že v veljavnem sedmem odstavku 21. člena ZDT-1, se izvzame njuna pristojnost v postopku z izrednimi pravnimi sredstvi, kar je bil glede na obrazložitev relevantnega odstavka, sprejetega z novelo ZDT-1C, tudi ratio legis zakonodajalca (obravnavava kazenske zadeve do njenega pravomočnega zaključka, kar pomeni tudi v postopku pritožbe na višjih sodiščih zoper odločbe sodišč prve stopnje ter v postopku pritožbe na Vrhovnem sodišču RS, ko odloča o pritožbah zoper sodbe sodišč druge stopnje).

V luči predlaganih sprememb, ki se nanašajo na ukinitve ex lege napredovanj v višji naziv ob imenovanju na funkcijo vodje oziroma namestnika vodje državnega tožilstva, ter posledično umanjkanja višjih državnih tožilcev zlasti na manjših državnih tožilstvih in povečanega obsega dela višjih državnih tožilcev na SDT RS v razmerju do zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka, predlagano, da se v četrtem odstavku predvidi možnost samostojnega zastopanja zadev v postopku pred pritožbenim sodiščem s strani okrožnih državnih tožilcev. Predloga se ne upošteva. Predlagane zakonske rešitve ne posegajo v število višjih državnih tožilcev, ki jih bodo državna tožilstva potrebovala tudi iz naslova zastopanja pritožb na višjih sodiščih. Poleg tega bi predlagana rešitev predstavljala odmik od zakonskega cilja, ki je bil zasledovan s prejetjem ZDT-1, to je da bodo višji državni tožilci s svojimi izkušnjami in znanjem lahko pripomogli k zagotavljanju enotne uporabe predpisov na prvi stopnji.

²⁶ Uradni list RS, št. 7/12, 29/12, 45/16 in 64/19.

²⁷ Uradni list RS, št. 30/06 in 51/14.

²⁸ Uradni list RS, št. 42/17.

²⁹ Uradni list RS, št. 9/18 in 14/20.

K 9. členu (25. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagano, da se brez tehtnih argumentov, ki bi temeljili vsaj na prepričanju, da nižanje zahtevanih delovnih izkušenj ne bo imelo negativnih posledic na kakovost obravnavanja zadev iz okrožne pristojnosti s strani »mladih« državnih tožilcev, pogoji za imenovanje na državnotožilsko mesto okrožnega državnega tožilca, v delu, kjer so vezani na pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrožnem sodišču, ne spreminjajo. Predlagana sprememba bi lahko v bodoče tudi služila kot argument za morebitno nesprejemljivo različno plačilo za primerljivo delo, ki ga opravljajo primerljivi funkcionarji. Predloga se ne upošteva. Razmejitev pristojnosti med okrajnimi in okrožnimi državnimi tožilci je zrelativizirana že na zakonski ravni, ob upoštevanju kadrovskega primanjkljaja na državnih tožilstvih, pa v posledici toliko bolj na izvedbeni ravni. Ker se okrajni državni tožilci glede obremenitev, pripada in teže reševanja zadev, tudi dejansko vedno bolj približujejo delu okrožnih državnih tožilcev, nižanje vstopnih pogojev za imenovanje okrožnega državnega tožilca, ne more imeti odločilnega vpliva na kvaliteto dela mlajših okrožnih državnih tožilcev, zlasti ob upoštevanju, da je eden od splošnih pogojev za imenovanje na mesto državnega tožilca dopolnjena starost 30 let, ki vendarle zagotavlja določene življenjske in delovne izkušnje, hkrati pa ohranja usklajenost s sistemom izobraževanja za pravniški državni izpit kot tudi s sistemom napredovanja na višje državnotožilsko mesto. Predlagana ureditev bo predstavljala dodatno motivacijo ne le za prijave na razpisana prosta mesta, temveč tudi za nadaljevanje karierni poti mlajših državnih tožilcev na državnih tožilstvih. Predlagane zakonske rešitve ne posegajo v sistemsko ureditev, skladno s katero se plača državnega tožilca določa po enakih osnovah, z enakimi dodatki in na enak način kakor plača sodnika ustreznega naziva oziroma položaja (49. člen ZDT-1).

K 10. členu (31. člen ZDT-1)

Informacijski pooblaščenec

V skladu z 38. členom Ustave RS morajo biti nabor in namen zbiranja osebnih podatkov določeni z zakonom. Pripomba se ne upošteva. Iz 31. člena ZDT-1, ki ureja mnenje vodje državnega tožilstva kot ene od faz v postopku imenovanja državnega tožilca, izhaja, da gre za oblastni akt – mnenje in ne za zbirko osebnih podatkov. Namen oblikovanja mnenja je v podaji ocene ustreznosti kandidata, na zakonski ravni pa je tudi določeno, da se uporabljajo kriteriji iz ZSS torej merila, ki jih sprejme Državnotožilski svet. Tudi sicer vsebine mnenja ni mogoče določeneje opredeliti, saj je v postopku imenovanja težko predvideti, katere podatke oziroma listine bo kandidat predložil za podkrepitev svojih sposobnosti.

K 10. členu (32. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagano, da se obveznost Državnotožilskega sveta za izdajo obvestila o neizbiri uredi v 32. členu in ne v 33. členu ZDT-1, v nasprotnem primeru bi predlagana ureditev vodila do zaključka, da se obvestila o neizbiri izdajo le v postopkih imenovanja kandidata, ki na državnotožilsko mesto še ni imenovan, ne pa tudi v postopkih, kjer so kandidati že imenovani na državnotožilsko mesto. Predlog se upošteva, tako da se v 32. člen ZDT-1 doda nov odstavek.

Informacijski pooblaščenec

Predlagano, da se namen in s tem obseg psiholoških preizkusov zameji na podoben način, kot to predlog zakona ureja v šestem odstavku za druge preizkuse. Ker ni razvidna ureditev zvočnega snemanja kandidatov, namen in drugi vidiki zakonske ureditve takšnega snemanja, bi bilo z vidika jasne in vnaprej predvidljive ureditve snemanja priporočljivo, celo nujno, navedene vsebine urediti.

Kljub temu, da predlagana ureditev glede psiholoških preizkusov ne odstopa od veljavne ureditve, se predlogi upoštevajo, tako se v 32. členu ZDT-1 dodajo novi odstavki, ki urejajo navedene vsebine.

K 10. členu (33. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagana redakcijska izboljšava besedila šestega odstavka, ker Državnotožilski svet kandidate o neizbiri obvesti šele potem, ko opravi morebitno ponovno izbiro oziroma ko ministru poteče rok za vložitev zahteve iz tretjega odstavka. Predlog se upošteva z dopolnitvijo šestega odstavka navedenega člena.

K 10. členu (34. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano da se v odstavku, ki določa vsebino objave akta o imenovanju v Uradnem listu RS, črta podatek, ki se nanaša na datum rojstva, saj gre za varovani osebni podatek, ki je z objavo dostopen širši javnosti, pri čemer se ta podatek ne zahteva pri objavah sklepov o imenovanju sodnikov. Predloga se ne upošteva. Navedeni podatek je bil upoštevan obrazložitev predlagatelja ZDT-1 namenjen nedvoumni identifikaciji osebe, ki je imenovana na javno funkcijo, predviden je tudi pri objavi podatkov za vodjo državnega tožilstva (enako npr. Sklep o potrditvi mandatov poslancema³⁰).

K 10. členu (35. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Ker državni tožilec državnotožilsko službo na višjem državnotožilskem mestu v vsakem primeru nastopi šele z dnem premestitve, je potrebno urediti situacijo kdaj državni tožilec v tem primeru pridobi višji državnotožilski naziv, vključno s pravico plače za naziv v katerega je imenovan. Predlagano, da se pridobitev naziva veže na premestitev ob sočasnem predlogu, da se v tretjem in četrtem odstavku 22. člena ZDT-1 doda odstavek »če zakon ne določa drugače«. Predloga se ne upošteva. Že veljavna zakonska ureditev v 22. členu ZDT-1 loči med imenovanjem na državnotožilsko mesto in s tem povezano pridobitev naziva na eni strani ter nastopom državnotožilske službe, s katerim je povezana pravica do plače ustreznega naziva (prvi odstavek 35. člena ZDT-1) na drugi strani, pri čemer do nastopa državnotožilske službe, glede na to, da je vezan na prisego, vselej pride kasneje (tako tudi v mnenju Državnotožilskega sveta št. Dts 8/17-23, 3. 10. 2017). Ker ponovna zaprisega državnih tožilcev, ki napredujejo na višje državnotožilsko mesto, ni predvidena, se s predlagano določbo odpravljajo dvomi in neenaka obravnava v praksi. Predlagana ureditev tako tudi za primere imenovanj (napredovanj) na višje državnotožilsko mesto predvideva odlog državnotožilske službe, in ne pridobitve višjega naziva (tako kot je že sedaj določeno za novoimenovane državne tožilce, in sicer do dneva zaprisege), na višjem državnotožilskem mestu do trenutka premestitve (ne glede na to, ali gre za napredovanje v okviru matičnega ali drugega državnega tožilstva).

K 13. členu (56. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se četrti odstavek po vzoru ureditve v Zakonu o funkcionarjih v državnih organih³¹ dopolni z vsebino glede pravice do sodnega varstva tudi v primeru molka pristojnega organa. Kljub temu, da navedeno situacijo na ustrezen način ureja že četrti odstavek 222. člena ZUP, se predlog upošteva in vsebina četrtega odstavka dopolnjuje s predlagano vsebino.

³⁰ Uradni list RS, št. 31/20.

³¹ Uradni list RS, št. 30/90, 2/91-I, 18/91, 22/91, 4/93, 18/94 – ZRPJZ, 109/12 in 21/13.

K 14. členu (61. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se pravni interes državnega tožilca za vložitev pritožbe zameji na način, da v pritožbi ne more izpodbijati ocene in zaključka generalnega državnega tožilca, da so podane objektivne okoliščine iz prvega odstavka tega člena, to je samo odločitev generalnega državnega tožilca, da uporabi institut dodelitve na drugo državno tožilstvo. Predloga se ne upošteva. Določbo 61. člena ZDT-1 je potrebno razlagati kot vsebinsko celoto, kar pomeni, da mora biti odločitev generalnega državnega tožilca obrazložena tako z vidika izpolnjevanja objektivnih kriterijev iz prvega odstavka tega člena kot subjektivnih pogojev, ki se nanašajo na državnega tožilca. Kljub temu, da navedeni institut predstavlja najbolj učinkovito orodje generalnega državnega tožilca za zagotavljanje pravočasnosti delovanja državnega tožilstva, pa je zaradi narave samega instituta, ki poleg premestitve in dodelitve s soglasjem predstavlja izjemo od načela nepremakljivosti državnega tožilca, potrebno dopustiti Državnotožilskemu svetu (kot nosilcu nalog tožilske samouprave) možnost vsebinske presoje odločbe o začasni dodelitvi kot celote.

K 18. členu (68. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

V prvem odstavku predlagana pripomba redakcijske narave, saj v obstoječem besedilu ni besedila »v naziv«, ki naj bi se spreminjal. Predloga se ne upošteva, izpostavljeno besedilo, ki se spreminja, je bilo sprejeto z novelo ZDT-1D.

K 21. členu (71.d člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Iz predlagane spremembe izhaja, da bodo za evropskega delegiranega tožilca lahko kandidirali le še okrožni (ne pa tudi višji in vrhovni) državni tožilci, za kar ni najti utemeljenih razlogov. Ker upošteva obrazložitev k navedenemu členu, namen predlagane spremembe ni bil v omejevanju kandidatur, se pripomba upošteva.

K 22. členu (72. člen ZDT-1)

Zagovornik načela enakosti

Predlagano da se izloči »izgubo poslovne sposobnosti« kot možnega razloga za prenehanje državnotožilske funkcije, ker po uveljavitvi Družinskega zakonika³² in novega Zakona o nepravdnem postopku³³, odvzemi poslovne sposobnosti niso več možni, kar pomeni, da gre za nemogoč, obsoleten pogoj. Navedeni pogoj je tudi vsebinsko nedopusten z vidika harmonizacije zakonodaje z Mednarodno konvencijo o pravicah invalidov, ki terja da mora biti osebam z invalidnostmi načeloma zagotovljena polna pravna (in v tem okviru tudi poslovna) sposobnost in da odvzemi poslovne sposobnosti zaradi invalidnosti niso dopustni. Predlagano tudi, da se natančno preuči in podrobno utemelji razloge za razrešitev po katerem je predvideno, da državnemu tožilcu v primeru upokojitve oziroma dopolnitve starosti 70 let preneha državnotožilska služba.

Predlogi se, razen v delu, ki se nanašajo na uporabo ustrežnejše terminologije, ne upošteva. Da je oseba imenovana za državnega tožilca mora izpolnjevati tudi splošne pogoje za izvolitev v sodniško funkcijo, med njimi pogoj poslovne sposobnosti (2. točka prvega odstavka 8. člena ZSS). Določanje pogoja poslovne sposobnosti za imenovanje na določeno javno funkcijo oziroma za izvajanje določenih javnih nalog in posledično razrešitev zaradi neizpolnjevanja navedenega

³² Uradni list RS, št. 15/17, 21/18 – ZNOrg, 22/19 in 67/19 – ZMatR-C; ZD.

³³ Uradni list RS, št. 16/19; ZNP-1.

pogoja poznajo tudi drugi predpisi (več v obrazložitvi k 22. členu predloga zakona). Glede na to, da gre za imenovanje na pomembne javne funkcije, je z vidika varstva javnega interesa razumljivo, da oseba, ki v času izvajanja funkcije oziroma nalog tega pogoja več ne izpolnjuje, funkcije na katero je bila predhodno imenovana, ne more več opravljati. Strinjati se je, da DZ in ZNP-1 odvzemov poslovne sposobnosti več ne določata, določata pa institut postavitve odrasle osebe pod skrbništvo (262. člen DZ), ki zaradi motnje v duševnem razvoju ali težav v duševnem zdravju ali drugega vzroka, ki vpliva na zmožnost razsojanja, sama brez škode zase ni sposobna poskrbeti za svoje pravice in koristi. Navedeni institut, ki sicer ne predstavlja odvzema poslovne sposobnosti v smislu ureditve pred uveljavitvijo DZ in ZNP-1, pa glede na razloge, ki narekujejo postavitve odrasle osebe pod skrbništvo in posledice pri opravljanju pravnih poslov takšne osebe, vpliva na njeno poslovno sposobnost do te mere, da oseba, v konkretnem primeru državni tožilec ne more več opravljati poslanstva v svojstvu funkcije za katero je bil imenovan. Glede na to, da ZDT-1 v 3. točki prvega odstavka 72. člena (skladno s predlaganimi spremembami se ureditev v tem delu ne spreminja) uporablja besedno zvezo »izgubo poslovne sposobnosti«, ki jo je sicer lahko razlagati kot nadpomenko za omejitve le-te v skladu z odločbo pristojnega organa, se vsebina navedene točke usklajuje s terminologijo uporabljeno v drugih predpisih (»ne izpolnjuje več pogoja poslovne sposobnosti«).

ZDT-1 državno tožilstvo v 10. členu opredeljuje kot del pravosodja, pravice državnih tožilcev, ki izhajajo iz službenega razmerja z državo, pa izenačuje s sodniškimi (2. člen ZDT-1). Za sodnike je bila že s sprejetjem ZSS v letu 1994 na podlagi ustavnega pooblastila iz drugega odstavka 129. člena Ustave RS določena starostna meja za upokožitev z dopolnjenim 70. letom starosti. Glede na naravo funkcije državnega tožilca, njene umestitve v pravosodje in izenačitev pravic državnega tožilca iz službenega razmerja s sodniškimi pravicami je bilo vodilo zakonodajalca, da uredi pogoje za prenehanje funkcije državnega tožilca na enak način, kot velja za druge funkcionarje v pravosodju. Tudi iz primerjalnih podatkov izhaja, da praktično vse evropske države poznajo obvezno prenehanje pravosodnih funkcij ob dopolnitvi določene starosti (Mandat sodnikov, PP- primerjalni pregled, Državni zbor RS, 2013), pri čemer ne gre prezreti, da je starostna meja 70 let še vedno določena višje od starostne meje kot velja za splošno upokožitveno starost v RS. Predlagana sprememba ne posega v že veljavno ureditev, ki narekuje prenehanje funkcije državnega tožilca z upokožitvijo, vendar najkasneje, ko dopolni 70 let starosti, ki je bila v preteklosti tudi že predmet ustavnosodne presoje, pri čemer je Ustavno sodišče RS v sklepu št. U-I-292/05-18, 14. 12. 20206 pobudo za začetek ustavnosti takrat veljavne 1. točke prvega odstavka 39. člena ZDT zavrnilo.

Državnotožilski svet

Ker bo glede na določbo 93. člena ZDT-1 tudi o suspenzu iz naslova negativne ocene državnotožilske službe odločal Državnotožilski svet, se postavlja vprašanje o primernosti ureditve po kateri o pritožbi odloča organ, ki je izdal tudi oceno, podredno pa tudi vprašanje o nujnosti pritožbe v tem primeru, glede na to, da bo imel državni tožilec možnost oceno državnotožilske službe izpodbijati v upravnem sporu. Pripomba se upošteva na način, da se v predlaganem četrtem odstavku izključi možnost pritožbe. Pritožba kot taka ne bo imela za posledico dodane vrednosti glede vsebinske odločitve, saj gre za obligatoren suspenz, ki je namenjen temu, da se državnega tožilca do pravnomočnosti negativne ocene državnotožilske službe začasno odstrani iz službe, pritožba bi bila tako namenjena le še dodatnemu pravnemu sredstvu zoper izdano oceno Državnotožilskega sveta. Kljub izključitvi možnosti pritožbe pa bo imel državni tožilec še vedno možnost vložiti upravni spor.

K 25. členu (77. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se v šestem odstavku črta vsebina, ki se nanaša na obveznost takojšnje seznaitve z vsebino vsakega vnosa v osebni spis državnega tožilca, saj bo v nasprotnem primeru v spisu potrebno hraniti tudi dokazila o izvedeni obveznosti seznaitve, kar je še posebej nesmiselno v primeru vnosa dokumentov, ki so vročeni tudi državnemu tožilcu. Pa tudi sicer je obveznost nepotrebna glede na vsebino predlaganega prvega odstavka 78. člena (pravica do brezplačnega dostopa do vsebine osebnih podatkov, ki se nanašajo na državnega tožilca). Predlog se upošteva na način, da se v šestem odstavku črta zadnji stavek.

Informacijski pooblaščenec

Glede na to, da člen ureja vodenje centralne kadrovske evidence (Vrhovno državno tožilstvo RS) ter obdelavo osebnega spisa (na posameznem državnem tožilstvu), ni povsem jasno, kateri podatki morajo biti v kadrovski evidenci, kdo je odgovoren za popravke, točnost ter ažurnost podatkov in obseg dostopa državnih tožilstev do podatkov iz centralne kadrovske evidence. Nadalje predlagano preoblikovanje v sedmem odstavku, saj so varovani osebni podatki vsi osebni podatki, ne glede na to, da je za določene osebne podatke z zakonom predvidena javna objava, pri čemer je obveznost brezplačnega posredovanja predvidena zgolj za organe in ne tudi za morebitne druge organizacije, ki so upravljalci zbirk osebnih podatkov vsebovanih v kadrovski evidenci. Predlogi in pripombe se glede na ureditev v Zakonu o javnih uslužbencih³⁴ upoštevajo na način, da se dopolnjuje vsebina prvega odstavka (več v obrazložitvi k predlaganim spremembam). Glede izpostavljene vsebine sedmega odstavka (po novem predlogu četrtega odstavka 78. člena ZDT-1) se besedilo dopolnjuje tudi z navedbo poslovnih subjektov, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke. Predlagatelj je nadalje z namenom transparentnosti podatkov, ki se nanašajo na opravljanje javne funkcije državnega tožilca, vsebino predlaganega sedmega odstavka 77. člena ZDT-1 preoblikoval na način, da se bo zahteva za posredovanje podatkov vsakokrat presojala v okviru zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja (predlagan nov drugi odstavek 78. člena ZDT-1).

K 30. členu (100.a člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Glede na predlagano spremembo drugega odstavka 72. člena ZDT-1, po kateri bo državnemu tožilcu z upokojitvijo prenehala zgolj državnotožilska služba, ne pa tudi funkcija, predlagano, da se 5. točka dopolni tudi z navedbo razloga iz naslova prenehanja državnotožilske službe. Izpostavljena tudi nejasnost vsebine devetega odstavka v delu, ki se nanaša na obveščanje predsednika Državnega zbora RS. Predlogi in pripombe se delno upoštevajo. Prvotno predlagana rešitev je bila predlagana z namenom vsebinske nadgradnje veljavne določbe drugega odstavka 73. člena ZDT-1, ki se v delu glede pravic upokojenih državnih tožilcev, ki sodelujejo pri odpravi državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitev, navezuje na 76.a člen ZSS. Ob upoštevanju dejstva, da je bila navedena določba z novelo ZSS-H³⁵ sprejeta kot odziv na takratne družbene razmere in takratne potrebe pravosodja na področju odprave sodnih zaostankov, pri čemer sodni zaostanki ne predstavljajo več sistemskega problema, državnotožilski zaostanki kot taki pa niso bili nikoli problematizirani, je po ponovni proučitvi predlagana ohranitev veljavne ureditve skladno s katero z upokojitvijo preneha državnotožilska funkcija ter črtanje drugega odstavka 73. člena ZDT-1 (takšna rešitev se proučuje tudi v okviru priprave nove sodniške zakonodaje). Podredno predlagatelj pojasnjuje, da je skladno z drugim odstavkom 73. člena ZDT-1 institut t.i. reaktiviranih državnih tožilcev namenjen zgolj sodelovanju pri odpravljanju državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitev, kamor članstvo v

³⁴ Uradni list RS, št. 63/07 – uradno prečiščeno besedilo, 65/08, 69/08 – ZTFI-A, 69/08 – ZZavar-E, 40/12 – ZUJF in 158/20 – ZIntPK-C; ZJU.

³⁵ Uradni list RS, št. 57/07.

Državnotožilskem svetu ne sodi, zaradi česar je predlagana dopolnitev na normativni ravni sicer nepotrebna. Ker je bil namen predlagane določbe zagotoviti pravočasno obveščanje Državnega zbora RS, ki voli štiri člane Državnotožilskega sveta, in predsednika republike, ki člane predlaga iz vrst pravnih strokovnjakov, je vsebina devetega odstavka zaradi večje jasnosti preoblikovana.

K 31. členu (102. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

V prvi alineji 1. točke predlagana dopolnitev besedila glede na drugi odstavek 113. člena ZDT-1, predlagana združitev druge, tretje in četrte alineje 2. točke z besedilom ene alineje (vrste napredovanj so namreč navedene že v drugem odstavku 37. člena ZDT-1), predlagana dopolnitev desete alineje 2. točke z odločanjem o dodelitvah državnih tožilcev v Posebni oddelek. Predlogi se upoštevajo. Besedilo 102. člena ZDT-1 je v posameznih delih tudi sicer spremenjeno glede na naknadne vsebinske rešitve, kot izhajajo iz novega gradiva po strokovnem usklajevanju.

K 34. členu (106. člen ZDT-1)

Vrhovno sodišče RS

Predlagano, da se tako kot v prvem odstavku tudi v četrtem odstavku doda omejitev na podatke, ki so potrebni za izvajanje z zakonom določenih pristojnosti Državnotožilskega sveta. Predlog se (tudi upošteva obrazložitev k navedenemu členu) upošteva, tako da se četrty odstavek ustrezno dopolni.

K 35. členu (106.a člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagano, da se opravi ponovna presoja predlaganega roka za hrambo podatkov, ki se nanašajo na posameznika, in sicer tudi v smeri razlogov za skrajšanje tega roka v sprejetem besedilu ZSSve. Predlog se upošteva. Po ponovni proučitvi z vidika načela sorazmernosti v zvezi s pravico do varstva osebnih podatkov ter obstoječih interpretacij s področja varstva osebnih podatkov, se predlog upošteva tako, da se rok hrambe podatkov skrajša iz 15 na 5 let. Če ni neposredne zakonske rešitve v področnem zakonu, je namreč hramba osebnih podatkov za dobo 5 let, ustrezna.³⁶

K 36. členu (109. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se četrty odstavek kot nepotreben črta, saj je pristojnost za zunanji nadzor s strani Računskega sodišča določena v 20. členu Zakona o računskem sodišču.³⁷ Predlog se upošteva, besedilo četrtega odstavka se črta.

K 39. členu (109.b člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagano, da se v drugem odstavku v krog subjektov za katere se uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravico do povračila stroškov za službena potovanja državnim tožilcem, doda tudi dodeljene državne tožilce. Vodja strokovne službe je namreč dodeljeni državni tožilec, skladno z 62. členom ZDT-1 pa se tudi sicer v Državnotožilski svet lahko dodelijo državni tožilci. Predlog se upošteva, drugi odstavek se ustrezno dopolni.

³⁶ Tako npr.: »Varstvo osebnih podatkov v delovnih razmerjih: Smernice Informacijskega pooblaščenca«, 20. 12. 2016, razdelka 7.1 in 7.2 (str. 33). Dostopno na: https://www.ip-rs.si/fileadmin/user_upload/Pdf/smernice/Smernice_Varstvo_OP_v_d_elovnih_razmerjih.pdf. Tudi z vidika prava Evropske unije je pogosto povprečen (določen) rok objave ali hrambe podatkov 5 let, npr. šesti odstavek člena 26 Uredbe (EU) 2015/2365).

³⁷ Uradni list RS, št. 11/01 in 109/12.

K 40. členu (117. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Nasprotujejo predlagani ureditvi (enako tudi k 124. členu ZDT-1, ki se nanaša na namestnike vodij državnih tožilstev), ki se nanaša na ukinitve ex lege napredovanj v naziv višjega državnega tožilca. Predlagana ureditev poleg že sprejetih zakonskih rešitev, ki so vodile k ukinitvi najprej višjih državnih tožilstev, nato še zunanjih oddelkov Vrhovnih državnih tožilcev RS in ohranitev slednjih predvsem v vlogi vodij in njihovih namestnikov, dodatno siromaši možnost sodelovanja višjih državnih tožilcev v pritožbenem postopku, kar vpliva na strokovnost dela pred višjimi sodišči in na umanjkanje celovitejše enotne strategije angažiranja višjih državnih tožilcev. Predlagana ureditev je nesprejemljiva tudi z vidika vzpostavitve in ohranitve hierarhične strukture vodstva državnega tožilstva. Napredovanje v naziv višjega državnega tožilca bi moralo biti povezano s smiselno enakimi pogoji, kakor veljajo za sodnike z nazivom višjega sodnika (primerjalno gledano so višji državni tožilci tudi stacionirani pri višjih sodiščih). Že trenutno število višjih in vrhovnih državnih tožilcev ne zadošča za opravljanje nadzorstvenih pregledov. Potrebno je poudariti vlogo višjih državnih tožilcev pred višjimi sodišči, kjer bi zaradi zaščite interesov funkcije pregona morali kar v največji meri sodelovati pri reševanju težjih pravnih vprašanj (zaradi poznavanja le teh so tudi napredovali). Ukinitve ex lege napredovanj posega v ustaljen institut in pridobljene pravice ter samo naravo dela vodje in namestnika, ki prinaša ne le vsebinsko izvajanje državnotožilske funkcije temveč tudi ukvarjanje s poslovanjem državnotožilske uprave, kar je potrebno upoštevati pri ureditvi plačila za dodatno opravljeno delo. S predlagano rešitvijo se vzpostavlja neenakost med sedanjimi in prihodnjimi vodjami in njihovi namestniki, funkcija vodenja bo iz tega naslova postala za državne tožilce nezanimiva.

Pripombe se ne upoštevajo. Predlagana ureditev še vedno ohranja cilje ZDT-1 v delu, ki se nanašajo na vlogo višjih državnih tožilcev na prvostopenjskih državnih tožilstvih. Zaradi zaznane rigidne ureditve, ki se nanaša na določanje števila posameznih državnotožilskih nazivov na državnih tožilstvih, na postopek kariernih napredovanj, se s predlaganimi zakonskimi rešitvami zasleduje tudi cilj optimizacije postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev kot tudi prožnejše načrtovanje kadrovske politike na posameznih državnih tožilstvih. Pogoji za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca so še vedno v celoti vezani na pogoje za imenovanje v naziv višjega sodnika, pri čemer ureditev na sodiščih, ki je ne gre povsem enačiti z ureditvijo na državnih tožilstvih (ni namreč višjih državnih tožilstev), prav tako ne pozna ex lege pridobitve višjega naziva ob imenovanju na vodstveno funkcijo, dopušča pa tudi možnost, da je sodnik na okrožnem sodišču imenovan v višji naziv kot je npr. naziv predsednika sodišča. Pomisleki o hierarhičnosti so odveč, državni tožilci so pri opravljanju državnotožilske službe samostojni ter vezani na ustavo in zakon, v odločitve državnih tožilcev je dopustno posegati le v z zakonom določenih omejenih primerih. Predlagana ureditev tudi ne posega v že pridobljene pravice vodij in namestnikov vodij, saj se nanaša za prihodnje primere. S predlagano ureditvijo se vzpostavlja enakost z ostalimi državnimi tožilci, ki po veljavni ureditvi v naziv višjega državnega tožilca lahko napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela. Ustreznost vrednotenja plačnega položaja vodij državnih tožilstev in njihovih namestnikov je materija zakonodaje, ki ureja plače v javnem sektorju. Predlagana ureditev bi lahko tudi razbremenila z nalogami državnotožilske uprave obremenjene vodje in namestnike vodij državnih tožilstev, saj se naziv višjega državnega tožilca in s tem povezane državnotožilske naloge, ne bo navezoval na vodstvene funkcije državnega tožilstva.

K 46. členu (124. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Ker je SDT RS je relativno veliko državno tožilstvo, v katerega je umeščen tudi Posebni oddelek z večjim številom javnih uslužbencev, ki obravnava zadeve z veliko mednarodnega sodelovanja,

izključno je pristojno za ZOPNI, deležno je številnih obiskov na ravni mednarodnih stikov in izobraževanj s pogostimi udeležbami na različnih odborih in komisijah v Državnem zboru RS, predlagano da se zaradi boljše organizacije dela za SDT RS predvidi možnost dveh namestnikov vodij državnih tožilstev ne glede na število državnotožilskih mest. Predloga se ne upošteva, saj bi takšna ureditev predstavljala sistemski odstop od veljavne ureditve, ki je utemeljena na kriteriju števila državnotožilskih mest in ne na kriteriju vsebine obravnavanih zadev, in ki jo pozna tudi 61. člen ZS. Poleg tega predlagatelj ocenjuje, da že veljavna zakonska ureditev (Posebni oddelek vodi državni tožilec, ki ni vodja SDT RS in njegov namestnik, z zakonom določena ustanovitev Oddelka za postopke v zvezi z odvzemom premoženja nezakonitega izvora, pritožbenih oddelkov, možnost oblikovanja oddelkov ali drugih notranje organizacijskih enot v skladu z določbami Državnotožilskega reda, možnosti v okviru vsakokratnega letnega razporeda dela, institut dodelitve na SDT RS) ponuja zadosten spekter vzvodov za fleksibilno organizacijo dela in učinkovito vodenje SDT RS.

Državnotožilski svet

Predlagano, da se ob upoštevanju 1. točke prvega odstavka 126. člena ZDT-1 v petem odstavku 124. člena ZDT-1 za besedo »imenovanje« doda besedilo »in usposabljanje«. Predloga se ne upošteva, saj je bila navedena vsebina v besedilo 126. člena ZDT-1 že vključena z novelo ZDT-1D.

K 58. členu (148. člen ZDT-1)

Ministrstvo za javno upravo

V šestem poglavju, ki govori o Letnih programih in poročilih, je veliko število obveznih poročil, ki jih morajo državni tožilci pripravljati. Z namenom razbremenitve predlagano, da se opravi razmislek, da bi se namesto priprave večjega števila poročil po enotah, pripravilo le eno skupno poročilo, kjer bi sodelovale vse enote. Predloga se ne upošteva. Programi dela so v sodobnem svetu nujna predpostavka za ustrezno poslovanje organov, s tem pa tudi državnih tožilstev kot samostojnih državnih organov, kajti gre za vnaprejšnjo opredelitev vizije dela z jasno določenimi in merljivimi cilji, katerih (ne)doseganje se odraža v letnem poročilu o poslovanju, ki omogoča tudi evalvacijo rezultatov. Programi in z njimi povezana letna poročila za vsako državno tožilstvo predstavljajo sredstvo merjenja učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti delovanja državnega tožilstva ter izvajanje politike pregona (nedoseganje načrtovane uspešnosti pregona nenazadnje predstavlja tudi okoliščino za razrešitev s funkcije vodje državnega tožilstva). Letna poročila o poslovanju posameznih okrožnih državnih tožilstev, SDT RS in Posebnega oddelka so podlaga za pripravo skupnega poročila o poslovanju celotne državnotožilske organizacije. Primerljivo ureditev pozna tudi ZS.

K 63. členu (161. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Glede na to, da Državnotožilski svet v povezavi s prvim odstavkom tega člena podaja mnenje o posegu v samostojnost državnega tožilca pri odločanju v konkretni zadevi, predlagano da se v drugem odstavku navede, da Državnotožilski svet poda mnenje o posegu v samostojnost državnega tožilca pri odločanju v konkretni zadevi. Predloga se ne upošteva, saj je celotna vsebina tega člena, vključno s prvim odstavkom, namenjena ureditvi postopka v primeru zavrnitve izvedbe pravosodnega nadzora, pri čemer poseg v samostojnost državnega tožilca predstavlja razlog za zavrnitev.

K 65. členu (180. člen ZDT-1)

Informacijski pooblaščenec

V skladu z 38. členom Ustave RS morajo biti nabor in namen zbiranja osebnih podatkov določeni z zakonom. Pripomba se ne upošteva. Namen zbiranja osebnih podatkov je glede na položaj državnega tožilstva v razmerju do drugih organov oziroma gradnikov v kazenskem postopku ustrezno zamejen že v prvem odstavku tega člena (...za potrebe odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj in prekrškov in drugih povezanih pristojnosti iz prvega odstavka 19. člena ZDT-1...), medtem ko je nabor zamejen s podatki v okviru področne zakonodaje kot npr. Zakona o kazenskem postopku³⁸, Zakona o prekrških³⁹, Zakona o nalogah in pooblastilih policije⁴⁰ ...).

K 66. členu (181. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se v prvem odstavku tako kot v veljavni ureditvi uredi tudi dostop posameznika do drugih (ne le osebnih) podatkov, da se namesto naštevanja vrst zbirk osebnih podatkov uporabi splošen izraz in da se omejitev dostopa ne veže le na določbe ZDT-1, temveč tudi na druge zakone, ki urejajo navedeno materijo (npr. ZKP v 128. členu). V drugem odstavku v povezavi s prvim odstavkom, ki ureja dostop do lastnih osebnih podatkov in drugih podatkov, predlagano, da se izpusti beseda »osebnih«. Predlogi se upoštevajo, vsebina prvega in drugega odstavka navedenega člena se ustrezno preoblikuje.

Slovensko zavarovalno združenje

Predlagano, da se sedmi odstavek črta, saj so zavarovalnice in Slovensko zavarovalno združenje obravnavni drugače od drugih pravnih subjektov, ki izkažejo pravni interes, s čimer je kršeno načelo enakosti pred zakonom. Predlagana določba je tudi v nasprotju z enajstim odstavkom 268. člena Zakona o zavarovalništvu⁴¹, ki določa obveznost posredovanja podatkov s strani državnih organov. Podredno predlagano, da se v sedmem odstavku črta vsebina, ki se nanaša na prepoved prenosa zahteve za posredovanje podatkov na oškodovanca, saj navedena vsebina posega v upravičenja zavarovalnic v zavarovalnih razmerjih pri izpolnjevanju njegovih obveznosti, kar je vsebina matičnih predpisov ter da se doda upravičenje do pridobivanja podatkov tudi iz spisov vključno z možnostjo posredovanja podatkov preko elektronske izmenjave.

Predlogi se delno upoštevajo. Zavarovalnice in Slovensko zavarovalno združenje s predlogom zakona niso obravnavani drugače kot drugi pravni subjekti, ki za posredovanje podatkov izkažejo pravni interes. Fizične in pravne osebe lahko na podlagi prvega odstavka 181. člena ZDT-1 namreč v prvi vrsti zaprosijo za podatke le, če se ti nanašajo nanje, podredno pa morajo za to izkazati pravni interes. Subjekti, ki izkazujejo pravni interes, s pridobivanjem podatkov ne zasledujejo ekonomskih oziroma tržnih interesov, temveč je to specifično le zavarovalnicam in Slovenskemu zavarovalnemu združenju. Njihov pravni položaj torej že s tega vidika ni enak. Glede na veljavno zakonsko ureditev so zavarovalnice in Slovensko zavarovalno združenje pri pridobivanju podatkov s strani državnih tožilstev celo v ugodnejšem oziroma privilegiranem položaju, saj morajo za vpogled v spis in posredovanje podatkov s strani policije, sodišč in upravnih organov plačati (116. člen ZNPPol, takсна tarifa Zakona o sodnih taksah⁴² v točki 10103 in 28. a člen Zakona o upravnih taksah⁴³), medtem ko vse podatke, vključno z zahtevano dokumentacijo, pri državnih tožilstvih prejmejo brezplačno. Na to, da državni organi (torej tudi državna tožilstva) niso dolžni zagotavljati brezplačnega posredovanja podatkov iz lastnih zadev,

³⁸ Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19; ZKP.

³⁹ Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13, 74/14 – odl. US, 92/14 – odl. US, 32/16, 15/17 – odl. US, 73/19 – odl. US in 175/20 – ZIUOPDVE).

⁴⁰ Uradni list RS, št. 15/13, 23/15 – popr., 10/17, 46/19 – odl. US in 47/19; ZNPPol.

⁴¹ Uradni list RS, št. 93/15 in 9/19; ZZavar-1.

⁴² Uradni list RS, št. 37/08, 97/10, 63/13, 58/14 – odl. US, 19/15 – odl. US, 30/16, 10/17– ZPP-E, 11/18– ZIZ-L in 35/18– odl. US.

⁴³ Uradni list RS, št. 106/10 – uradno prečiščeno besedilo, 14/15 – ZUUJFO, 84/15 – ZZelP-J, 32/16 in 30/18– ZKZaš.

kaže ob upoštevanju 22. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov⁴⁴, izpostavljena določba ZZavar-1, ki določa le obveznost posredovanja podatkov, pri čemer brezplačnost tega ni navedena (drugače kot npr. v prvem odstavku 143. člena ZKP, četrtem odstavku 184. člena ZDT-1, petem odstavku 59. člena in devetem odstavku 268. člena ZZavar-1...). Predlagana ureditev v tem delu v celoti sledi ureditvi kot izhaja iz tretjega odstavka 116. člena ZNPPol. Oškodovanci kaznivih dejanj. bodo še vedno imeli možnost pridobiti podatke, saj se ti nanašajo na njih. Tako bodo lahko oškodovanci zavarovalnici še vedno izkazali okoliščine zavarovalnega primera z ustreznimi podatki in dokumentacijo pod pogojem, da bodo za to izpolnjeni tudi preostali zakonski pogoji (tretji odstavek 59. člena ZKP). Namen drugega stavka novega sedmega odstavka 181. člena ZDT-1 je zgolj v tem, da prvi stavek iste določbe ne bi bila t.i. mrtva določba (ius nudum).

Glede elektronske izmenjave gre zgolj za način izmenjave podatkov, ki ne narekuje posebnega normiranja na zakonski ravni, pri čemer je pri zagotavljanju informacijskih rešitev na izvedbeni ravni potrebno upoštevati naravo podatkov (med njimi so tudi posebne vrste osebnih podatkov), ki jih državna tožilstva zavarovalnicam pošiljajo za potrebe obravnave zavarovalnih primerov. V kolikor se podan predlog nanaša na neposredno izmenjavo posameznih elektronskih dokumentov (kot npr. elektronski zapisniki policije o prometnih nesrečah) oziroma na dostope do posameznega vpisnika oziroma evidence državnega tožilstva (kot npr. register zrakoplovov, vpisnik morskih čolnov, evidenca motornih vozil..., ki jih vodijo pristojni državni organi), predlagatelj ocenjuje, da je navedeno materijo, tako kot za poprej izpostavljene primere, potrebno urediti v okviru 268. člena ZZavar-1.

Predlog v delu, ki se nanaša na pridobivanje podatkov tudi iz spisa, se upošteva, saj se relevantni podatki, pod predpostavko, da bo izkazan pravni interes za posredovanje, ne nahajajo zgolj v vpisnikih, imenikih in evidencah, temveč tudi v spisih, na katere se poprej našteje zbirke osebnih podatkov nanašajo.

K 67. členu (182. člen ZDT-1)

Informacijski pooblaščenec

S ciljem pravočasnega zagotavljanja ustreznih ukrepov varnosti osebnih podatkov in naslavljanja morebitnih tveganj za pravice posameznikov je priporočljivo določiti dodatne zakonske varovalke za zasebnost posameznikov (kot npr. predhodna ocena učinkov pred izvedbo povezovanja). Predlog se upošteva na način, da se v petem odstavku vključi predhodno mnenje informacijskega pooblaščenca ter opredelitev dodatnega namena tovrstnega povezovanja.

K 69. členu (192. člen ZDT-1)

Delavska svetovalnica

Predlagano, da se v katalog pristojnosti SDT RS vključijo kazniva dejanja, ki se dotikajo kršenja temeljnih pravic in neplačevanja socialnih prispevkov. Predloga se ne upošteva. Vrhovno državno tožilstvo RS in državna tožilstva, ki izvajajo funkcijo pregona na prvi stopnji, obravnavi kaznivih dejanj na škodo delavcev posvečajo še posebno pozornost. Tako je generalni državni tožilec v Politiki pregona navedena kazniva dejanja opredelil kot prednostne zadeve, kar v praksi narekuje zahtevo po posebni pozornosti in hitrosti pri odločanju o pregonu in njegovem izvajanju. Nadalje je generalni državni tožilec ustanovil posebno delovno skupino državnih tožilcev, specializiranih za kazniva dejanja zoper delovna razmerja in socialno varnost, preko katere se državna tožilstva s svojimi predstavniki ažurno seznanjajo z morebitnimi novostmi in posebnostmi, na Vrhovnem državnem tožilstvu RS pa je z letnim razporedom dela določil tudi vrhovnega državnega tožilca, ki

⁴⁴ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo; ZVOP-1.

spremlja in koordinira delo na področju kaznivih dejanj kršitev temeljnih pravic delavcev. Na okrožnih državnih tožilstvih so z letnimi razporedi dela določeni državni tožilci, ki so specializirani za reševanje zadev na škodo delavcev, zato se te zadeve v delo dodeljujejo praviloma le njim, s čimer se ob upoštevanju že zgoraj navedenega na prvi stopnji dodatno zasleduje cilj hitrega in strokovnega obravnavanja zadev ter poenotenja prakse in kaznovalne politike. Veljavna ureditev že omogoča, da SDT RS po načelu koneksitete prevzeme tudi te zadeve v obravnavo, vključitev navedenih kaznivih dejanj v izključno pristojnost SDT RS bi vplivala tudi na obseg dela specializiranih oddelkov sodišč in nenazadnje glede na spremembo ZDT-1D, ki določa dolžnost predložitve osnutka akta o zavrženju na vpogled vodi državnega tožilstva, se bo navedena določba uporabljala tudi za akte, ki se nanašajo na kvalificirano obliko kaznivega dejanja po 196. členu KZ-1.

Okrožno sodišče v Ljubljani, Celju, Mariboru in Kopru

Predlagana dodatna zožitev kataloga pristojnosti, in sicer glede kaznivih dejanj zoper gospodarstvo na zagroženo kazen osem let zapor ali hujšo kazen z dodatnim pogojem, da premoženjska korist ali škoda znaša več kot 500.000 EUR; izločitev kaznivega dejanja sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje (263. člen KZ-1), kaznivega dejanja dajanja daril za nezakonito posredovanje (264. člen KZ-1), kaznivega dejanja obremenjevanja in uničevanja okolja (332. člen KZ-1), kaznivega dejanja onesnaževanja morja in voda s plovil (333. člen KZ-1), kaznivega dejanja protipravnega ravnanja z jedrskimi ali drugimi nevarnimi radioaktivnimi odpadki (334. člen KZ-1) in kaznivega dejanja trgovine z ljudmi po tretjem in četrtem odstavku 113. člena KZ-1 (slednje na predlog Okrožnega sodišča v Kopru). Predloga se ne upošteva. Pri gospodarskih kaznivih dejanjih (kamor je umestiti tudi t.i. bančno kriminaliteto) se začetna višina premoženjske koristi ali škode lahko spremeni, pri čemer navedeni element ni nujno merilo zahtevnosti kaznivih dejanja, katerih pregon in sojenje terja posebno organiziranost in usposobljenost državnih tožilcev SDT RS. Tudi KZ-1 strožjo kvalifikacijo razmejuje pri 50.000 EUR. T.i. korupcijska kazniva dejanja so ena izmed družbeno najbolj zavržnih ravnanj, zaradi katerih se tudi v tujini specializirani oddelki na državnih tožilstvih oziroma sodiščih oblikujejo. T.i. okoljski kaznivi dejanji, katerih obravnavo doslej še ni bila izkazana, pa zaradi nujne specializacije državnega tožilca, ki bi takšno zadevo obravnaval, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno izločiti. Izločitev kaznivega dejanja trgovine z ljudmi ne bi sledila priporočilom nadzorstvenega mehanizma GRETA iz drugega kroga ocenjevanja RS glede izvajanja konvencije Sveta Evrope o ukrepanju proti trgovini z ljudmi. V slednjih skupina GRETA namreč predlaga, da slovenski organi za še bolj uspešen pregon teh kaznivih dejanj razvijejo specializacijo sodnikov za obravnavo tovrstnih primerov. Na pomembnost pregona teh kaznivih dejanj pa opozarja tudi Evropska komisija v Tretjem poročilu o napredku v boju proti trgovini z ljudmi (2020) v skladu s členom 20 Direktive 2011/36/EU o preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter zaščiti njenih žrtev. Tako SDT RS kot specializirani oddelki okrožnih sodišč imajo že na normativni ravni vzvode za odstop od veljavnega kataloga kaznivih dejanj (198. člen ZDT-1; razlogi smotrnosti ali primeri koneksitete), enako tudi specializirani kazenski oddelki (33.a člen ZKP; glede na stopnjo zahtevnosti, zapletenosti, pomena zadeva, smotrnosti obravnavanja ter drugih podobnih tehničnih razlogov).

K 70. členu (193. člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Glede na predvideno rešitev imenovanih državnih tožilcev na Posebnem oddelku, predlagano, da se poveča minimalno število imenovanih državnih tožilcev na SDT RS, saj je Posebni oddelek vključen v kvoto slednjega oziroma oblikovanje ločene kvote za državne tožilce Posebnega oddelka in podredno znižanje obstoječe minimalne zakonske kvote SDT RS. Predloga se ne upošteva. Posebni oddelek, ki kot (samostojna) notranja organizacijska enota, deluje pri SDT RS

ni samostojno državno tožilstvo, zaradi česar tudi nima statusa samostojnega in neposrednega proračunskega uporabnika, ki bi razpolagal s svojim kadrovskim načrtom oziroma ločeno kvoto. Veljavna zakonska ureditev določa zgolj minimalno število imenovanih državnih tožilcev (zgornja meja števila imenovanih državnih tožilcev se bo predlagani ureditvi določila s kriteriji, ki jih bo sprejel generalni državni tožilec, pri čemer je dejanska zasedenost odraz kadrovskega načrta, ki se pripravlja v skladu z določbami vsakokrat veljavnega zakona, ki ureja izvrševanje proračuna RS), poleg tega je predvidena rešitev glede imenovanih državnih tožilcev na Posebnem oddelku določena kot fakultativna možnost.

K 72. členu (199. člen ZDT-1)

Policisti Posebnega oddelka

Menijo, da bi moral biti Posebni oddelek tudi finančno samostojen, saj bi lahko v skladu z razpoložljivimi finančnimi sredstvi neodvisno od SDT RS kupovali nujno potrebno opremo, ki jo potrebujejo za nemoteno delo. Glede predlagane spremembe v petem odstavku sprašujejo, kje je smisel v tovrstnem obveščanju, če vsaj nekako ne sodelujejo pri ogledu oz. preveritvi zakonitosti npr. uporabe prisilnih sredstev. Pripombe se ne upoštevajo. Posebni oddelek v strukturi državnotožilske organizacije nima položaja samostojnega državnega tožilstva in posledično položaja neposrednega ter samostojnega proračunskega uporabnika, zato se naloge s področja finančnega, kadrovskega in materialno-tehničnega poslovanja izvajajo v okviru pristojnosti vodje SDT RS oziroma direktorja navedenega državnega tožilstva, ki sta tudi odgovorna za materialno poslovanje ter zakonito in smotno uporabo proračunskih sredstev. Predlagana sprememba je, kot izhaja iz obrazložitve k navedenemu členu, namenjena učinkovitemu izvajanju pristojnosti Posebnega oddelka tudi v primerih, ki v začetni fazi morda ne dosegajo zakonsko zahtevanega dokaznega standarda »razlog za sum«, pri čemer so skladno z določbo 158.a člena ZKP za usmerjanje policistov Posebnega oddelka pristojni državni tožilci navedenega oddelka. Predlagana ureditev, ki jo je narekovala potreba v praksi in izhaja iz sklenjenega Dogovora o medsebojnem sodelovanju Policije in Posebnega oddelka, je tudi po mnenju vodje Posebnega oddelka primerna in je v praksi zaživel.

K 73. členu (200. člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Predlagano, da se izpusti besedilo predlagane nove 12. alineje, saj oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe ni zakonsko predpisna podlaga, temveč vsebina Meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe. Nadalje glede na to, da bodo državnotožilsko službo v Posebnem oddelku lahko opravljali tudi imenovani državni tožilci, menijo, da ni nobenega razloga, da se še vedno predpisuje najmanjše število dodeljenih državnih tožilcev v Posebnem oddelku. Predlagano tudi, da se pristojnosti vodje Posebnega oddelka v postopku imenovanja, dodelitve in premestitve določijo v drugem odstavku navedenega člena.

Predlogi oziroma pripombe se ne upoštevajo. Strinjati se je, da je oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe vsebina Meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe, pri čemer ne glede na navedeno velja izpostaviti, da že veljavni peti odstavek 206. člena ZDT-1 na normativni ravni poudarja pomen podaje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe, tako da se s predlagano rešitvijo ne odstopa od veljavne ureditve.

Predlagana ureditev je primerljiva ureditvi, ki velja za SDT RS, kjer je kljub določenemu številu imenovanih državnih tožilcev, že na zakonski ravni predpisano tudi minimalno število dodeljenih državnih tožilcev. Glede na to, da je možnost imenovanih državnih tožilcev s predlagano spremembo določena zgolj fakultativno, je na zakonski ravni potrebno predvideti minimalno število dodeljenih državnih tožilcev (število dejansko dodeljenih, ki je v praksi lahko višje od zakonskega minimuma, se ob možnosti imenovanega državnega tožilcu, lahko ustrezno

zmanjša). Predlagana ureditev odpravlja morebitne nejasnosti v zvezi s smiselno uporabo določb, ki se nanašajo na SDT RS, pri čemer ni najti prepričljivih razlogov, da bi se vsebina novega drugega stavka v četrtem odstavku urejala v drugem odstavku tega člena, saj vsebina predlaganega četrtega odstavka na podoben način kot 195. člen ZDT-1 za SDT RS predstavlja vsebinsko zaokroženo celoto.

Policisti Posebnega oddelka

Izraženi pomisleke o potrebi po taksativnem naštevanju pooblastil vodja Posebnega oddelka. Posebni oddelek ima status samostojne notranje organizacijske enote s posebnim položajem, torej bi lahko imela vodja Posebnega oddelka enake pristojnosti kot vodja okrožnega državnega tožilstva. Posebni oddelek v strukturi državnotožilske organizacije nima položaja samostojnega državnega tožilstva in posledično položaja neposrednega ter samostojnega proračunskega uporabnika, zato tudi vodja Posebnega oddelka ne more imeti v celoti vseh pooblastil, ki jih ima vodja državnega tožilstva. Ravno iz navedenega razloga so že v veljavnem in predlaganem drugem odstavku nekatere pristojnosti vodij kot izhajajo iz drugega odstavka 151. člena ZDT-1 izvzete oziroma oblikovane glede na umestitev Posebnega oddelka v razmerju do SDT RS in izvornih pristojnosti slednjega na področju državnotožilske uprave.

K 74. členu (201. člen ZDT-1)

Generalna policijska uprava

S predlogom trajne premestitve policistov v Posebni oddelek se strinjajo pod pogojem, da se ne zmanjša kadrovski načrt Policije, da se (posledično) ne zmanjšajo finančna sredstva za plače in da se delovna mesta policistov ne prenesejo na državno tožilstvo. Pomisleki so odveč, saj ima Posebni oddelek v okviru kadrovskega načrta SDT RS zagotovljena delovna mesta za izvajanje nalog policistov kot tudi finančna sredstva za njihove plače, kar izhaja tudi iz letnega poročila o delu Posebnega oddelka za leto 2019.

Vrhovno državno tožilstvo RS, Policisti Posebnega oddelka

Zaradi nemotenega izvajanja nalog policistov Posebnega oddelka predlagano, da se zakonsko določeno minimalno število policistov na Posebnem oddelku poveča iz 6 na 8 policistov. Predloga se ne upošteva. Veljavna zakonska ureditev določa zgolj minimalno število policistov na Posebnem oddelku. Zgornja meja se določa z Aktom o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest posameznega državnega organa, ki mora biti skladen s kadrovskim načrtom posameznega neposrednega proračunskega uporabnika, kar pomeni, da je število policistov, ki opravljajo delo na Posebnem oddelku lahko tudi višje, kar dejansko že sedaj je, ob upoštevanju predpisov, ki urejajo kadrovsko in finančno poslovanje SDT RS pri katerem deluje Posebni oddelek.

K 75. členu (202. člen ZDT-1)

Policisti Posebnega oddelka

Predlagana sprememba drugega odstavka, saj še vedno nimajo urejenega (enakega) dostopa do evidenc policije, ter ureditev dostopa do evidenc drugih organov, ki sodijo v pristojnost Posebnega oddelka. Nadalje predlagano, da bi se vsebina, ki se nanaša na »druge tehnične pogoje in pomoč za izvajanje njihovih policijskih pooblastil« uskladila z vsebino sklenjenega dogovora o sodelovanju posebnega oddelka s Policijo. Predlogi se ne upoštevajo. Veljavna ureditev ne določa neposrednega dostopa do evidenc policije niti dostopa do vseh evidenc Policije, temveč le tistih, ki jih policisti Posebnega oddelka potrebujejo za izvajanje svojih pristojnosti. Upošteva se dosedanja praksa dela v Posebnem oddelku kot tudi vsebino sklenjenega dogovora o medsebojnem sodelovanju Posebnega oddelka in Policije, ki se nanaša na izvajanje

navedenih zakonskih določb na izvedbeni ravni, dodatno normativno urejanje na zakonski ravni (tudi po mnenju vodje Posebnega oddelka) ni potrebno.

K 76. členu (202.b člen ZDT-1)

Varuh človekovih pravic

Predlagana natančnejša ureditev postopka reševanja pritožb (izpostavljena zlasti vloga pritožnika in policista v postopku reševanja pritožb, vključno z možnostjo njegovega soprispevanja pri zbiranju dokaznega gradiva in ugotavljanju odločilnega dejanskega stanja) ter ureditev ukrepov v primeru utemeljenih pritožb. Predlogi se upoštevajo na način, da se v 202.b členu ZDT-1 dodata nova tretji in četrti odstavek ter v 202.d členu ZDT-1 nov peti odstavek, ki urejajo izpostavljene vsebine.

K 76. členu (202.c člen ZDT-1)

Vrhovno državno tožilstvo RS

Predlagano, da se iz članstva pritožbene komisije izključi državne tožilce SDT RS, saj lahko zaradi prepletanja dela (povezane zadeve) ter iz naslova opravljanja dežurne službe, lahko pride do konflikta interesov in do kršitve videza nepristranosti. Predloga se ne upošteva. Do situacije t.i. povezanih zadev lahko v praksi pride tudi v razmerju do posameznega okrožnega državnega tožilstva, medtem ko je zagotavljanje dežurne službe za potrebe Posebnega oddelka primarno v pristojnosti Posebnega oddelka, podredno zaradi njegove kadrovske zasedenosti pa v pristojnosti SDT RS. Ker je upoštevaše zgoraj navedeno v praksi pričakovati zgolj posamične primere, ko bo moral biti član pritožbene komisije izločen, predlagatelj ocenjuje, da navedeno problematiko v zadostni meri rešuje predvidena zakonska rešitev, skladno s katero ima vsak član pritožbene komisije tudi svojega namestnika.

K 76. členu (202.č člen ZDT-1)

Državnotožilski svet

Glede na predlagani drugi odstavek 72. člena ZDT-1, po katerem bo državnemu tožilcu z upokojitvijo prenehala zgolj državnotožilska služba, ne pa tudi funkcija, predlagano, da se 5. točka prvega odstavka dopolni tudi z navedbo razloga iz naslova prenehanja državnotožilske službe. Predloga se ne upošteva. Po ponovni proučitvi je namreč predlagana ohranitev veljavne ureditve skladno s katero z upokojitvijo preneha državnotožilska funkcija ter črtanje drugega odstavka 73. člena ZDT-1. Podredno predlagatelj pojasnjuje, da je skladno z drugim odstavkom 73. člena ZDT-1 institut t.i. reaktiviranih državnih tožilcev namenjen zgolj sodelovanju pri odpravljanju državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitev, kamor članstvo v pritožbeni komisiji ne sodi, zaradi česar je predlagana dopolnitev na normativni ravni sicer nepotrebna.

K 76. členu (202.e člen ZDT-1)

Informacijski pooblaščenec

V skladu z 38. členom Ustave RS morajo biti nabor in namen zbiranja osebnih podatkov določeni z zakonom. Predlog se delno upošteva na način, da se v prvem odstavku opredeli namen zbiranja podatkov, medtem ko je nabor le-teh že opredeljen.

K 79. členu (206. člen ZDT-1)

Informacijski pooblaščenec

V skladu z 38. členom Ustave RS morajo biti nabor in namen zbiranja osebnih podatkov določeni z zakonom. Predlog se upošteva na način, da se v prvem odstavku opredeli namen zbiranja osebnih podatkov, v drugem odstavku pa določi vsebina evidence, ki jo povzeta iz 55. člena Državnotožilskega reda.

K 80. členu (207. člen ZDT-1)

Združenje mestnih občin Slovenije

Predlagano, da se iz veljavne ureditve črta zaveza samoupravnih lokalnih skupnosti dati na razpolago brezplačno uporabo njihovih prostorov, saj slednje posega v ustavno varovan lastninski položaj samoupravnih lokalnih skupnosti na nepremičnem stvarnem premoženju, možnost oddaje v brezplačno uporabo nepremičnega premoženja po njihovi oceni v zadostnem obsegu ureja že Zakon o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti⁴⁵. Predloga se ne upošteva. Veljavna zakonska ureditev, ki zasleduje cilj sodelovanja samoupravnih lokalnih skupnosti kot javnopravnih subjektov pri izvajanju »poravnalne pravičnosti« na lokalni ravni, s čimer se na zakonski ravni poudarja oziroma konkretizira socialna funkcija lastnine iz 67. člena Ustave RS, in ki v času njenega sprejema ter kasneje ni bila problematizirana z vidika njene ustavne skladnosti ter upošteva določbo 2. člena ZSPDSLS-1, ki dopušča možnost specialnega urejanja, predstavlja zgolj dodatno izjemo od načela odplačnosti, ki je sicer določeno v 68. členu ZSPDSLS-1. Predlagana ureditev, ki v bistvenem ne odstopa od že uveljavljenih izhodišč ob sprejemu zakona, tako predstavlja vsebinsko nadgradnjo pojma brezplačne uporabe in nedvoumno določitev specialne narave navedene določbe v razmerju do 68. člena ZSPDSLS-1.

Ministrstvo za javno upravo

Ureditev je presplošna ter z vidika prakse in izvedbe določbe predvsem nedorečena, saj ni jasno, na kakšen način, po kakšnem postopku in na podlagi kakšnega pravnega akta se morajo prostori oddati v brezplačno uporabo poravnalcem. Glede na obligatornost brezplačne uporabe tudi ni jasno, kdo presoja razpolago s takšnimi prostori in ali jih lahko da na razpolago za tak namen. Ker gre po ZSPDSLS-1 v primeru oddaje v brezplačno uporabo za civilno pravno razmerje, ki temelji na pogodbi in soglasju volje glede vseh sestavin in vsebine pravnega razmerja med upravljavcem prostora in poravnalcem, menijo, da je naveden primer brezplačne uporabe, v kolikor v bistvenih elementih (prostovoljnost, stroški uporabe, postopek sklepanja, morda celo način oddaje v brezplačno uporabo) odstopa od pravil ZSPDSLS-1, potrebno v vseh elementih urediti v ZDT-1.

Vrhovno državno tožilstvo RS

Ker upravne enote in lokalne skupnosti v vseh primerih ne razpolagajo s prostori v smislu drugega odstavka 207. člena ZDT-1, predlagano, da se na zakonski ravni uredi možnost, da uporabo poslovnih prostorov omogočijo tudi okrožna državna tožilstva.

Predlogi se, tudi upošteva odziv Društva poravnavalcev Slovenije v kazenskih zadevah, upoštevajo na način, da se drugi odstavek dopolni in da se doda nov tretji odstavek tega člena.

K 83. členu (poprej 79. členu)

Državnotožilski svet

Ker je Državnotožilski svet kolegijski organ, ki odloča na sejah in ker bo merila potrebno sprejeti z dvotretjinsko večino, pred sprejemom pa pridobiti tudi mnenje ministra za pravosodje, predlagano, da se rok za sprejem meril podaljša na tri mesece po uveljavitvi tega zakona. Predlog se upošteva.

K 94. členu (poprej 88. členu)

Vrhovno državno tožilstvo RS

⁴⁵ Uradni list RS, št. 11/18 in 79/18: ZSPDSLS-1.

Predlagano, da naj imajo trajno premeščeni policisti najmanj takšen naziv, kot ga imajo sedaj začasno premeščeni policisti, saj se bodo v nasprotnem primeru vsi začasno premeščeni policisti vrnili v Policijo, novega izkušenega kadra pa za manjši naziv in nižjo plačo ne bo mogoče zaposliti, kar bo neizbežno vodilo v kolaps Posebnega oddelka. Predloga se ne upošteva. Nazivi delovnih mest in plačni razredi posameznih nazivov delovnih mest kot tudi pravila glede prenosa že doseženih plačnih razredov ob prehodih iz enega v drug državni organ so urejena s predpisi na področju uslužbenske in plačne zakonodaje, pri čemer bi urejanje navedene problematike predstavljalo odstop od enotne ureditve v zgoraj navedenih sistemskih predpisih.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Pri pripravi predloga zakona niso sodelovali zunanji strokovnjaki.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES:

- mag. Lilijana Kozlovič, ministrica za pravosodje,
- Zlatko Ratej, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje in
- Rado Fele, v.d. generalnega direktorja Direktorata za organizacijsko zakonodajo in pravosodno upravo, Ministrstvo za pravosodje.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19 in 139/20) se v 15. členu drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Na območjih občin, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, državna tožilstva poslujejo tudi v jeziku narodne skupnosti.

(3) Stroški poslovanja državnih tožilstev, povezani z uporabo jezika narodne skupnosti, se izplačajo iz sredstev za delo državnega tožilstva.«.

2. člen

V 17. členu se drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Državnotožilski red določa notranjo ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje, odvzem in prevzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, obliko in vsebino žigov, stampilk in znaka državnega tožilstva, obliko in vsebino službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju javnosti, stike s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, pravila glede opravljanja strokovnega nadzora, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, okvirna pravila hišnega reda in standarde za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih v spis, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, podrobnejšo opredelitev nalog ministrstva v zadevah pravosodne uprave, ki se nanašajo na zagotavljanje materialnih pogojev za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije in druga pravila v zvezi s poslovanjem državnih tožilstev.

(3) Državnotožilski red izda generalni državni tožilec Republike Slovenije oziroma generalna državna tožilka Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: generalni državni tožilec) v soglasju z ministrom oziroma ministrico, pristojno za pravosodje (v nadaljnjem besedilu: minister), po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.«.

Četrty odstavek se črta.

Dosedanji peti odstavek postane četrty odstavek.

3. člen

V 18. členu se za drugim odstavkom dodata nova tretji in četrty odstavek, ki se glasita:

»(3) Sedež Državnotožilskega sveta je v Ljubljani.

(4) Ministrstvo zagotavlja poslovne prostore za delovanje Državnotožilskega sveta.«.

4. člen

V 20. členu se v prvem odstavku besedilo »utegnile nastati nepopravljive škodljive posledice« nadomesti z besedilom »lahko nastale težko popravljive škodljive posledice«.

5. člen

Besedilo 21. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Pred sodišči prve stopnje lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

(2) Pred višjimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv višjega državnega tožilca.

(3) Pred Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno sodišče) lahko nastopajo samo vrhovni državni tožilci.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena lahko v postopku pred pritožbenim sodiščem druge stopnje po pooblastilu, ki ga za posamezno zadevo določi vodja pristojnega pritožbenega oddelka s soglasjem vodje pristojnega državnega tožilstva, nastopajo skupaj z višjim državnim tožilcem tudi okrožni državni tožilci, ki so vložili oziroma zastopali kazensko obtožbo v postopku na prvi stopnji.

(5) Ne glede na prvi do tretji odstavek tega člena lahko evropski tožilec ali evropska tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski tožilec) in evropski delegirani tožilec ali evropska delegirana tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski delegirani tožilec) nastopata pred vsemi sodišči v Republiki Sloveniji, pred Vrhovnim sodiščem pa le, če ne gre za postopek z izrednimi pravnimi sredstvi.«.

6. člen

Besedilo 22. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilska služba se na državnotožilskih mestih opravlja v državnotožilskih nazivih okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma na položajih okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik.

(2) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu okrožnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem ali Vrhovnem državnem tožilstvu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo), ki se opravlja v nazivu višjega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv višjega državnega tožilca.

(4) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na Vrhovnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu vrhovnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv vrhovnega državnega tožilca.«.

7. člen

V 23. členu se v drugem odstavku črta besedilo »skladno z odredbo o številu mest državnih tožilcev«.

8. člen

24. člen se črta.

9. člen

Besedilo 25. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na državno tožilstvo mesto, ki se opravlja v državno tožilstvu nazivu okrožni državni tožilec, če ima najmanj tri leta delovnih izkušenj na pravniških delih po opravljenem pravniškem državnem izpitu.«.

10. člen

V 3. oddelku »Postopek za imenovanje« se 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34., 35. in 36. člen spremenijo tako, da se glasijo:

»28. člen (pravila postopka)

Kolikor ta zakon ne določa drugače, se glede imenovanja in predlaganja državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

29. člen (razpis)

(1) Prosto mesto državnega tožilca razpiše Vrhovno državno tožilstvo na predlog vodje državnega tožilstva.

(2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 15 dni.

(3) Za postopek z nepopolnimi ali nepravočasnimi prijavi se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

30. člen (razpisno gradivo)

(1) Vrhovno državno tožilstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz drugega odstavka tega člena pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrglo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam kandidatov Vrhovno državno tožilstvo priloži naslednje podatke:

- o pripravi, če je bilo opravljeno v pravosodju, in pravniškem državnem izpitu;
- o usposabljanju, delu, ocenah službe ali dela, priznanjih ali morebitnih pravomočno izrečenih disciplinskih sankcijah.

(3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo Vrhovnega državnega tožilstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi razpolagajo.

(4) Podatke, ki jih ni mogoče pridobiti na način iz prejšnjih odstavkov, predloži kandidat sam najpozneje v 15 dneh od prejema poziva Vrhovnega državnega tožilstva.

(5) Vrhovno državno tožilstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja odločitve o izbiri državnega tožilca.

31. člen

(mnenje vodje državnega tožilstva)

- (1) Vodja državnega tožilstva najpozneje v 20 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo, oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, pri čemer se mora ravnati po merilih iz trinajstega odstavka 32. člena tega zakona.
- (2) Vodja državnega tožilstva obrazloženo mnenje skupaj z razpisnim gradivom posreduje Državnotožilskemu svetu. Mnenje se vroči tudi kandidatu.
- (3) Kandidat lahko na prejeta mnenja poda pisne pripombe na Državnotožilski svet. Ustne pripombe lahko poda tudi na razgovoru pred Državnotožilskim svetom.
- (4) Obrazložitev mnenja vodje o ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in mnenje o strokovnem znanju, osebnostnih lastnostih, veščinah in drugih sposobnostih, ki se zahtevajo za opravljanje državnotožilske službe.
- (5) Vodja državnega tožilstva lahko posebej navede, katere kandidate šteje kot najustreznejše za zasedbo prostega mesta, in to obrazloži.

32. člen (izbirni postopek)

- (1) Nepopolne ali prepozne prijave, ki jih ni zavrglo Vrhovno državno tožilstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano državnotožilsko mesto, zavrne oziroma zavrne Državnotožilski svet.
- (2) Državnotožilski svet pri izbiri kandidata ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata.
- (3) Državnotožilski svet v izbirnem postopku ugotavlja, ali imajo kandidati strokovno znanje, osebnostne lastnosti, veščine in druge sposobnosti, potrebne za opravljanje državnotožilske službe.
- (4) Izbirni postopek ima lahko več faz, tako da se kandidati postopno izločajo.
- (5) Državnotožilski svet pri izbiri upošteva pisno dokumentacijo, lahko pa opravi tudi preizkuse strokovnega znanja in veščin, preizkuse in psihološke preizkuse osebnostnih lastnosti in drugih sposobnosti, ki so potrebni za opravljanje državnotožilske službe, ter razgovore s kandidati, ki najbolj izpolnjujejo pogoje in kriterije za zasedbo državnotožilskega mesta. Na razgovorih je lahko navzoč vodja državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto državnotožilsko mesto.
- (6) Zaradi zagotavljanja transparentnosti in zakonitosti izbirnega postopka se seje Državnotožilskega sveta, na katerih se opravlja razgovor s kandidati, zvočno snemajo. Elektronska kopija zvočnega posnetka in prepis zvočnega snemanja razgovora sta prilogi zapisnika seje.
- (7) V zapisniku je treba zapisati, da je bil razgovor posnet z ustreznim tehničnim sredstvom za zvočno snemanje in kdo je to napravil, da je bila vabljen oseb vnaprej obveščena o snemanju in da je bil posnetek reproduciran.

(8) Državnotožilski svet opravi izbiro v 30 dneh po izvedbi postopka v skladu s prvim do sedmim odstavkom tega člena. O posvetovanju in glasovanju v vsaki fazi izbirnega postopka se vodi zapisnik.

(9) Državnotožilski svet ni dolžan izbrati kandidata, ki sicer izpolnjuje formalne pogoje za razpisano državnotožilsko mesto.

(10) Državnotožilski svet odločitev o izbiri skupaj z razpisnim gradivom pošlje generalnemu državnemu tožilcu. Če se generalni državni tožilec z odločitvijo o izbiri ne strinja, v 7 dneh po njenem prejemu obrazloži zahtevo, da Državnotožilski svet opravi ponovno izbiro po tem členu.

(11) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov oziroma članic (v nadaljnjem besedilu: član), se šteje, da je bila odločitev o izbiri opravljena. Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.

(12) Državnotožilski svet obvesti kandidate o neizbiri. Obvestilo o neizbiri kandidata mora biti obrazloženo tako, da so navedeni razlogi za neizbiro posameznega kandidata.

(13) Merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto sprejme Državnotožilski svet po predhodnem mnenju ministra.«.

33. člen **(odločitev o izbiri)**

(1) Če Državnotožilski svet izbere kandidata, ki še ni imenovan na državnotožilsko mesto, odločitev o izbiri skupaj z razpisnim gradivom pošlje ministru.

(2) Če se minister z odločitvijo o izbiri ne strinja, v 15 dneh po njenem prejemu obrazloži zahtevo, da Državnotožilski svet po potrebi pridobi ter upošteva še dodatne podatke ali dokazila, ali da dopolni obrazložitev ali opravi ponovno izbiro po določbi prejšnjega člena.

(3) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, minister vloži predlog v skladu s tako sprejeto odločitvijo o izbiri.

(4) Minister vloži predlog za imenovanje na vsako razpisano prosto državnotožilsko mesto, na katero je po opravljenem postopku izbire treba imenovati državnega tožilca, izbranega kandidata.

(5) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz tretjega odstavka tega člena ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.

(6) Državnotožilski svet obvesti kandidate o neizbiri po ponovni obravnavi iz drugega odstavka oziroma po poteku roka iz drugega odstavka tega člena.

(7) Določbe tega člena se uporabljajo tudi v primeru, če Državnotožilski svet v postopku imenovanja vrhovnega državnega tožilca izbere kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto.

34. člen

(imenovanje)

- (1) Kandidata, ki še ni imenovan na državno tožilstvo, imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra.
- (2) Kandidata, ki je že imenovan na državno tožilstvo, imenuje Državno tožilstvo in ga premesti na državno tožilstvo na državnem tožilstvu, pri katerem je to mesto razpisano.
- (3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka kandidata na mesto vrhovnega državnega tožilca imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra in ga premesti na Vrhovno državno tožilstvo.
- (4) Vlada Republike Slovenije o predlogu ministra iz prvega in prejšnjega odstavka tega člena odloči najkasneje v 30 dneh od prejema predloga.
- (5) Odločba o imenovanju se vroči vsem kandidatom, ki so se prijavili na prosto državno tožilstvo, če njihove prijave v razpisnem postopku niso bile zavržene oziroma zavrnjene. Če je sprožen upravni spor, mora pristojno sodišče odločiti najpozneje v 30 dneh.
- (6) Akti o imenovanjih se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, državno tožilstvo, na katerega se oseba imenuje, ter naziv državnega tožilstva, pri katerem se oseba imenuje), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.
- (7) Premestitev se opravi trideseti dan po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Ta rok se lahko na predlog državnega tožilca ali vodje državnega tožilstva iz posebej utemeljenih razlogov skrajša.

35. člen (prisega)

- (1) Državni tožilec nastopi državno tožilstvo službo z dnem, ko pred predsednikom Vlade Republike Slovenije izreče prisego: »Prisegam, da bom državno tožilstvo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«.
- (2) Po pooblastilu predsednika Vlade Republike Slovenije lahko državni tožilci izrečejo prisego pred ministrom.
- (3) Prisega se opravi v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju.
- (4) Državni tožilec ob napredovanju ne opravlja nove prisega. Državno tožilstvo službo na višjem državno tožilstskem mestu nastopi z dnem premestitve.
- (5) Generalni državni tožilec nastopi funkcijo, ko pred predsednikom Državnega zbora Republike Slovenije, vodja okrožnega državnega tožilstva pa pred predsednikom oziroma podpredsednikom Državno tožilskega sveta, izreče prisego: »Prisegam, da bom svojo funkcijo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«.

36. člen

(neuspešen razpis)

(1) Če je razpis za prosto državnotožilsko mesto neuspešen, mora Vrhovno državno tožilstvo obvestiti vodjo državnega tožilstva, ki v 30 dneh od prejema obvestila lahko predlaga ponovitev razpisa.

(2) Razpis je neuspešen, če se ne prijavi noben kandidat, če so vse prijave zavržene oziroma zavrnjene, če Državnotožilski svet ne izbere nobenega kandidata, če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi odločitve o izbiri ne odloči s predpisano večino ali če predlagani kandidat ni imenovan.«.

11. člen

V 37. členu se v tretjem odstavku črta besedilo »okrožnega in«.

Šesti in sedmi odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(6) Napredovanje na višje dȓavnotožilsko mesto se izvede po postopku za imenovanje dȓavnega tožilca v skladu z določbami prejšnjega oddelka tega zakona.

(7) Za izdelavo ocene dȓavnotožilske službe je pristojen Dȓavnotožilski svet. Zoper oceno dȓavnotožilske službe je dopusten upravni spor.«.

12. člen

42. člen se črta.

13. člen

V 56. členu se za tretjim odstavkom doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Zoper odločbo iz tega člena in odločbo o odmeri dol̑ine letnega dopusta lahko dȓavni tožilec v 8 dneh od vročitve odločbe vlȏi ugovor. O ugovoru odloča organ, ki je izdal odločbo. Zoper odločitev organa ali če pristojni organ o ugovoru ne odloči v 30 dneh od vlȏitve, je dovoljeno sodno varstvo.«.

14. člen

V 61. členu se v četrtem odstavku na koncu prvega stavka pika nadomesti z vejico in doda besedilo »in po predhodnem mnenju vodje dȓavnega tožilstva, na katerem dȓavni tožilec opravlja dȓavnotožilsko službo.«.

V petem odstavku se beseda »treh« nadomesti z besedo »osmih«.

15. člen

V 62. členu se v prvem odstavku črta besedilo »Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo)«.

V tretjem odstavku se beseda »ministrstvo« nadomesti z besedilom »Vrhovno državno tožilstvo«.

16. člen

V 63. členu se v prvem odstavku beseda »ministrstvo« nadomesti z besedilom »Vrhovno državno tožilstvo«.

17. člen

V 64. členu se v tretjem odstavku besedilo »tri mesece« nadomesti z besedilom »šest mesecev«.

18. člen

V 68. členu se v prvem odstavku besedilo »v naziv« nadomesti z besedilom »na mesto«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec, ki izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.«.

19. člen

V 71.b členu se v petem odstavku za prvim stavkom doda besedilo, ki se glasi: »Zavezanec za plačilo prispevkov zavarovanca in delodajalca po zakonu, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje, zakonu, ki ureja starševsko varstvo in družinske prejemke, zakonu, ki ureja zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, in zakonu, ki ureja trg dela, za čas, v katerem evropski delegirani tožilec opravlja delo v zadevah iz pristojnosti EJT, je Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije. Osnova za plačilo prispevkov iz prejšnjega stavka je enaka osnovi, od katere bi se ti prispevki obračunavali, kot da bi evropski delegirani tožilec tudi v času, v katerem opravlja naloge iz pristojnosti EJT, reševal le zadeve iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.«.

20. člen

V 71.c členu in v tretjem odstavku 111. člena se besedilo »v naziv« nadomesti z besedilom »na mesto«.

21. člen

V 71.d členu se v prvem odstavku črta besedilo »ima naziv ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv okrožnega državnega tožilca in«.

22. člen

Besedilo 72. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnemu tožilcu preneha funkcija:

1. z upokojitvijo, vendar najpozneje s potekom leta, v katerem državni tožilec dopolni 70 let ;
2. če ne priseže v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju, razen če ne priseže iz razlogov, na katere sam ne more vplivati;

3. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
4. če ne izpolnjuje več pogoja poslovne sposobnosti ali če postane trajno zdravstveno nesposoben za opravljanje državnotožilske službe;
5. če se odpove državnotožilski službi s pisno vlogo, ki se pošlje Državnotožilskemu svetu prek vodje pristojnega državnega tožilstva;
6. če se odpravi državno tožilstvo in državnemu tožilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje z opravljanjem državnotožilske službe na drugem državnem tožilstvu;
7. če državni tožilec sprejme funkcijo, razen če gre za primere, ko mu državnotožilska funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe mirujejo v skladu s 46. členom tega zakona;
8. če državni tožilec začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega tožilca;
9. če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi;
10. če mu je izrečena disciplinska sankcija prenehanja državnotožilske funkcije.

(2) Šteje se, da je razlog iz prejšnjega odstavka nastopil:

- iz 2. točke: ko preteče 30 dni od pravnomočnosti odločbe o imenovanju državnega tožilca;
- iz 3. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 4. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 6. točke: z dnem prenehanja dela državnega tožilstva;
- iz 9. točke: z dnem pravnomočnosti ocene državnotožilske službe;
- iz 10. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

(3) Državnotožilska funkcija iz razloga po:

- 5. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem, ki ga državni tožilec predlaga v odpovedi vendar ne prej kot 60. dan po prispetju odpovedi na Državnotožilski svet;
- 7. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa funkcije;
- 8. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa dela, ki ni združljivo z državnotožilsko funkcijo.

(4) Če iz ocene državnotožilske službe izhaja, da državni tožilec ne ustreza državnotožilski službi, se mu do pravnomočnosti te ocene izreče začasna odstranitev iz tožilske službe. Zoper odločitev iz prejšnjega stavka ni pritožbe.«.

23. člen

73. člen se spremeni tako, da se glasi:

»73. člen (predčasna upokojitev)

S prenehanjem državnotožilske funkcije iz razloga po 4. ali 6. točki prvega odstavka prejšnjega člena pridobi državni tožilec pravico do predčasne upokojitve, če izpolnjuje pogoje, ki jih za takšno upokojitev določajo predpisi o pokojninskem in invalidskem zavarovanju.«.

24. člen

V 74. členu se v prvem odstavku besedilo »Vlado Republike Slovenije« nadomesti z besedilom »Državnotožilski svet«.

25. člen

V 10. oddelku »Evidence« se 77. in 78. člen spremenita tako, da se glasita:

»77. člen (centralna kadrovska evidenca)

(1) Centralno kadrovsko evidenco za državne tožilce in javne uslužbence državnih tožilstev, ki je sestavljena iz kadrovskih evidenc državnih tožilstev, upravlja Vrhovno državno tožilstvo. Podatke državnih tožilcev in javnih uslužbencev v kadrovski evidenci upravlja tisto državno tožilstvo, kjer državni tožilec opravlja državnotožilsko službo oziroma, kjer javni uslužbenec dela.

(2) Centralna kadrovska evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(3) V centralni kadrovski evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki državnih tožilcev:

1. identifikacijski podatki (osebno ime, naslov prebivališča in EMŠO),
2. podatki o službenem razmerju (datum nastopa državnotožilske službe oziroma odločba o imenovanju državnega tožilca, državnotožilsko mesto);
3. podatki o opravljanju funkcij, sodelovanju v projektnih skupinah in opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
4. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja ter drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
5. podatki o izkušnjah iz evropskih zadev ali mednarodnega sodelovanja;
6. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni, pokojninski in službeni dobi;
7. podatki o prenehanju službenega razmerja;
8. podatki, potrebni za obračun plače;
9. ocene državnotožilske službe;
10. podatki o napredovanjih, priznanjih in nagradah, premestitvah in dodelitvah;
11. podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski in odškodninski odgovornosti;
12. podatki o vloženih nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
13. podatki o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njimi ter podatki o opravljenih strokovnih nadzorih in pregledih;
14. podatki o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem;
15. drugi podatki v skladu z zakonom.

(4) V centralni kadrovski evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki javnih uslužbencev:

1. identifikacijski podatki (osebno ime, naslov prebivališča in EMŠO);
2. podatki o delovnem razmerju (vrsta delovnega razmerja – za določen ali nedoločen čas; datum sklenitve delovnega razmerja);
3. podatki o sedanjem delovnem mestu oziroma položaju in o prejšnjih delovnih mestih oziroma položajih v organih;
4. podatki o imenovanjih, napredovanjih in pridobljenem nazivu;

5. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja ter o opravljenih strokovnih izpitih in preizkusih znanja, pa tudi drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
6. podatki o izkušnjah iz evropskih zadev ali mednarodnega sodelovanja;
7. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni, pokojninski in službeni dobi;
8. podatki o opravljanju funkcij, sodelovanju v projektnih skupinah in opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
9. podatki o letnih ocenah;
10. podatki o priznanjih in nagradah;
11. podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski in odškodninski odgovornosti;
12. podatki o dokončni ugotovitvi nesposobnosti;
13. podatki o prenehanju delovnega razmerja;
14. kratek življenjepis, če tako želi oziroma s tem soglaša javni uslužbenec;
15. podatki o dovoljenju za dostop do tajnih podatkov;
16. podatki, potrebni za obračun plače, in
17. drugi podatki v skladu z zakonom.

(5) Osebni spis, ki vsebuje podatke in dokumente iz tretjega in četrtega odstavka tega člena, se obdeluje na državnem tožilstvu, kjer državni tožilec opravlja državnotožilsko službo oziroma kjer javni uslužbenec dela, lahko pa tudi v centralni kadrovske evidenci.

(6) V osebni spis iz prejšnjega odstavka se po odredbi vodje državnega tožilstva, generalnega državnega tožilca, Državnotožilskega sveta, ministrstva ali na zahtevo državnega tožilca vnašajo vsi podatki, pomembni za izdelavo ocene državnotožilske službe.

(7) Podatki iz centralne kadrovske evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

78. člen

(dostop in uporaba podatkov)

(1) Oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovske evidenci, ima pravico zahtevati brezplačni dostop do vsebine podatkov, ki se nanašajo nanjo.

(2) Podatki iz centralne kadrovske evidence so dostopni skladno s predpisi, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja.

(3) Pravico do brezplačnega dostopa v centralno kadrovske evidenco imajo Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec, vodja državnega tožilstva in ministrstvo zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Pravico do dostopa iz prejšnjega stavka imajo tudi nadzorni organi, določeni z zakonom.

(4) Podatki iz centralne kadrovske evidence se lahko uporabijo za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter za opravljanje zadev državnotožilske in pravosodne uprave. Podatki iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na javne uslužbence, se lahko uporabijo tudi za izvajanje politike upravljanja kadrovskih virov, za obračun plač in izpolnjevanje drugih obveznosti delodajalca ter za odločanje o pravicah in obveznostih iz delovnih razmerij.

(5) Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, o katerih se po tretjem in četrtem odstavku prejšnjega člena vodi centralna kadrovska evidenca, in organi ali poslovni subjekti, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno zagotoviti Vrhovnemu državnemu tožilstvu, če niso javno dostopni.

(6) Državno odvetništvo zagotovi Vrhovnemu državnemu tožilstvu podatke iz 14. točke tretjega odstavka prejšnjega člena.«.

26. člen

V 80. členu se v drugem odstavku 13. in 22. točka črtata.

Dosedanja 30. točka, ki postane 28. točka se spremeni tako, da se glasi:

»28. kršitev predpisov o varnosti in zdravju pri delu, varstvu pred požarom, varstvu osebnih podatkov, predpisov o tajnih podatkih ali predpisov za zagotavljanje varnosti na državnem tožilstvu;«.

Dosedanje 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20. in 21. točka postanejo 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19. in 20. točka, dosedanje 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29. in 31. točka pa postanejo 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27. in 29. točka.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Hujše disciplinske kršitve po tem zakonu so dejanja po 1., 2., 3., 4., 6., 7., 9., 13., 15., 16., 20., 21., 22., 23., 25. in 26. točki prejšnjega odstavka, dejanje po 5. točki prejšnjega odstavka le, če gre za nezakonito razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi, dejanje po 12. točki prejšnjega odstavka pa le, če je zaradi tega prišlo do opustitve ukrepov vodje državnega tožilstva, ki bi bili potrebni glede na pomen zadeve, ter dejanje po 17. točki prejšnjega odstavka, če ima hujše posledice za samostojnost oziroma ugled poklica državnega tožilca.«.

Četrty odstavek se črta.

27. člen

V 92. členu se četrty odstavek črta.

Dosedanji peti in šesti odstavek postaneta četrty in peti odstavek.

28. člen

V 97. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Državnotožilski svet sestavljajo:

- štirje člani, ki jih izvolijo državni tožilci izmed državnih tožilcev, ki niso vodje ali namestniki vodje državnega tožilstva, in sicer po enega izmed tistih, ki imajo naziv vrhovnega državnega tožilca in višjega državnega tožilca ter dva izmed tistih, ki imajo naziv okrožnega državnega tožilca;

- štirje člani, ki jih izvoli Državni zbor Republike Slovenije na predlog predsednika republike izmed pravnih strokovnjakov;
- en član, ki ga imenuje minister izmed vodij ali namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev.«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Članu Državnotožilskega sveta, ki postane nov član zaradi predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana, preneha mandat z iztekom mandatne dobe prejšnjega člana.«.

29. člen

V 98. členu se v prvem odstavku besedilo »dve leti« nadomesti z besedilom »tri leta«.

30. člen

Za 100. členom se doda nov 100.a člen, ki se glasi:

»100.a člen (prenehanje mandata)

(1) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat:

1. z iztekom dobe, za katero je izvoljen ali imenovan;
2. z odstopom;
3. če mu je bila izrečena disciplinska sankcija ali če je s svojim ravnanjem kršil etični kodeks, h kateremu je zavezan, in je zaradi tega neprimeren za članstvo v Državnotožilskem svetu;
4. če je bil pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje;
5. članu, ki je državni tožilec, s prenehanjem ali razrešitvijo z državnotožilske funkcije;
6. članu, ki ni državni tožilec, če postane trajno nesposoben za članstvo v Državnotožilskem svetu;
7. če članu, ki ga imenuje minister, preneha funkcija ali je razrešen s položaja vodje ali namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva;
8. če je član, ki je voljen izmed državnih tožilcev, imenovan za vodjo ali namestnika vodje državnega tožilstva.

(2) Član Državnotožilskega sveta, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja pravice in dolžnosti člana Državnotožilskega sveta do izvolitve ali imenovanja novega člana.

(3) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 2. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko Državnotožilski svet prejme njegovo pisno izjavo o odstopu.

(4) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 4. točki prvega odstavka tega člena z dnem pravnomočnosti sodne odločbe.

(5) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 5. in 7. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je nastopilo prenehanje ali z dnem pravnomočnosti odločitve o razrešitvi.

(6) Članu Državnotožilskega sveta preneha mandat po 8. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je imenovan za vodjo ali namestnika vodje državnega tožilstva.

(7) Članu Državnotožilskega sveta, ki je državni tožilec, preneha mandat po 3. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko Državnotožilski svet z dvotretjinsko večino glasov vseh članov ugotovi, da je član Državnotožilskega sveta zaradi storjene disciplinske ali etične kršitve neprimeren za nadaljnje članstvo v Državnotožilskem svetu.

(8) Članu Državnotožilskega sveta, ki ni državni tožilec, preneha mandat po 3. in 6. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko na predlog Državnotožilskega sveta Državni zbor Republike Slovenije pravnomočno odloči o prenehanju mandata.

(9) O prenehanju mandata članu Državnotožilskega sveta, ki ga voli Državni zbor Republike Slovenije, Državnotožilski svet nemudoma obvesti predsednika Državnega zbora Republike Slovenije in predsednika republike. O prenehanju mandata članu Državnotožilskega sveta, ki ga imenuje minister, Državnotožilski svet obvesti ministra.«.

31. člen

Besedilo 102. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilski svet ima naslednje pristojnosti:

1. glede izbire, imenovanja in razrešitev državnih tožilcev, vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev:

- predlaganje Državnemu zboru Republike Slovenije enega ali več kandidatov za generalnega državnega tožilca,
- podaja predhodnega mnenja v postopku imenovanja namestnika generalnega državnega tožilca,
- imenovanje in razrešitev vodij okrožnih državnih tožilstev in njihovih namestnikov,
- podaja soglasja v postopku imenovanja vodje zunanjega oddelka okrožnega državnega tožilstva,
- določitev začasnega vodje državnega tožilstva,
- izbira kandidatov za prosto državnotožilsko mesto,
- predlaganje ministru kandidatov za imenovanje na državnotožilsko mesto,
- imenovanje državnega tožilca na razpisano državnotožilsko mesto,
- podaja predloga v postopku razrešitve generalnega državnega tožilca,
- posredovanje mnenja v postopku razrešitve državnega tožilca,
- izdaja ugotovitvene odločbe o prenehanju državnotožilske funkcije;

2. glede drugih kadrovskih vprašanj v zvezi z državnimi tožilci, kadar odloča o:

- nezdružljivosti funkcije državnega tožilca,
- napredovanju državnih tožilcev v skladu s tem zakonom,
- oceni državnotožilske službe,
- uvrstitvi v plačni razred državnega tožilca,
- predlogu za obravnavo kršitev državnega tožilca, ki meni, da je bila kršena njegova samostojnost,
- premestitvi državnega tožilca,
- pritožbi zoper odločitev o dodelitvi na drugo državno tožilstvo,

- dodelitvi v organ, na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije in v Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili,
 - oprostitvi opravljanja državnotožilske službe,
 - dodelitvi državnotožilskih štipendij;
3. glede disciplinskih postopkov:
- imenovanje in razrešitev disciplinskih organov po tem zakonu,
 - podaja pobude za uvedbo disciplinskega postopka zoper državnega tožilca,
 - izvršitev disciplinske sankcije zoper državnega tožilca, če mu je bila izrečena disciplinska sankcija znižanja plače, ustavitve napredovanja ali premestitve na drugo državno tožilstvo,
 - podaja mnenja k ukrepu začasne odstranitve iz državnotožilske službe,
 - odločanje o pritožbi zoper odločitev generalnega državnega tožilca o ukrepu začasne odstranitve državnega tožilca iz državnotožilske službe;
4. druge naloge:
- podaja predhodnega mnenja v postopku izdaje Državnotožilskega reda,
 - sprejem meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in meril za uspešnost pregona državnih tožilcev,
 - sprejem meril za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto,
 - sprejem Kodeksa državnotožilske etike,
 - imenovanje članov Komisije za etiko in integriteto,
 - podaja mnenja k politiki pregona državnega tožilstva,
 - podaja soglasja k politiki zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev in spremljanje njenega uresničevanja,
 - predlaga imenovanje nacionalnega predstavnika v EUROJUST in njegovega namestnika ter imenuje pomočnika nacionalnega predstavnika,
 - oblikovanje liste kandidatov za imenovanje evropskega tožilca,
 - podaja predloga v postopku imenovanja evropskega delegiranega tožilca,
 - podaja predhodnega mnenja k ustanovitvi ali ukinitvi zunanjega oddelka okrožnega državnega tožilstva,
 - podaja predhodnega mnenja h kriterijem za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih,
 - podaja mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilcev,
 - podaja mnenja k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva in mnenja Državnemu zboru Republike Slovenije o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev,
 - podaja zahteve za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisov, če posegajo v ustavni položaj državnega tožilstva,
 - podaja pobude za sprejetje ali spremembo splošnih navodil,
 - podaja mnenje o izvedbi pravosodnega nadzora.

(2) Državnotožilski svet opravlja tudi druge naloge, če tako določa zakon.

(3) Državnotožilski svet objavi sprejete akte na svoji spletni strani.«.

32. člen

V 103. členu se v prvem odstavku besedilo »na predlog« nadomesti z besedilom »po predhodnem mnenju«.

33. člen

V 105. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Odločitve sprejema z večino glasov vseh članov. Z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloča o podajanju predloga za imenovanje generalnega državnega tožilca, o oblikovanju liste treh kandidatov za imenovanje evropskega tožilca, o sprejetju meril za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, meril za kakovost dela državnih tožilcev in meril za uspešnost pregona državnih tožilcev, o mnenju k skupnemu letnemu poročilu ter v drugih zadevah, če tako določa ta zakon.«.

V tretjem odstavku se črta besedilo »ali generalni državni tožilec«.

Peti in šesti odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(5) Minister in generalni državni tožilec se lahko na povabilo Državnotožilskega sveta udeležita seje in imata pravico do razprave brez pravice do glasovanja, zlasti kadar Državnotožilski svet obravnava zadeve državnotožilske ali pravosodne uprave, sprejema mnenje k predlogu zakona, ki ureja položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev ali obravnava predlog skupnega finančnega načrta za državna tožilstva.

(6) V zadevah iz prejšnjega odstavka Državnotožilski svet skliče sejo tudi na predlog ministra ali generalnega državnega tožilca. Seja se ne skliče, če Državnotožilski svet z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloči, da seja ni potrebna. V postopku imenovanja vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev ima generalni državni tožilec pravico sodelovati pri razpravi in postavljati vprašanja, zato ga Državnotožilski svet vedno vabi na sejo.«.

Za sedmim odstavkom se doda nov osmi odstavek, ki se glasi:

»(8) Če ta zakon ne določa drugače, se glede postopka odločanja pred Državnotožilskim svetom, vključno s sodnim varstvom zoper njegove odločitve, smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj, pristojnosti, organizacijo in sestavo Sodnega sveta v delu, ki se nanaša na postopek pred Sodnim svetom.«.

34. člen

106. člen se spremeni tako, da se glasi:

»106. člen (dostop do podatkov)

(1) Državnotožilski svet ima za izvajanje svojih pristojnosti in nalog po tem zakonu, pravico dostopa do osebnih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov in druge dokumentacije državnotožilske uprave državnih tožilstev v zvezi s poslovanjem, storilnostjo in kakovostjo dela državnih tožilstev ter učinkovitostjo in uspešnostjo dela državnih tožilcev, v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

(2) Državnotožilski svet pisno zahteva posredovanje posameznega spisa in v zahtevi navede razloge ter določi primeren rok. Po pregledu vsebine se na spisu označi kdo, kdaj in v kakšnem

obsegu ter na kateri zakonski podlagi ga je pregledal in se ga takoj vrne pristojnemu državnemu tožilstvu.

(3) Do ostalih podatkov iz zbirk iz prvega odstavka tega člena Državnotožilski svet lahko dostopa neposredno, na način, da se v njih označi kdo, kdaj in v kakšnem obsegu ter na kateri zakonski podlagi je dostopal do njihove vsebine.

(4) Drugi državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo Državnotožilskemu svetu na njegovo pisno zahtevo z navedbo razlogov zagotoviti podatke in informacije iz njihove pristojnosti, ki so potrebni za izvajanje pristojnosti in nalog Državnotožilskega sveta po tem zakonu in v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

(5) Analitično in informacijsko podporo Državnotožilskemu svetu za izvajanje njegovih pristojnosti in nalog zagotavlja Vrhovno državno tožilstvo. Državnotožilski svet in Vrhovno državno tožilstvo skleneta sporazum, s katerim podrobneje opredelita obseg in način izvajanja.«.

35. člen

Za 106. členom se dodata nova 106.a in 106.b člen, ki se glasita:

»106.a člen

(varstvo, obdelava in hramba podatkov)

(1) Državnotožilski svet upravlja vpisnike, imenike, evidence in spise Državnotožilskega sveta. Državnotožilski svet obdeluje v vpisnikih, imenikih, evidencah in spisih osebne in druge podatke, ki so potrebni za izvajanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem zakonu ali drugih predpisih.

(2) V postopkih in obdelavah podatkov pred Državnotožilskim svetom se glede varstva osebnih podatkov iz prejšnjega člena uporabljajo zakoni, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, glede ravnanja s tajnimi podatki pa zakon, ki ureja ravnanje s tajnimi podatki. Pri obdelavi posebne vrste osebnih podatkov Državnotožilski svet upošteva njihovo tajnost, sproti spremlja ukrepe njihovega zavarovanja in preprečuje nepooblaščen vpogled.

(3) Podatke, pridobljene po drugem, tretjem in četrtem odstavku prejšnjega člena, Državnotožilski svet vpogleda, prepíše, izpiše ali kopira ter nadalje obdeluje v skladu s svojimi pristojnostmi in nalogami.

(4) Podatki, ki se nanašajo na posameznika, se hranijo 5 let po zaključku zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni, nato se arhivirajo v skladu z zakonom, ki ureja varstvo dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhive.

106.b člen

(oblikovanje mnenja na zahtevo ministrstva ali generalnega državnega tožilca)

Ministrstvo in generalni državni tožilec lahko od Državnotožilskega sveta zahtevata oblikovanje mnenja do določenih vprašanj, če to potrebujeta za obveščanje javnosti, za odgovore na vprašanja Državnega zbora Republike Slovenije, Državnega sveta Republike Slovenije, Vlade Republike Slovenije, Računskega sodišča Republike Slovenije, Ustavnega sodišča Republike

Slovenije, varuha človekovih pravic in predsednika republike ali za izvajanje svojih pristojnosti po določbah tega zakona.«.

36. člen

Za 107. členom se doda nov 107.a člen, ki se glasi:

»107.a člen (letno poročilo)

(1) Državnotožilski svet o svojem delu enkrat letno poroča Državnemu zboru Republike Slovenije. Letno poročilo mora predložiti najpozneje do 31. maja tekočega leta za preteklo leto. Poročilo v vednost pošlje generalnemu državnemu tožilcu in ministrstvu.

(2) Letno poročilo vsebuje podatke o delu Državnotožilskega sveta v preteklem letu in oceno stanja na državnih tožilstvih, ki je sestavljena iz analize stanja v preteklem letu ter napovedi za prihodnje leto.

(3) Državni zbor Republike Slovenije na sejo, na kateri obravnava letno poročilo, povabi tudi generalnega državnega tožilca in ministra.

(4) Državnotožilski svet letno poročilo objavi na svoji spletni strani.«.

37. člen

Besedilo 108. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državnotožilski svet ima strokovno službo, ki zanj opravlja strokovne in administrativne naloge.

(2) Vodja strokovne službe Državnotožilskega sveta je dodeljen državni tožilec.

(3) Podrobnejšo organizacijo in naloge strokovne službe ter sistemizacijo Državnotožilski svet določi s posebnim aktom.

(4) Za zaposlene v strokovni službi se uporabljajo predpisi, ki urejajo položaj in pravice javnih uslužbencev.«.

38. člen

109. člen se spremeni tako, da se glasi:

»109. člen (sredstva za delo)

(1) Sredstva za delo Državnotožilskega sveta se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

(2) Državnotožilski svet kot samostojni in neposredni proračunski uporabnik sprejme predlog finančnega načrta za svoje delovanje za vsako proračunsko obdobje z dvotretjinsko večino glasov vseh članov in ga posreduje Vladi Republike Slovenije.

(3) Državnotožilski svet pripravi predlog finančnega načrta v skladu z zakonom, ki ureja javne finance. Pri oblikovanju predloga Državnotožilski svet upošteva predvideni obseg finančnih sredstev, potrebnih za zagotovitev nemotenega izvajanja pristojnosti in nalog Državnotožilskega sveta in njegove službe.«.

39. člen

Za 109. členom se dodata nova 109.a in 109.b člen, ki se glasita:

»109.a člen (kadrovski načrt)

(1) Državnotožilski svet pripravi predlog kadrovskega načrta, ki mora biti usklajen s predlogom proračuna.

(2) Državnotožilski svet sprejme kadrovski načrt, usklajen s sprejetim proračunom, najpozneje v 60 dneh po uveljavitvi proračuna.

(3) Glede drugih vprašanj v zvezi s kadrovskim načrtom Državnotožilskega sveta se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj javnih uslužbencev.

109.b člen (sejnine in drugi stroški)

(1) Člani Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles imajo v zvezi z udeležbo na sejah Državnotožilskega sveta in delovnih teles pravico do sejnine in povračila materialnih stroškov, ki so povezani z njihovim delom. Višina sejnine se določi s poslovnikom v enaki višini kot je določena za člane Sodnega sveta in njegovih delovnih teles.

(2) Glede pravice do povračila stroškov v zvezi s službenimi potovanji (dnevnice, stroški prevoza in parkirnin ter stroški prenočevanja) se za člane Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles ter v strokovno službo Državnotožilskega sveta dodeljene državne tožilce smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravico do povračila stroškov za službena potovanja državnim tožilcem, za zaposlene v strokovni službi Državnotožilskega sveta pa določbe predpisov, ki urejajo pravico do povračila stroškov za službena potovanja javnih uslužbencev.«.

40. člen

Besedilo 117. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vodjo okrožnega državnega tožilstva imenuje Državnotožilski svet, na obrazložen predlog generalnega državnega tožilca, za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, naziv državnega tožilstva, pri katerem bo opravljala funkcijo, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(3) Za vodjo okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje na mesto višjega državnega tožilca.

(4) Če je za vodjo državnega tožilstva imenovan državni tožilec, ki do imenovanja ni opravljal državnotožilske službe na tem državnem tožilstvu oziroma je opravljal državnotožilsko službo kot dodeljeni državni tožilec, šteje imenovanje za vodjo državnega tožilstva hkrati za imenovanje na državnotožilsko mesto tega državnega tožilstva. Po prenehanju oziroma razrešitvi s funkcije vodje državnega tožilstva se lahko tak državni tožilec vrne na državnotožilsko mesto na državnem tožilstvu, na katerem je opravljal državnotožilsko službo pred imenovanjem za vodjo državnega tožilstva. O premestitvi na zahtevo državnega tožilca odloči Državnotožilski svet.«.

41. člen

V 118. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Mesto vodje državnega tožilstva razpiše Vrhovno državno tožilstvo najpozneje tri mesece pred iztekom mandata iz prvega odstavka prejšnjega člena oziroma v enem mesecu po prenehanju mandata.«.

V drugem odstavku se beseda »ministrstvo« nadomesti z besedilom »Vrhovno državno tožilstvo«.

42. člen

119. člen se spremeni tako, da se glasi:

»119. člen (predlog generalnega državnega tožilca)

(1) Na podlagi prijav iz prejšnjega člena, ki niso bile zavržene, generalni državni tožilec s kandidati opravi ustni razgovor.

(2) Generalni državni tožilec po preučitvi vseh prijav in po opravljenem razgovoru iz prejšnjega odstavka oblikuje predlog za imenovanje kandidata na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva.

(3) Pri oblikovanju predloga upošteva zlasti: program vodenja državnega tožilstva, predstavitev kandidata na ustnem razgovoru, kandidatove vodstvene sposobnosti in zmožnosti, kandidatovo strokovno usposobljenost ter posebno znanje, izkušnje, priporočila in dosežke v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe, ki jih je upošteval.

(4) Generalni državni tožilec predlog z razpisnim gradivom posreduje Državnotožilskemu svetu in kandidatom.

(5) Kandidat lahko na prejet predlog poda pisne pripombe na Državnotožilski svet. Ustne pripombe lahko poda tudi na razgovoru pred Državnotožilskim svetom.«.

43. člen

120. člen se črta.

44. člen

121. člen se spremeni tako, da se glasi:

»121. člen (imenovanje)

(1) Državnotožilski svet pred izbiro in imenovanjem s kandidati opravi ustni razgovor. Državnotožilskemu svetu ni treba imenovati kandidata, ki ga je predlagal generalni državni tožilec.

(2) Državnotožilski svet predlog odločbe o imenovanju skupaj z razpisnim gradivom pošlje generalnemu državnemu tožilcu. Če se generalni državni tožilec s predlogom ne strinja, v 7 dneh po njenem prejemu obrazloženo zahteva, da Državnotožilski svet ponovno odloči.

(3) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, izda odločbo o imenovanju. Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.«.

45. člen

122. člen se spremeni tako, da se glasi:

»122. člen (usposabljanje)

(1) Vodja okrožnega državnega tožilstva mora najpozneje v enem letu od imenovanja opraviti program usposabljanja za vodstveno funkcijo v okviru Centra za izobraževanje v pravosodju, ki mora v zvezi s tem glede izvedbe organizacije in določitve vsebine programa usposabljanja za vodstveno funkcijo predhodno pridobiti soglasje ministra. Po opravljenem usposabljanju vodja okrožnega državnega tožilstva predloži Državnotožilskemu svetu in generalnemu državnemu tožilcu potrdilo o tem. Če strokovnega usposabljanja ne opravi v predpisanem roku, mu funkcija vodje preneha.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva ne preneha, če vodja, ki iz opravičenih razlogov ni mogel opraviti programa usposabljanja do izteka zakonskega roka, pred iztekom tega roka vloži prošnjo za njegovo podaljšanje. O prošnji vodje okrožnega državnega tožilstva odloči generalni državni tožilec. Če prošnji ni ugodeno, se vodja lahko pritoži v osmih dneh od vročitve odločitve o prošnji. O pritožbi odloči Državnotožilski svet. Z dnem pravomočnosti odločbe o zavrženju ali zavrnitvi prošnje za podaljšanje roka iz prejšnjega odstavka funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva preneha.

(3) Vsebino in trajanje programa za vodstveno funkcijo predpiše minister.«.

46. člen

V 124. členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje na mesto višjega državnega tožilca.«.

V petem odstavku se pred besedo »uporabljajo« doda beseda »smiselno«.

47. člen

V 125. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če v primeru iz prejšnjega odstavka ni namestnika vodje državnega tožilstva ali ne more opravljati svojih funkcij in nalog, Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca določi državnega tožilca tega ali drugega državnega tožilstva, ki bo začasno vodil državno tožilstvo za dobo šestih mesecev (začasno vodenje). Predlog za določitev začasnega vodje Vrhovnega državnega tožilstva poda minister. Začasno vodenje se lahko podaljša največ za šest mesecev.«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Do določitve začasnega vodje državnega tožilstva generalni državni tožilec za vodenje okrožnega državnega tožilstva pooblasti državnega tožilca tega državnega tožilstva. Do določitve začasnega vodje Vrhovnega državnega tožilstva kolegij Vrhovnega državnega tožilstva za vodenje Vrhovnega državnega tožilstva pooblasti državnega tožilca tega državnega tožilstva.«.

Dosedanja tretji in četrti odstavek postaneta četrti in peti odstavek.

48. člen

V 128. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) O razrešitvi vodje okrožnega državnega tožilstva odloči Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca.«.

49. člen

V 135. členu se v prvem odstavku črta besedilo »najmanj enkrat na tri mesece«.

50. člen

V 136. členu se v petem odstavku prvi stavek spremeni tako, da se glasi: »V okviru izobraževalnih programov morajo vsi javni uslužbenci državnega tožilstva, ki nimajo opravljenega pravniškega državnega izpita, v enem letu po sklenitvi pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas pred komisijo Centra za izobraževanje v pravosodju (izpitna komisija) opraviti izpit iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.«.

51. člen

V 139. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Direktorja državnega tožilstva za posamezno ali več okrožnih državnih tožilstev imenuje in razrešuje vodja državnega tožilstva, pri katerem bo zasedeno delovno mesto direktorja. Vodja

državnega tožilstva, pri katerem bo zasedeno delovno mesto direktorja državnega tožilstva za več okrožnih državnih tožilstev, direktorja imenuje in razrešuje po predhodnem soglasju vodij okrožnih državnih tožilstev, za katera bo opravljal naloge državnotožilske uprave. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.«.

52. člen

V 140. členu se prvem odstavku besedilo »minister na predlog generalnega državnega tožilca« nadomesti z besedilom »generalni državni tožilec«.

Šesti in sedmi odstavek se črtata.

53. člen

Besedilo 141. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Generalni državni tožilec, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, sprejme kriterije za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih. Pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, se posebej predvidi ustrezno število državnotožilskih mest za katera se zahteva izkaz višje ravni znanja teh jezikov.

(2) Število državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih določi, glede na sprejet skupni kadrovski načrt za vsa državna tožilstva, Vrhovno državno tožilstvo.«.

54. člen

V 144. členu se v drugem odstavku za besedo »obremenjenosti« doda besedilo »glede na zahtevnost in število dodeljenih zadev«.

55. člen

V 145. členu se na koncu drugega odstavka doda besedilo, ki se glasi: »S politiko pregona se določijo tudi cilji in kazalci za merjenje uspešnosti doseganja ciljev.«.

Četrty odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Generalni državni tožilec lahko na lastno pobudo ali na predlog Državnotožilskega sveta sprejme spremembe ali dopolnitve politike pregona zlasti glede na ugotovitve Državnotožilskega sveta v mnenju k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, glede na ocene, pobude in priporočila pristojnih državnih organov na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete ter glede na stanje in posebnosti na posameznih družbenih področjih.«.

56. člen

V 146. členu se v prvem odstavku beseda »junija« nadomesti z besedo »septembra«, številka »15« pa se nadomesti s številko »30«.

V tretjem odstavku se besedilo »dvakrat na leto« nadomesti z besedilom »najmanj enkrat letno«.

57. člen

V 147. členu se peti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela predpiše generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.«.

58. člen

Besedilo 148. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Letno poročilo o poslovanju državnega tožilstva je poročilo, s katerim se vsako leto poroča o opravljenem delu in rezultatih dela državnega tožilstva za preteklo leto.

(2) Na podlagi statističnih podatkov o opravljenem delu in rezultatih opravljenega dela državnega tožilstva vodja državnega tožilstva pripravi poročilo, v katerem navede statistične podatke o delu državnega tožilstva, oceno doseganja ciljev iz letnega programa dela državnega tožilstva in politike pregona za posamezna področja.

(3) Letno poročilo za preteklo leto vodja državnega tožilstva najpozneje do 28. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

(4) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

(5) Podrobnejšo vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.«.

59. člen

149. člen se črta.

60. člen

V 150. členu se v prvem odstavku beseda »delu« nadomesti z besedo »poslovanju«, za besedilom »državnih tožilstev« pa se doda besedilo »(v nadaljnjem besedilu: skupno letno poročilo)«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Skupno letno poročilo vsebuje:

- podatke iz letnih poročil posameznih državnih tožilstev;
- skupne podatke za vsa državna tožilstva;
- analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja;
- oceno doseganja ciljev politike pregona;
- oceno doseganja kazalcev učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilstev;
- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj.«.

Tretji odstavek se črta.

Dosedanji četrti in peti odstavek postaneta tretji in četrti odstavek.

61. člen

V 154. členu se na koncu prvega odstavka doda besedilo, ki se glasi: »Najmanj enkrat na tri leta generalni državni tožilec opravi državnotožilski nadzor državnih tožilstev.«.

62. člen

V 158. členu se v prvem odstavku tretja alineja spremeni tako, da se glasi:

- »zagotavljanje materialnih pogojev;«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Posamezne naloge na področju informacijske tehnologije in nabave strojne ter programske opreme lahko zaradi gospodarnejšega in učinkovitejšega opravljanja prevzame ministrstvo, na podlagi podpisanega sporazuma.«.

Dosedanji tretji, četrti, peti in šesti odstavek postanejo četrti, peti, šesti in sedmi odstavek.

63. člen

V 161. členu se drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Državnotožilski svet po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka v petnajstih dneh poda mnenje glede izvedbe pravosodnega nadzora, ki ga posreduje Vladi Republike Slovenije. Če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilski svet predhodno pridobi tudi obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca.

(3) Vlada Republike Slovenije v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvede.«.

64. člen

V 166. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Generalni državni tožilec podeljuje državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev priznanja za posebne delovne uspehe ali prizadevanja ter za uspešno končane zahtevne projekte iz njihove pristojnosti oziroma opravljanje nalog ali pooblastil.«.

V drugem odstavku se črta besedilo »ministrstvo oziroma«.

65. člen

Besedilo 180. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Državno tožilstvo upravlja vpisnike, imenike, evidence in spise državnega tožilstva. Državna tožilstva obdelujejo v vpisnikih, imenikih, evidencah in spisih tudi osebne in druge podatke, ki so po zakonu, ki ureja kazenski postopek, po zakonu, ki ureja postopek pred organi za prekrške, po tem zakonu ali po drugih zakonih potrebni za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj in prekrškov oziroma za opravljanje drugih povezanih pristojnosti državnega tožilstva iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ter osebne in druge podatke, ki omogočajo delovanje državnega tožilca kot stranke v postopku pred sodišči ali upravnimi organi, kadar je v drugih zakonih določeno, da ima ta položaj. Državno tožilstvo in državni tožilci obdelujejo osebne podatke, ki so vsebovani v spisih državnega tožilstva, dodeljenih v reševanje državnim tožilcem ter v spisih državnotožilske uprave, le za izvrševanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem ali drugem zakonu.

(2) Državna tožilstva in državni tožilci čezmejno in brezplačno posredujejo osebne podatke iz spisov, vpisnikov, imenikov in evidenc organom držav članic Evropske unije, tretjih držav in pristojnim organom mednarodnih organizacij, če tako določa zakon, mednarodna pogodba ali neposredno uporaben pravni akt ali odločitev mednarodne organizacije, na katero je Republika Slovenija prenesla izvrševanje dela suverenih pravic Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: čezmejna izmenjava). Državna tožilstva in državni tožilci so dolžni pri posredovanju podatkov, če je to glede na vsebino podatkov potrebno, posebej navesti stanje točnosti, popolnosti, posodobljenosti in zanesljivosti posredovanih podatkov ter zaprositi za enako delovanje s strani organov, ki njim posredujejo potrebne osebne podatke v okviru čezmejne izmenjave. Pri obdelavi prejetih podatkov in druge dokumentacije sta državni tožilec in državno tožilstvo vezana na omejitve, ki jih je določil organ, ki jih je posredoval.

(3) Pri izvajanju čezmejne izmenjave po prejšnjem odstavku se osebni podatki posredujejo le organom pregona ali drugim podobnim organom drugih držav ali mednarodnih organizacij, ki so potrebni za delovanje oziroma odločanje teh organov in, če njihova obdelava ni v neskladju z nameni iz prvega odstavka 19. člena tega zakona. Organi iz prejšnjega stavka so vezani na omejitve obdelave podatkov, ki jih na podlagi pravnega reda Republike Slovenije določi državno tožilstvo ali državni tožilec, zlasti zaradi varstva interesov postopkov, tajnosti postopkov, zasebnosti oseb ali varstva domneve nedolžnosti in pravic do poštenega sojenja.

(4) Vpisnike, imenike, evidence, spise in drugo dokumentarno gradivo državno tožilstvo hrani v skladu z zakonom, ki ureja varstvo dokumentarnega gradiva, in z zakoni, ki urejajo varstvo osebnih podatkov. Roke hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnem tožilstvu, predpiše generalni državni tožilec s klasifikacijskim načrtom.

(5) Podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje predpiše generalni državni tožilec. Akt, s katerim se določi podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje, se objavi na spletnih straneh Vrhovnega državnega tožilstva.

(6) Državnotožilski svet v soglasju z generalnim državnim tožilcem predpiše podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.«.

66. člen

V 181. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, se lahko seznani z lastnimi osebnimi podatki, ki jih upravlja državno tožilstvo, v skladu z zakoni, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, razen če z zakonom ni določeno drugače. Seznaničev z osebnimi podatki drugih oseb in z drugimi podatki, ki jih upravlja državno tožilstvo, vodi pristojnega državnega tožilstva ali državni tožilec, ki zadevo obravnava, dovoli vsaki fizični ali pravni osebi, ki za to izkaže pravni interes, razen če s tem zakonom ni določeno drugače.«.

Za prvim odstavkom se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Dostop do podatkov iz prejšnjega odstavka se ne dovoli ali se omeji, če to škoduje interesom postopka v zvezi z izvajanjem pristojnosti iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ali če so podani razlogi, da bi to škodovalo tajnosti postopka ali zasebnosti oseb.«.

Dosedanji drugi, tretji in četrti odstavek postanejo tretji, četrti in peti odstavek.

V dosedanjem petem odstavku, ki postane šesti odstavek, se za besedo »seznanitve« doda besedilo »z osebnimi podatki drugih oseb in z drugimi podatki«.

Za šestim odstavkom se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

»(7) Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice morajo državnim tožilstvom za posredovanje podatkov, ki jih upravljajo, ne glede na določbe zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov, plačati nadomestilo, v znesku, ki se določi v Državnotožilskem redu. Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice zahtevka za posredovanje podatkov ne smejo prenesti na oškodovanca.«.

67. člen

Naslov 182. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(posredovanje in dostop do osebnih podatkov)«.

V prvem in četrtem odstavku se besedilo »občutljive osebne podatke« nadomesti z besedilom »posebne vrste osebnih podatkov«.

V drugem odstavku se na koncu stavka pika nadomesti z vejico in doda besedilo »razen če z zakonom ni določeno drugače.«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo enotne matične številke občana (EMŠO), ali davčne številke ali naslova njegovega prebivališča ali drugih podatkov, ki v povezavi z osebnim imenom obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka zagotavljajo enoznačno identifikacijo osebe, katere podatek se zahteva. Državno tožilstvo v zahtevi za dostop navede, katere podatke zahteva, namen njihove obdelave oziroma pravno podlago, opravično številko zadeve državnega tožilstva, po potrebi pa tudi primeren rok, v katerem naj bi bili zahtevani

podatki predloženi državnemu tožilstvu. Državno tožilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepiše ali izpiše ter naprej obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Zbirka osebnih podatkov državnega tožilstva, ki se upravlja z uporabo informacijske tehnologije, se lahko, po pridobitvi predhodnega mnenja državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov, za namene obravnavanja in reševanja posamezne zadeve poveže z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih z uporabo informacijske tehnologije upravljajo organi javnega sektorja in ki omogočajo posodobljenost ali točnost identifikacijskih podatkov o osebah v zadevah iz pristojnosti državnega tožilstva. Pri povezovanju se smiselno uporabljata tretji in četrti odstavek tega člena.«.

68. člen

V 189. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva ustanovi ali ukine generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, na predlog vodje okrožnega državnega tožilstva in po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, praviloma za območje več okrajnih sodišč.«.

69. člen

V 192. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj:

- zoper gospodarstvo, za katera se lahko izreče kazen petih let zapor ali hujša kazen, razen poslovne goljufije, zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva, uporabe ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva, ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja;
- za katera se lahko izreče kazen desetih let zapor ali hujša kazen, če je bilo dejanje izvršeno v hudodelski združbi, razen prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države;
- jemanja podkupnine, dajanja podkupnine, sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje, dajanja daril za nezakonito posredovanje, nedovoljenega sprejemanja daril, nedovoljenega dajanja daril;
- terorizma, potovanja v tujino z namenom terorizma, financiranja terorizma, ščuvanja in javnega povičevanja terorističnih dejanj, novačenja in usposabljanja za terorizem;
- spravljanja v suženjsko razmerje, trgovine z ljudmi.«.

V četrtem odstavku se črta besedilo »ter za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe«.

70. člen

V 193. členu se v drugem odstavku za besedilom »deset državnih tožilcev« črtata vejica in besedilo »od tega vsaj sedem«.

71. člen

V 196. členu se v prvem in drugem odstavku črtata prva in druga alineja.

Dosedanji tretja in četrta alineja prvega in drugega odstavka postaneta prva in druga alineja prvega in drugega odstavka.

Četrty odstavek se črta.

Dosedanji peti, šesti, sedmi in osmi odstavek postanejo četrty, peti, šesti in sedmi odstavek.

72. člen

V 199. členu se v drugem odstavku besedilo »če jih storijo uradne osebe« nadomesti z besedilom »če so podani razlogi za sum, da je kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, storila uradna oseba«.

V petem odstavku se drugi stavek spremeni tako, da se glasi: »Če je pri opravljanju nalog ali posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka tega člena kakšna oseba huje telesno poškodovana ali izgubi življenje, krajevno pristojno okrožno državno tožilstvo nemudoma obvesti Posebni oddelek.«.

73. člen

Naslov 200. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(državni tožilci Posebnega oddelka)«.

V prvem odstavku se črta besedilo »po predhodnem mnenju ministra«.

V drugem odstavku se za deveto alinejo dodajo nove deseta, enajsta in dvanajsta alineja, ki se glasijo:

- »oblikovanja pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih;
- kadrovskega poslovanja v obsegu pooblastila vodje SDT;
- podaje predlogov za napredovanje državnih tožilcev in oblikovanje mnenj v postopku izdelave ocene državnotožilske službe;«.

Dosedanja deseta in enajsta alineja postaneta trinajsta in štirinajsta alineja.

Tretji in četrty odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(3) V Posebnem oddelku opravljajo državnotožilsko službo državni tožilci, ki so lahko imenovani na državnotožilska mesta v Posebnem oddelku ter najmanj dva dodeljena državna tožilca, ki so usposobljeni in izkušeni za obravnavo zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka.

(4) Glede poziva k prijavam, imenovanja, premestitve in dodelitve državnega tožilca v Posebni oddelek ter pravic imenovanega in dodeljenega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za SDT. O dodelitvi, premestitvi in imenovanju državnega tožilca na Posebni oddelek odloča Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju vodje Posebnega oddelka.«.

74. člen

201. člen se spremeni tako, da se glasi:

**»201. člen
(policisti Posebnega oddelka)**

(1) Naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka opravlja najmanj šest policistov (v nadaljnjem besedilu: policisti Posebnega oddelka).

(2) Policisti Posebnega oddelka za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določajo zakon, ki ureja policijo, zakon, ki ureja kazenski postopek in predpisi, sprejeti na njuni podlagi.

(3) V Posebni oddelek se po prvem odstavku tega člena trajno premestijo policisti, ki imajo najmanj deset let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil v Policiji.«.

75. člen

V 202. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Za urejanje delovnopravnega statusa in sklenitev pogodb o zaposlitvi, za urejanje pravic in obveznosti ter za določanje plače in drugih prejemkov iz delovnega razmerja se za policiste Posebnega oddelka, poleg predpisov, ki urejajo pravice, obveznosti, plače in druge prejemke iz delovnega razmerja javnih uslužbencev, uporabljajo določbe zakona in drugih predpisov, ki urejajo Policijo, pri čemer se za določitev dodatka za stalnost vsako začeto leto delovne dobe v Posebnem oddelku šteje kot začeto leto delovne dobe v Policiji.«.

76. člen

Za 202. členom se dodajo novo a) Tretje a) poglavje ter novi 202.a, 202.b, 202.c, 202.č, 202.d, 202.e in 202.f členi, ki se glasijo:

**»a) Tretje a) poglavje
PRITOŽBE ZOPER DELO POLICISTOV POSEBNEGA ODDDELKA**

**202.a člen
(ugotavljanje upravičenosti uporabe posebnih pooblastil)**

(1) Posameznik, ki meni, da je policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil iz drugega odstavka 201. člena tega zakona kršil njegove temeljne človekove pravice in svoboščine, lahko v 45 dneh od dneva, ko naj bi policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil kršil človekove pravice ali temeljne svoboščine, pri Posebnem oddelku v zvezi s tem poda pripombo.

(2) Vodja Posebnega oddelka ali od nje pooblaščen državni tožilec Posebnega oddelka prejete pripombe preuči in pošlje predlagatelju iz prejšnjega odstavka odgovor v roku 45 dni od dneva prejema pripomb. V odgovoru se izreče glede upravičenosti uporabe pooblastil, ter posameznika opozori na pravico do pritožbe, če se z odgovorom ne strinja. Pritožba se vloži na Posebni oddelek v 14 dneh od prejema odgovora.

202.b člen

(pritožbeni postopek)

(1) V pritožbenem postopku se ugotavljajo upravičenost uporabe in okoliščine izvrševanja policijskih pooblastil iz drugega odstavka 201. člena tega zakona.

(2) V pritožbenem postopku se neodvisno, nepristransko in strokovno preverja pritožba ter pritožniku in policistu Posebnega oddelka zagotavlja pravica do sodelovanja in izjavljanja o pritožbenih navedbah in okoliščinah primera.

(3) Pritožnik in policist Posebnega oddelka sta vedno vabljeni na sejo pritožbene komisije. V vabilu, ki jima mora biti vročeno najmanj pet delovnih dni pred sejo, se ju opozori, da bo pritožbeni postopek končan na podlagi razpoložljivih dokazov, če se seje ne bosta udeležila osebno ali po pooblaščenju.

(4) Pritožnik in policist Posebnega oddelka se na seji pritožbene komisije lahko izrečeta o vsebini pritožbe in dejstvih v zvezi s pritožbo. Po predsedniku pritožbene komisije lahko postavljata vprašanja vabljenim ali predlagata izvajanje dodatnih dokazov.

(5) Če s tem zakonom ni določeno drugače, se v pritožbenem postopku glede pritožbe, ustne obravnave, izločitve, stranke in njenega zastopanja, zapisnika, jezika v postopku, vročanja, rokov in narokov, vrnitve v prejšnje stanje in dokazovanja smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

(6) Obravnava pripomb in pritožbeni postopek ne pomenita upravne zadeve v smislu zakona, ki ureja splošni upravni postopek. V pritožbenem postopku ni dopuščena pritožba zoper sklepe v primerih iz prejšnjega odstavka.

202.c člen

(pritožbena komisija)

(1) O pritožbi odloča pritožbena komisija (v nadaljnjem besedilu: komisija), ki jo za dobo šestih let imenuje generalni državni tožilec. Komisija je sestavljena iz treh članov, ki po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani. Za člane se imenujejo vrhovni državni tožilec, državni tožilec okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku, in strokovnjak s področja policijskih pooblastil. Predsednik komisije je vrhovni državni tožilec.

(2) Komisija ima sedež pri Vrhovnem državnem tožilstvu, ki zagotavlja finančna sredstva, strokovno in administrativno pomoč ter druge pogoje za njeno delo.

(3) Člani komisije imajo namestnike, ki se imenujejo na enak način kot člani komisije.

202.č člen

(prenehanje mandata)

(1) Članu komisije preneha mandat:

1. z iztekom dobe, za katero je imenovan;
2. z njegovim odstopom;

3. če mu je bila izrečena disciplinska sankcija ali če je s svojim ravnanjem kršil etični kodeks h kateremu je zavezan, in je zaradi tega neprimeren za članstvo v komisiji;
4. če je bil pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje;
5. s prenehanjem ali razrešitvijo z državnotožilske funkcije.

(2) Član, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja dolžnosti člana komisije do imenovanja novega člana.

(3) Članu komisije preneha mandat po 2. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko generalni državni tožilec prejme njegovo pisno izjavo o odstopu.

(4) Članu komisije preneha mandat po 3. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko generalni državni tožilec ugotovi, da je zaradi storjene disciplinske ali etične kršitve neprimeren za članstvo.

(5) Članu komisije preneha mandat po 4. točki prvega odstavka tega člena z dnem pravnomočnosti sodne odločbe.

(6) Članu komisije, ki je državni tožilec, preneha mandat po 5. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko je nastopilo prenehanje ali z dnem pravnomočnosti odločitve o razrešitvi.

(7) Pristojni organi zagotovijo generalnemu državnemu tožilcu podatke iz 3. in 4. točke prvega odstavka tega člena.

202.d člen (odločitev komisije)

(1) Na podlagi ugotovljenih dejstev, okoliščin in dokazov v postopku, komisija odloči o utemeljenosti pritožbe.

(2) Za ugotovitev dejanskega stanja lahko v postopku sodelujejo tudi druge osebe in strokovnjaki.

(3) Pritožnika, policista Posebnega oddelka in vodjo Posebnega oddelka se o odločitvi komisije o utemeljenosti pritožbe seznani s pisnim odgovorom, s čimer se postopek v zvezi s pritožbo konča. V odgovoru mora biti odločitev vsebinsko obrazložena in podani vsi odgovori na pritožbene razloge.

(4) Postopek pred komisijo mora biti končan v 90 dneh od prejema pritožbene zadeve, razen če zaradi objektivnih okoliščin to ni mogoče.

(5) Če se v pritožbenem postopku ugotovijo kršitve policista Posebnega oddelka, ki so predmet drugih postopkov, vodja Posebnega oddelka ukrepa v skladu s pristojnostmi.

202.e člen (evidenca pripomb in pritožb)

Posebni oddelek za odločanje o pritožbah zoper delo policistov Posebnega oddelka upravlja evidenco pripomb in pritožb, ki vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime policista Posebnega oddelka, zoper katerega je bila vložena pripomba ali pritožba,

- osebne podatke o vlagatelju pripombe ali pritožbe,
- razlog za vložitev pripombe ali pritožbe in
- povzetek odgovora.

202.f člen (stroški postopka)

(1) Stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom, so stroški proračuna.

(2) Pravico do povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred komisijo imajo strokovnjak s področja policijskih pooblastil ter druge osebe in strokovnjaki iz drugega odstavka 202.d člena tega zakona, ki niso zaposleni v policiji ali na državnem tožilstvu.

(3) Višino, vrste in način povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred komisijo se določi z Državnotožilskim redom.«.

77. člen

203. člen se črta.

78. člen

V 205. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Strokovno informacijski center je pristojen za:

- zagotavljanje storitev informacijske tehnologije in nabavo strojne ter programske opreme,
- razvoj, enotnost ter delovanje informacijske podpore poslovanja državnih tožilstev in njeno usklajevanje z drugimi informacijskimi sistemi na kazenskem področju,
- pripravo ter izdajo tožilskega glasila in strokovne literature, za urejanje intraneta in spletnih strani državnih tožilstev in
- razvoj potrebnih računalniških znanj za zaposlene na državnih tožilstvih.«.

79. člen

Besedilo 206. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) SIC za učinkovito izvajanje nalog kontaktne točke iz drugega odstavka prejšnjega člena upravlja centralno evidenco vseh zadev in zagotavlja državnim tožilcem strokovno pomoč v vseh zadevah, v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora.

(2) Evidenca iz prejšnjega odstavka vsebuje naslednje podatke:

- osebno ime državnega tožilca, ki je nosilec spisa v zadevi začasnega zavarovanja, zasega oziroma odvzema,
- osebno ime in EMŠO oziroma ime in matično številko fizične ali pravne osebe, zoper katero se vodi predkazenski ali kazenski postopek ali postopek odvzema premoženja nezakonitega izvora, in osebe, zoper katero se predlaga začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem,
- označbo kaznivega dejanja zaradi katerega teče predkazenski ali kazenski postopek ali postopek odvzema premoženja nezakonitega izvora,

- številko in datum sodne odločbe, s katero je bilo odločeno o predlogu za začasno zavarovanje, zaseg oziroma odvzem in kratka vsebina odločitve,
- osebno ime in EMŠO oziroma ime in matična številka fizične ali pravne osebe, zoper katero je odrejen začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem,
- kratek opis zaseženih predmetov oziroma odvzetih predmetov oziroma predmetov in premoženja, za katero je odrejeno začasno zavarovanje ali odvzem,
- druge podatke, ki so potrebni za usklajevanje in nadzor nad zadevami začasnega zavarovanja, zasega ali odvzema.

(3) Način upravljanja in posredovanja podatkov iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim redom.«.

80. člen

V petem poglavju »Poravnalci v kazenskih zadevah« se 207., 208., 209., 210., 211. in 212. člen spremenijo tako, da se glasijo:

»207. člen (poravnalec)

(1) Poravnalec je oseba, ki jo generalni državni tožilec imenuje za poravnalca pod pogoji in po postopku, ki jih določa ta zakon. Poravnalec opravlja naloge poravnavanja v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek.

(2) Če je to potrebno za izvajanje poravnavanja v kazenskih zadevah, morajo upravne enote, samoupravne lokalne skupnosti in državna tožilstva dati poravnalcem na razpolago brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so primerni za opravljanje poravnavanja, kolikor razpolagajo s takšnimi prostori. Poravnalci so v okviru brezplačne uporabe prostorov oproščeni plačila obratovalnih stroškov, stroškov manjših vzdrževalnih del, stroškov zavarovanj in drugih stroškov povezanih z uporabo prostorov.

(3) Prostori iz prejšnjega odstavka se dajo v brezplačno uporabo za čas opravljanja poravnavanja s sklenitvijo neposredne pogodbe. Če ta zakon ne določa drugače, se za ravnanje s stvarnim premoženjem v lasti države in samoupravnih lokalnih skupnosti, uporabljajo določbe zakona, ki ureja stvarno premoženje države in samoupravnih lokalnih skupnosti.

208. člen (pogoji za imenovanje)

(1) Kandidat za poravnalca mora izpolnjevati naslednje pogoje:

1. da je državljan Republike Slovenije ali države članice Evropske unije ali države članice Evropskega gospodarskega prostora ter izkaže visoko raven aktivnega znanja slovenščine, na območjih občin, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, pa tudi višjo raven znanja jezika narodne skupnosti;
2. da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno sposobnost;
3. da ima v Republiki Sloveniji zaključeno najmanj pred bolonjsko visokošolsko izobraževanje ali končan bolonjski študijski program prve stopnje, ali je v tujini končal primerljivo izobraževanje, ki se dokazuje s tujo listino o izobraževanju in priloženim mnenjem o izobraževanju v skladu z zakonom, ki ureja vrednotenje in priznavanje izobraževanja;

4. da poda izjavo, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki bodo potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja na območju višjega sodišča, ki je navedeno v okviru javnega poziva;
5. da je osebno primeren za opravljanje poravnavanja;
6. da je ob prijavi dopolnil 30 let.

(2) Za opravljanje poravnavanja ni osebno primeren tisti, za katerega je na podlagi dosedanjega dela, ravnanja ali obnašanja utemeljeno sklepati, da poravnavanja ne bo opravljal strokovno, pošteno ali vestno ali da kot poravnalec ne bo varoval ugleda instituta poravnavanja in nepristranskosti, ali ki je bil obsojen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je moralno nevreden opravljati poravnavanje.

(3) Poravnalci se morajo strokovno izpopolnjevati v okviru izobraževalnih dejavnosti, ki jih organizira Center za izobraževanje v pravosodju ali drug državni organ, pooblaščen organizacija ali strokovno združenje.

209. člen **(javni poziv)**

(1) Javni poziv k zbiranju prijav kandidatov za poravnalce za območje posameznega višjega sodišča objavi Vrhovno državno tožilstvo v Uradnem listu Republike Slovenije. Rok za vložitev prijav iz javnega poziva ne sme biti krajši od 15 dni.

(2) Za vodenje postopka imenovanja in razrešitve se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

210. člen **(imenik poravnavalcev)**

(1) Vrhovno državno tožilstvo za odločanje in vodenje postopkov po tem zakonu ter za zagotavljanje pravne varnosti v postopkih pred državnimi tožilstvi upravlja imenik poravnavalcev, ki vsebuje naslednje podatke: osebno ime, znanstveni ali strokovni naslov, območje sodišča, za katero je poravnalec imenovan, datum imenovanja, poklic, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), naslov stalnega ali začasnega prebivališča, naslov prostorov, kjer opravlja naloge poravnavanja, znanje jezika italijanske ali madžarske narodne skupnosti, kontaktno številko telefona, kontaktni naslov elektronske pošte in podatke o zaposlitvi ali drugem statusu.

(2) Imenik poravnavalcev je za pravno varnost, delovanje državnih tožilstev in drugih državnih organov v sodnih in drugih postopkih ter informiranje strank javen v delu, ki obsega naslednje podatke: osebno ime poravnalca, znanstveni ali strokovni naslov, kontaktno številko telefona, kontaktni naslov elektronske pošte in območje sodišča, za katero je imenovan za poravnalca. Javni del imenika se objavi na spletni strani Vrhovnega državnega tožilstva.

(3) Za potrebe posodabljanja imenika poravnavalcev ter vodenja ali odločanja v postopkih po tem zakonu ali drugih zakonih lahko Vrhovno državno tožilstvo pridobiva in obdeluje podatek o stalnem in začasnem prebivališču poravnalca od upravljavca centralnega registra prebivalstva vsakih šest mesecev ali, če obstaja sum, da poravnalec ministrstvu ni posredoval točnega podatka. Za namene iz prejšnjega stavka lahko Vrhovno državno tožilstvo podatek o vpisu poravnalca v kazensko evidenco ali izpisu poravnalca iz nje glede kaznivih dejanj iz 208. člena tega zakona pridobi od upravljavca kazenske evidence in ga obdeluje za ta namen. Za namene iz

prvega stavka tega odstavka lahko Vrhovno državno tožilstvo pridobiva in obdeluje podatek o datumu smrti poravnalca od upravljavca matičnega registra.

(4) Za namene iz prejšnjega odstavka mora poravnalec pisno ali po elektronski poti najkasneje v treh dneh sporočiti Vrhovnemu državnemu tožilstvu vsako spremembo podatkov o naslovu prostorov, kjer opravlja naloge poravnavanja, kontaktni številki telefona ali naslovu elektronske pošte.

(5) Če poravnalec ne posreduje sprememb podatkov iz prejšnjega odstavka, ga Vrhovno državno tožilstvo izbriše iz javnega dela imenika in ga ponovno vpiše v ta del imenika po posredovanju sprememb podatkov.

211.člen (razrešitev poravnalca)

(1) Generalni državni tožilec poravnalca razreši, če:

1. sam zahteva razrešitev;
2. ne izpolnjuje več pogojev za imenovanje;
3. svojih dolžnosti ni opravil redno;
4. svojih dolžnosti ne opravlja vestno;
5. se ukvarja s pridobitno dejavnostjo, ki bi lahko vplivala na objektivno in od zunanjih vplivov neodvisno opravljanje te funkcije.

(2) Za ugotavljanje razloga iz 3. in 4. točke prejšnjega odstavka lahko generalni državni tožilec zahteva opravo pregleda po 212. členu tega zakona.

(3) Nezdržljivost opravljanja pridobitne dejavnosti z dejavnostjo poravnavanja ugotavlja Vrhovno državno tožilstvo, ki za te namene lahko brezplačno pridobiva podatke iz vseh uradnih evidenc in zbirk podatkov, ki jih upravljajo državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil.

212. člen (nadzor nad delom poravnalcev)

(1) Nadzor nad delom poravnalcev se izvaja z rednimi ali izrednimi pregledi opravljenih postopkov poravnavanja.

(2) Nadzor opravlja nadzorni odbor, ki ga ustanovi Vrhovno državno tožilstvo in ima tri člane:

- državnega tožilca, ki ima naziv okrožnega državnega tožilca,
- državnega tožilca, ki ima najmanj naziv višjega državnega tožilca in
- predstavnika poravnalcev.

(3) Če nadzorni odbor pri opravljanju nadzora ugotovi, da poravnalec svojih dolžnosti ni opravljal redno ali vestno, lahko predlaga generalnemu državnemu tožilcu, da poravnalca razreši.

(4) Administrativne naloge za nadzorni odbor opravlja Vrhovno državno tožilstvo.«.

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

81. člen
(Državnotožilski red)

Generalni državni tožilec izda Državnotožilski red v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

82. člen
(okrajni državni tožilci)

(1) Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki nadaljujejo delo kot okrožni državni tožilci.

(2) Čas opravljanja funkcije okrajnega državnega tožilca se glede pravic in dolžnosti po zakonu šteje za čas opravljanja funkcije okrožnega državnega tožilca.

(3) Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki se z dnem začetka uporabe tega zakona uvrstijo v plačni razred, v katerega je uvrščena funkcija okrožnega državnega tožilca. Če so ta plačni razred že dosegli ali presegli, obdržijo plačni razred v katerega so uvrščeni.

(4) Ugotovitveno odločbo iz prvega in tretjega odstavka tega člena izda Državnotožilski svet.

(5) Postopki za imenovanja okrajnih in okrožnih državnih tožilcev, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se štejejo kot postopki za imenovanje okrožnih državnih tožilcev v skladu s pogoji za imenovanje okrožnega državnega tožilca iz spremenjenega 25. člena zakona.

(6) V zakonu o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 108/09 – uradno prečiščeno besedilo, 13/10, 59/10, 85/10, 107/10, 35/11– ORZSPJS49a, 27/12– odl. US, 40/12 – ZUJF, 46/13, 25/14 – ZFU, 50/14, 95/14 – ZUPPJS15, 82/15, 23/17 – ZDOdv, 67/17 in 84/18) se v Prilogi 3 pri plačnih razredih funkcij v drugih državnih organih - A4 črta vrstica

»

A047468	<i>pomočnik okrožnega državnega tožilca</i>		47–51
---------	---	--	-------

«.

(7) Kjer drug zakon ali podzakonski predpis uporablja izraz »okrajni državni tožilec«, pomeni ta izraz »okrožni državni tožilec«.

83. člen
(merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto)

Državnotožilski svet sprejme merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto iz spremenjenega 32. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

84. člen
(dokončanje postopkov)

(1) Postopki za imenovanja višjih in vrhovnih državnih tožilcev, vodij državnih tožilstev, namestnikov vodij državnih tožilstev, začasnih vodij državnih tožilstev, za razrešitev vodij državnih tožilstev, za dodelitev, dodelitev v drug organ, prenehanje dodelitve, prenehanje

državnotožilske funkcije, za imenovanje in razrešitev direktorja ter generalnega direktorja, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se končajo po dosedanjih predpisih.

(2) Postopki za imenovanja okrajnih in okrožnih državnih tožilcev se končajo po dosedanjih predpisih, razen v delu, ki se nanaša na pogoje za imenovanje okrožnega državnega tožilca, glede katerih se uporablja spremenjeni 25. člen zakona.

85. člen
(centralna kadrovska evidenca)

Vrhovno državno tožilstvo uskladi centralno kadrovsko evidenco iz spremenjenega 77. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

86. člen
(dokončanje mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta)

Predsednik in podpredsednik Državnotožilskega sveta, izvoljena pred uveljavitvijo tega zakona, nadaljujeta z delom do izteka obdobja, za katerega sta bila izvoljena.

87. člen
(poslovnik Državnotožilskega sveta)

Državnotožilski svet uskladi poslovnik z določbami tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

88. člen
(vodje in namestniki)

Državni tožilci, ki so pridobili višji naziv na podlagi četrtega odstavka 117. člena in četrtega odstavka 124. člena Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F, 47/12, 15/13 – ZODPol, 47/13 – ZDU-1G, 48/13 – ZSKZDČEU-1, 19/15, 23/17 – ZSSve, 36/19 in 139/20), obdržijo pridobljeni višji naziv.

89. člen
(kriteriji za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest)

Generalni državni tožilec sprejme kriterije za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih iz spremenjenega 141. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

90. člen
(politika pregona)

Generalni državni tožilec uskladi vsebino politike pregona iz spremenjenega 145. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

91. člen
(letni programi in poročila)

(1) Generalni državni tožilec sprejme navodili iz spremenjenega petega odstavka 147. člena in spremenjenega petega odstavka 148. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Letni programi dela, letna poročila in skupno letno poročilo se pripravijo v skladu z določbami tega zakona za prvo naslednje leto po letu, v katerem sta sprejeti navodili iz prejšnjega odstavka.

(3) Državnotožilski svet pripravi poročilo iz novega 107.a člena zakona naslednje leto po letu, v katerem je sprejet ta zakon.

92. člen **(klasifikacijski načrt)**

Generalni državni tožilec sprejme klasifikacijski načrt iz spremenjenega četrtega odstavka 180. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

93. člen **(oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev)**

(1) Generalni državni tožilec v skladu s spremenjenim petim odstavkom 180. člena zakona določi podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Državnotožilski svet v skladu z novim šestim odstavkom 180. člena zakona določi podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

94. člen **(policisti Posebnega oddelka)**

(1) Policisti Posebnega oddelka nadaljujejo z delom v Posebnem oddelku kot začasno premeščeni policisti do trajne premestitve policistov v Posebni oddelek po določbah tega zakona. Policisti, ki niso trajno premeščeni v Posebni oddelek, nadaljujejo z delom na Policiji.

(2) Javni natečaj za trajno premestitev policistov v Posebni oddelek se objavi v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

95. člen **(poravnalci v kazenskih zadevah)**

(1) Vrhovno državno tožilstvo z dnem začetka uporabe tega zakona prevzame imenik poravnalcev od ministrstva, in ga uskladi z vsebino iz spremenjenega 210. člena zakona.

(2) Za poravnalce, ki so na dan uveljavitve tega zakona vpisani v imenik poravnalcev ministrstva, se šteje, da izpolnjujejo pogoje za imenovanje poravnalcev po tem zakonu.

(3) Vrhovno državno tožilstvo ustanovi nadzorni odbor iz spremenjenega 212. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

96. člen **(podzakonski akti)**

(1) Minister uskladi določbe podzakonskega predpisa iz petega odstavka 57. člena, drugega odstavka 58. člena, tretjega odstavka 166. člena in petega odstavka 197. člena zakona z določbami tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Državnotožilski red (Uradni list RS, št. 7/12, 29/12, 45/16 in 64/19), ki se uporablja do izdaje Državnotožilskega reda iz spremenjenega 17. člena zakona, če ni v nasprotju s tem zakonom.

(3) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Odredba o številu mest državnih tožilcev (Uradni list RS, št. 76/11, 69/12, 52/13, 52/14, 71/15, 14/19 in 102/20), ki se uporablja do sprejema kriterijev iz spremenjenega 141. člena zakona.

(4) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Odredba o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek (Uradni list RS št. 95/11).

(5) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehata veljati Pravilnik o obliki in navodilo za pripravo letnega programa dela državnega tožilstva (Uradni list RS, št. 99/15) in Pravilnik o obliki letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva (Uradni list RS, št. 88/15), ki se uporabljata do izdaje navodil iz spremenjenega petega odstavka 147. člena in spremenjenega petega odstavka 148. člena zakona.

97. člen **(začetek veljavnosti)**

Ta zakon začne veljati trideseti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne šest mesecev po njegovi uveljavitvi.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

Slovenščina se kot uradni jezik uporablja na vsem teritoriju države, medtem ko je na območjih občin, v katerih živi avtohtona italijanska ali madžarska narodna skupnost, poleg slovenščine, uradni jezik tudi italijanščina ali madžarščina. Predlagana sprememba 15. člena ZDT-1, ki določa splošni temelj za poslovanje državnega tožilstva (tudi v jezikih narodne skupnosti (izvedba navedene določbe je materija procesnih predpisov), sledi 11. členu Ustave RS⁴⁶, ki območja narodnih skupnosti veže na občine kot teritorialne enote in ki pravico uporabe jezika narodne skupnosti ne omejuje glede na osebne okoliščine, torej le na pripadnike narodne skupnosti, ki živijo na tem območju (kot to izhaja iz veljavne ureditve), temveč navedeno pravico daje vsem strankam, ki na teh območjih želijo uveljaviti pravico do uporabe italijanskega ali madžarskega jezika v postopku (enako tudi v 4. členu ZDU). Predlaganim spremembam dodatno pritrjuje tudi novejša praksa Sodišča EU (glej primer Grauel Ruffer št. C-322/13, 27. 3. 2014), kjer je sodišče razsodilo, da je člena 18 in 21 Pogodbe o delovanju Evropske unije treba razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki pravico do uporabe jezika, ki ni uradni državni jezik države članice, v civilnih postopkih, ki potekajo pred sodišči te države, ki imajo sedež v določeni ozemeljski enoti navedene države, priznavajo le njenim državljanom, ki prebivajo v tej ozemeljski enoti. Predmetna sodba Sodišča EU od države članice zahteva, da če država članica na nekaterih sodiščih zagotavlja pripadnikom narodnih manjšin uporabo svojega jezika v postopkih, se mora ta pravica do uporabe (tega) jezika v postopku zagotavljati vsem državljanom držav članic EU, ki govorijo ta jezik, ne glede na njihovo prebivališče.

Predlagana sprememba tretjega odstavka sledi spremembi drugega odstavka, saj ne bo šlo le za stroške iz naslova uporabe jezika pripadnikov narodne manjšine, temveč na splošno za stroške, povezane z uporabo jezika narodne skupnosti.

K 2. členu:

⁴⁶ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a.

S predlagano spremembo drugega odstavka 17. člena ZDT-1, ki ureja vsebino Državnotožilskega reda, se črta vsebina, ki se nanaša na urejanje vsebine vpisnikov, imenikov in evidenc ter njihovo vodenje, obrazce za delo, pravila o vodenju statistike ter na ta način sledi ureditvi kot je določena v ZS. Slednji v četrtem odstavku 82. člena določa, da podrobnejšo obliko in vsebino posameznih sodnih vpisnikov, imenikov, pomožnih knjig in tipiziranih obrazcev za poslovanje sodišč in učinkovito vodenje postopkov ter statistično poročanje predpiše predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

Po naravi stvari so vpisniki in imeniki osnovne evidence, ki jih morajo upravljalci dobro poznati. Na državnem tožilstvu se zadeve evidentirajo v vpisnikih, imenikih in drugih evidencah. Vpisani podatki se uporabljajo za statistična in druga poročanja. Obseg informatizacije, njen razvoj in zahteva po sprotnem spremljanju oziroma možnosti zajemanja vse večjega števila podatkov v vpisnikih so v praksi pripeljali do pomembnega razhajanja z določbami Državnotožilskega reda in klasifikacijskim načrtom kot priložo le-tega. S predlagano novo ureditvijo se bo Vrhovno državno tožilstvo RS lahko hitro odzivalo na situacije, ki terjajo novo ali spremenjeno, predvsem pa hitro vodenje vpisnikov. Pristojnost za predpisovanje oblike in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje se konkretizira v predlagani spremembi 180. člena zakona.

Nadalje se s predlagano spremembo posebej določa, da se v Državnotožilskem redu podrobneje opredelijo naloge ministrstva v zadevah pravosodne uprave glede zagotavljanja materialnih pogojev za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije. Ministrstvo na podlagi 158. člena ZDT-1 v okviru zadev pravosodne uprave namreč zagotavlja tudi materialne pogoje za delo državnih tožilstev, pri čemer je upošteva splošno naravo navedenih pojmov, ki v praksi lahko dopuščata tudi različne interpretacije, potrebno posamezne naloge, ki se izvajajo v okviru teh vsebin, konkretizirati v Državnotožilskem redu. Na ta način bodo upoštevali (tudi) izkušnje v praksi, ko ministrstvo zaradi smotrnosti zagotavlja predvsem skupno nabavo tog in službenih vozil za pravosodne organe ter skrbi za tisk identifikacijskih kartic, že na normativni ravni določeni okvirji za jasnejšo razmejitev nalog pravosodne uprave od nalog državnotožilske uprave, omogočena pa bo tudi večja prožnost in transparentnost pri morebitnem drugačnem urejanju pristojnosti za izvajanje posameznih nalog v okviru zagotavljanja zgoraj navedenih pogojev za delo.

S predlagano spremembo tretjega odstavka (in s tem povezano predlagano črtanje četrtega odstavka) se upošteva vsebino Državnotožilskega reda, ki se nanaša na poslovanje državnih tožilstev, in z namenom krepitve pristojnosti generalnega državnega tožilca za učinkovito odzivanje na situacije, ki narekujejo normativne spremembe v poslovanju državnih tožilstev, pristojnost za izdajo navedenega predpisa prenaša na generalnega državnega tožilca. Ker Državnotožilski red na posameznih mestih ureja tudi vsebine, ki so povezane z izvajanjem nalog pravosodne uprave in ker se opravljanje zadev državnotožilske uprave (kamor sodi tudi izvajanje določb Državnotožilskega reda) lahko nadzira v okviru pravosodnega nadzora, kar je v pristojnosti ministrstva oziroma ministra za pravosodje, se vloga slednjega predvideva s podajo soglasja k navedenemu predpisu. S predlagano spremembo se ne posega v dosedanje vlogo Državnotožilskega sveta (predhodno mnenje).

K 3. členu:

Ker je Državnotožilski svet samostojen državni organ, je treba določiti njegov sedež, ki je v Ljubljani. S predlaganim novim četrtem odstavkom 18. člena ZDT-1 (po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet v 3. členu ZSSve) bo ministrstvo še naprej pristojno za zagotavljanje prostorskih pogojev za delovanje Državnotožilskega sveta, pri čemer je ministrstvo za pravosodje skladno s četrtem odstavkom 14. člena ZSPDLS-1 upravljaavec nepremičnin (v lasti države), ki jih za

opravljanje nalog potrebujejo pravosodni organi in Državnotožilski svet. Stroške tekočega vzdrževanja prostorov in njihove opreme, vključno z vso informacijsko tehnologijo (glej obrazložitev k predlagani spremembi 158. člena ZDT-1) pa bo (še vedno) nosil Državnotožilski svet.

K 4. členu:

Drugi odstavek 20. člena ZDT-1 državnemu tožilcu podeljuje posebno zakonsko pooblastilo, namenjeno varovanju javnega interesa, ki je v zagotavljanju zakonitosti in preprečitvi nepopravljivih škodljivih posledic tako, da lahko državni tožilec zahteva odložitev oziroma prekinitev izvršitve odločbe. Izkazalo se je, da so zelo redke situacije, v katerih je mogoče izkazati nepopravljive škodljive posledice in da je večje število primerov, ko so posledice težko popravljive. Predlagana sprememba veljavnega standarda, ki ga v praksi tudi ni bilo moč izkazati, obstoječi standard nadomešča s standardom, ki je razumen glede na naravo in pomen podeljenega zakonskega pooblastila (glej tudi prvi odstavek 39. člena Zakona o Ustavnem sodišču⁴⁷ ter prvi odstavek 71. člena in drugi odstavek 73. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju⁴⁸).

K 5. členu:

Določba 21. člena ZDT-1 določa izvorno pristojnost okrajnih državnih tožilcev za nastopanje pred okrajnimi sodišči, po pooblastilu pa lahko nastopajo tudi pred okrožnimi sodišči oziroma v primerih iz šestega odstavka tega člena tudi pred višjimi sodišči. V praksi je znano, da so na nekaterih oddelkih okrožnih državnih tožilstev (npr. gospodarski oddelki), kjer so večinoma zadeve iz okrožne pristojnosti, razporejeni okrajni državni tožilci, ki se na podlagi pooblastila vodje državnega tožilstva udeležujejo narokov za glavne obravnave na okrožnih sodiščih, pred okrajnimi sodišči pa nastopajo tudi okrožni državni tožilci. Okrajni državni tožilci nadalje opravljajo dežurno službo, v okviru katere obravnavajo vsa kazniva dejanja o katerih so obveščeni, torej ne le za zadeve iz okrajne, temveč tudi okrožne pristojnosti. ZKP državnim tožilcem nalaga opravo vseh zakonskih nalog, pri čemer ne razlikuje med okrajnimi in okrožnimi nazivi. Navedeno odstopa od institucionalne ureditve na sodiščih, saj je organizacija dela, delo državnih tožilcev na državnih tožilstvih, in položaj državnih tožilcev v primerjavi s sodniki, drugačen in ni enak položaju sodnikov sodišč, kjer praviloma na okrajnih sodiščih sodijo okrajni sodniki in na okrožnih sodiščih sodniki, ki imajo najmanj naziv okrožnega sodnika.

Stroga razmejitev pristojnosti med okrajnimi in okrožnimi državnimi tožilci je tako zrelativizirana že na zakonski ravni, še bolj izrazito pa v praksi zaradi potrebe po odzivanju vodij državnih tožilstev na dinamiko pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti ob upoštevanju razpoložljivih kadrovskih virov. S predlagano spremembo 21. člena ZDT-1, ki je vsebinsko neločljivo povezana s predlogom za uvedbo ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji (22. člen ZDT-1), se bo po mnenju predlagatelja povečala učinkovitost organizacije dela državnih tožilstev na prvi stopnji s krepitvijo učinkovitejšega vodenja in organiziranja poslovanja državnih tožilstev, učinkovitejše izenačitve obremenitve in izrabe kadrovskih virov, ter ustrezneje uredil položaj okrajnih državnih tožilcev v razmerju do okrožnih državnih tožilcev iz naslova dejansko opravljenega dela. Predlagana sprememba bo skupaj z ostalimi predlaganimi spremembami tega zakona, ki zasledujejo cilj optimizacije postopkov imenovanj in napredovanj državnih tožilcev, prispevala tudi k prožnejšemu upravljanju s kadrovskimi viri in skrajšanju dolgotrajnih razpisnih postopkov. Ni nezanemarljivo, da v razpisnih postopkih za prosta mesta okrožnih državnih

⁴⁷ Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12.

⁴⁸ Uradni list RS, št. 3/07 – uradno prečiščeno besedilo, 93/07, 37/08 – ZST-1, 45/08 – ZArbit, 28/09, 51/10, 26/11, 17/13 – odl. US, 45/14 – odl. US, 53/14, 58/14 – odl. US, 54/15, 76/15 – odl. US, 11/18, 53/19 – odl. US in 66/19 – ZDavP-2M.

tožilcev (ti predstavljajo skoraj tretjino vseh odprtih razpisnih postopkov), praviloma kandidirajo okrajni tožilci, ki so velikokrat kot najboljši kandidati tudi izbrani. Slednje pomeni, da državno tožilstvo gledano v absolutnem številu ne pridobi dodatnega kadra, saj je zaradi napredovanja okrajnega državnega tožilca v naziv okrožni državni tožilec, v nadaljevanju potrebno razpisati prosto mesto okrajnega državnega tožilca, kar vpliva na nenehno nižjo dejansko kadrovske zasedenost državnih tožilstev glede na dovoljeno.

S predlagano spremembo petega odstavka (v veljavni ureditvi sedmega odstavka) navedenega člena, se upošteva ratio legis zakonodajalca pri sprejemu novele ZDT-1C (evropski tožilec in evropski delegirani tožilec nimata pristojnosti v postopku z izrednimi pravnimi sredstvi), na nedvoumen način določa, da evropski tožilec in evropski delegirani tožilec obravnavata kazensko zadevo do njenega pravnomočnega zaključka, kar pomeni do vključno v postopku pritožbe na višjih sodiščih zoper odločbe sodišč prve stopnje ter v postopku pritožbe na Vrhovnem sodišču RS, ko odloča o pritožbah zoper sodbe sodišč druge stopnje, medtem ko vlaganje izrednih pravnih sredstev ostaja v pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS oziroma vrhovnih državnih tožilcev.

K 6. členu:

Predlagana sprememba 22. člena ZDT-1 sledi predlagani uvedbi ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je okrožnega državnega tožilca (glej obrazložitev k prejšnjemu členu).

K 7. členu:

Predlagana sprememba 23. člena ZDT-1, ki določa splošne in posebne pogoje za imenovanje državnega tožilca, sledi predlagani spremembi 141. člena ZDT-1 s katero se ne predvideva več izdaja podzakonskega akta za določitev števila državnih tožilcev na posameznih državnih tožilstvih (obrazložitev k 51. členu).

K 8. členu:

Predlagano črtanje 24. člena ZDT-1 je redakcijske narave in je povezano s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca (obrazložitev k 5. členu).

K 9. členu:

Predlagana sprememba 25. člena ZDT-1 je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, naziv okrožnega državnega tožilca. Ker se okrajni državni tožilci glede obremenitev, pripada in teže reševanja zadev, tudi dejansko vedno bolj približujejo delu okrožnih državnih tožilcev, se vstopni pogoji za imenovanje v naziv okrožnega državnega tožilca izenačujejo z vstopnimi pogoji, ki veljajo za sodnika z nazivom okrajni sodnik. Predlagana ureditev bo predstavljala dodatno motivacijo ne le za prijave na razpisana prosta mesta, temveč tudi za nadaljevanje karierni poti mlajših državnih tožilcev na državnih tožilstvih.

K 10. členu:

S predlaganimi spremembami 3. oddelka Drugega poglavja, ki ureja postopek imenovanja državnih tožilcev, se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov s krepitvijo vloge Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev na način, da se postopek v primerih napredovanja državnih tožilcev na višje državnotožilsko mesto zaključi pri Državnotožilskem svetu. V navedenih primerih se sledi racionalizaciji postopka kariernih imenovanj, v posledici pa tudi racionalizaciji postopka za nova imenovanja, ki pa glede na ustavnopravni položaj državnega tožilstva, v sklepnih fazi še vedno ostajajo v pristojnosti Vlade

RS. S predlaganimi spremembami bi bilo v primeru napredovanja neizbranim kandidatom omogočeno sodno varstvo neposredno zoper odločitev Državnotožilskega sveta, okrepila pa bi se tudi kadrovska in organizacijska vloga Državnotožilskega sveta pri varovanju samostojnosti državnih tožilcev ter spodbujanju odgovornosti, učinkovitosti in kakovosti dela oziroma poslovanja državnih tožilstev. Postopek imenovanja državnih tožilcev se racionalizira tudi v delu, ki se nanaša na fazo oblikovanja mnenja vodje državnega tožilstva, nadalje na razvrstitev kandidatov, oblikovanje dokončnega mnenja in ugovorni postopek v fazi pred Državnotožilskim svetom ter z določitvijo roka v katerem mora Vlada RS odločiti o predlogu ministra in roka v katerem je treba opraviti zapisano imenovanega državnega tožilca.

S predlaganimi spremembami se nadalje krepi tudi vloga generalnega državnega tožilca in Vrhovnega državnega tožilstva RS v segmentu upravljanja s kadri, na način, da se pristojnost vodenja razpisnega postopka z ministrstva za pravosodje prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS in da se v postopku izbire tako kot ministru za pravosodje, tudi generalnemu državnemu tožilcu daje možnost t.i. veta na izbiro Državnotožilskega sveta. V preostalih primerih imenovanja državnih tožilcev ostaja vloga Vlade RS in Ministrstva za pravosodje neokrnjena.

K 28. členu ZDT-1:

Predlagana sprememba uvodnega člena, ki napotuje na smiselno uporabo določb zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika, sledi predlaganim spremembam postopka za imenovanja državnih tožilcev, ki več ne predvideva oblikovanja mnenja Državnotožilskega sveta.

K 29. členu ZDT-1:

S predlagano spremembo se pristojnost vodenja razpisnega postopka z ministrstva za pravosodje prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS, s čimer se na Vrhovno državno tožilstvo RS prenaša pristojnost upravljanja s kadri ter zagotavlja večja samostojnost in odgovornost slednjega tudi v segmentu kadrovskega poslovanja, ki skladno določbo 151. člena ZDT-1 sodi med zadeve državnotožilske uprave. Navedenemu sledi tudi predvidena združitev osebne evidence državnih tožilcev s centralno kadrovsko evidenco ter prenos upravljanja enotne evidence z ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS, s čimer se združujejo dejavnosti, ki se nanašajo na upravljanje s kadri, na eno mesto.

V preostalem delu (objava razpisa v Uradnem listu RS, razpisni rok, postopek z nepopolnimi in nepravočasnimi prijavi) ostaja vsebina določbe nespremenjena.

K 30. členu ZDT-1:

Predlagane spremembe sledijo predlaganemu prenosu pristojnosti za izvedbo razpisnega postopka, pri čemer bo Vrhovno državno tožilstvo RS podatke o kandidatih, ki že opravljajo državnotožilsko službo, pridobilo iz centralne kadrovske evidence, medtem ko bo ostale podatke, tako kot doslej ministrstvo za pravosodje, pridobilo s strani državnih organov, organov samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil.

Ker se s predlaganimi spremembami namesto dosedanjega oblikovanja dokončnega mnenja o prijavljenih kandidatih predvideva oblikovanje predloga za imenovanje na podlagi predhodne odločitve o izbiri Državnotožilskega sveta (za kandidata, ki še ne opravlja državnotožilske službe) oziroma neposredno imenovanja kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, je potrebno ustrezno spremeniti določbo petega odstavka 30. člena ZDT-1, ki določa namen pridobivanja podatkov Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki so del razpisnega gradiva.

K 31. členu ZDT-1:

Predlagana spremembe postopka v fazi oblikovanja mnenja vodje državnega tožilstva zasleduje cilj optimizacije postopka imenovanja državnih tožilcev. Predlaga se črtanje faze možnosti podaje pripomb na obrazloženo mnenje vodje državnega tožilstva, s čimer odpade obdobje čakanja na morebitne pripombe kandidatov in čas priprave dokončnega mnenja vodje državnega tožilstva. S predlagano spremembo se kandidatom možnosti podajanja pripomb k mnenju vodje državnega tožilstva ne odvzemajo. Morebitne pripombe lahko v pisni obliki vložijo pri Državnotožilskem svetu vse do dneva razgovora, ustne pripombe pa lahko dajo tudi na razgovoru. Že po veljavni kot tudi predlagani ureditvi Državnotožilski svet ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata. Zaradi tega ni smiselno, da se postopek po nepotrebnem podaljšuje s fazo ponovnega oblikovanja, tokrat dokončnega, mnenja. Tudi brez tega bo Državnotožilski svet seznanjen tako z mnenjem vodje državnega tožilstva kot pripombami kandidata in bo na podlagi tega lahko sprejel ustrezno odločitev.

Predlagana sprememba veljavnega tretjega odstavka (sedaj četrtega odstavka) 31. člena ZDT-1 sledi ureditvi kot jo določa prvi odstavek 17. člena ZSS, s čimer se sledi tudi vsebini 28. člena ZSS, ki določa kriterije za izdelavo ocene sodniške službe. Slednje je zlasti potrebno, ker se navedeni kriteriji skladno z določbo osmega odstavka 37. člena ZDT-1 uporabljajo tudi pri izbiri kandidatov za državnotožilsko službo ter za ocenjevanje državnih tožilcev.

K 32. členu ZDT-1:

Predlagana sprememba 32. člena ZDT-1 sledi ureditvi v 18. členu ZSS, skladno s katero Državnotožilski svet po vzoru ureditve kot velja v postopku pred Sodnim svetom, sprejme odločitev o izbiri in ne dokončnega mnenja. Izbira se bo nanašala le na enega kandidata oziroma na toliko kandidatov, kot je razpisanih prostih državnotožilskih mest, s čimer tudi odpade postopek razvrščanja vseh kandidatov po njihovi primernosti za imenovanje. Slednji se je predvsem v primerih, ko je na eno ali več razpisanih prostih mest kandidiralo veliko število kandidatov, ki imajo pogosto podobno dosedanje karierno pot (npr. kot strokovni sodelavci), vključno s pošiljanjem dokončnega mnenja v pripombe, pokazal kot izrazito neučinkovit. Glede na ureditev v 18. členu ZSS ni predvidena priprava zapisnika vprašanj kandidatom in odgovorov kandidata na zastavljena vprašanja, saj slednje izhaja že iz elektronske kopije zvočnega posnetka oziroma prepisa le tega, ki bosta prilogi zapisnika seje Državnotožilskega sveta. V predlaganem šestem in sedmem odstavku tega člena pa se natančneje določa namen ter ureditev zvočnega snemanja razgovora s kandidati.

Z namenom krepite vlog generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja državnih tožilcev se s predlaganim desetim in enajstim odstavkom tega člena tudi generalnemu državnemu tožilcu (enako kot ministru za pravosodje v 33. členu ZDT-1) daje možnost, da, v kolikor se z odločitvijo Državnotožilskega sveta o izbiri ne strinja, obrazloženo zahteva ponovno odločanje Državnotožilskega sveta, ki bo odločitev moral sprejeti z 2/3 večino, sicer se bo štelo, da je razpis neuspešen. Glede na to, da je rok za podajo obrazložene zahteve 7 dni, pri čemer se navedeni pravici generalni državni tožilec lahko tudi pisne odpove, predlagatelj zakona ob upoštevanju drugih predlogov za optimizacijo postopkov imenovanj državnih tožilcev ocenjuje, da predlagana rešitev ne bo vplivala na čas trajanja postopka imenovanja državnega tožilca.

Kljub temu, da bodo neizbrani kandidati v postopku imenovanja v nadaljevanju prejeli odločbo o imenovanju s strani Vlade RS oziroma Državnotožilskega sveta (v primeru njegovega napredovanja na višje državnotožilsko mesto), zoper katero bo tako kot doslej možno sprožiti upravni spor, se upošteva sodbo Upravnega sodišča RS št. I U 563/2019 v dvanajstem odstavku eksplicitno določa obveznost izdaje obrazloženih obvestil o neizbiri (zoper katero pravnega sredstva ni, pravno sredstvo je dopustno le zoper odločbo o imenovanju). Iz navedene

sodbe namreč v 75. točki izhaja: *«čeprav tožena stranka o tožničini vlogi za kandidaturo na mesto vrhovne državne tožilke v izpodbijanem aktu izrecno ni odločila, lahko mutatis mutandi sledi sodni praksi Vrhovnega sodišča v zvezi z imenovanjem vrhovnih sodnikov, po kateri odločitev o izbiri določenega kandidata za sodnika ter obvestilo o neizbiri drugega kandidata pomenita celoto, saj je z izbiro posameznega kandidata po naravi stvari vedno odločeno tudi o neizbiri ostalih kandidatov.»*. Časovna komponenta izdaje obvestil o neizbiri je določena v 33. členu ZDT-1, in sicer po ponovni obravnavi v primeru t.i. veta ministra oziroma po poteku roka za vložitev slednjega. Upošteva se navedeno tako tudi ni več predvidena vmesna faza podaje pripomb k mnenju Državnotožilskega sveta.

Predlagani zadnji odstavek sledi 4. točki prvega odstavka 23. člena ZSSve, skladno s katero merila za izbiro kandidatov za sodniško mesto sprejme Sodni svet po predhodnem mnenju ministra. Državnotožilski svet, kateremu so bile že z ZDT-1 podeljene pomembne pristojnosti na področju oblikovanja kadrovske politike državnih tožilcev, bo tako kot doslej v merilih podrobneje opredelil kriterije za izbiro in postopek izbire kandidatov za državnotožilsko mesto, pri čemer se upošteva vlogo ministra za pravosodje v posameznih fazah postopka imenovanja novih državnih tožilcev, predvideva predhodna podaja mnenja ministra k zgoraj navedenim merilom.

V preostalem (ravnanje z nepopolnimi ali prepoznimi prijavami, nevezanost Državnotožilskega sveta na mnenje vodje državnega tožilstva, preverjanje usposobljenosti kandidata s preizkusi, psihološkimi preizkusi ter razgovori) predlagana določba ohranja ureditev iz veljavnega 32. člena ZDT-1.

K 33. členu ZDT-1:

S predlagano spremembo 33. člena ZDT-1 se določa nadaljnji postopek imenovanja kandidata na državnotožilsko mesto v primeru, da Državnotožilski svet po postopku, določenem v 32. členu ZDT-1, izbere kandidata, ki še ni imenovan na državnotožilsko mesto. V tem primeru postopek glede pristojnosti ministra za pravosodje ostaja smiselno enak, jasno pa se uredi postopanje ministra za pravosodje v primeru, da se z izbiro Državnotožilskega sveta strinja (četrti odstavek 33. člena ZDT-1) ter postopanje Državnotožilskega sveta v primeru obrazložene zahteve ministra za pravosodje. Predlagana tretji in peti odstavek 33. člena ZDT-1 ostajata smiselno enaka kot veljavna tretji in četrti odstavek 33. člena ZDT-1. Vrhovnega državnega tožilca bo še naprej imenovala Vlada RS na predlog ministra za pravosodje (glej tretji odstavek 34. člena ZDT-1), zato se bo po tem členu postopalo tudi v primeru, ko bo Državnotožilski svet v postopku imenovanja vrhovnega državnega tožilca izbral kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto.

K 34. členu ZDT-1:

Kandidate, ki še niso imenovani na državnotožilsko mesto, bo še naprej imenovala Vlada RS na predlog ministra za pravosodje, pri čemer se z namenom optimizacije postopka imenovanja tudi v njegovi sklepni fazi, določa 30 dnevni rok za odločitev Vlade RS o predlogu ministra za pravosodje. Smiselno enako, kot to velja za sodnike, bo kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, razen v primeru imenovanja na mesto vrhovnega državnega tožilca, imenoval Državnotožilski svet. Kandidata, ki je že imenovan na državnotožilsko mesto, bo organ, pristojen za imenovanje, tudi premestil na državnotožilsko mesto na državnem tožilstvu, pri katerem je prosto mesto razpisano. Zoper odločbo o imenovanju, ki jo bo izdal pristojen organ, torej Vlada RS oziroma Državnotožilski svet, bo možen upravni spor, pri čemer predlagana sprememba ohranja ureditev, skladno s katero bo moralo sodišče odločiti v 30 dneh. Slednje ne glede na predlagani osmi odstavek 105. člena ZDT-1 velja tudi v primeru odločbe Državnotožilskega sveta, saj se napredovanje na višje državnotožilsko mesto izvede po postopku za imenovanje državnega tožilca, kar obsega tudi postopek s pravnimi sredstvi. Predlagani sedmi odstavek 34. člena ZDT-1 na nedvoumen način določa, da se bo premestitev državnega tožilca

(na premestitev je vezan začetek opravljanja državnotožilske službe na višjem državnotožilskem mestu, ter s tem tudi pravice, ki iz tega izhajajo), ki bo napredoval na višje državnotožilsko mesto, opravila 30. dan po pravnomočnosti odločbe o imenovanju, pri čemer bo navedena ureditev veljala v primeru napredovanja državnega tožilca na višje državnotožilsko mesto v okviru istega državnega tožilstva, kjer že opravlja funkcijo, kot tudi v primeru napredovanja na višje državnotožilsko mesto na drugem državnem tožilstvu (enako tudi v 21. členu ZSS).

K 35. členu ZDT-1:

Zaradi izenačitve položaja kandidatov v okviru enotnega razpisa npr. dveh prostih državnotožilskih mest, to je kandidata, ki pred imenovanjem ni bil imenovan na državnotožilsko mesto, ter kandidata, pri katerem gre za napredovanje na višje državnotožilsko mesto, se s predlagano spremembo tretjega odstavka 35. člena ZDT-1 določa rok za opravo prisega, to je v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Veljavna ureditev namreč roka za zaprisego, za razliko od ureditve, ki velja za sodnike (1. točka prvega odstavka 74. člena ZSS, iz katere izhaja, da sodnik zapriseže v 60 dneh od dneva izvolitve v sodniško funkcijo) ne veže na nikakršen rok, niti na morebitno pravnomočnost. Predlagatelj se je pri določitvi navedenega roka smiselno oprl na ureditev kot velja za sodnike, pri čemer glede na to, da se predvideva zaprisega šele po pravnomočnosti odločbe o imenovanju kot upravnega akta, predlagatelj ocenjuje, da je 30 dnevni rok za izvedbo zaprisege zlasti v luči doprinosa k pospešitvi postopkov imenovanj državnih tožilcev, ustrežnejši. Kot že po veljavni ureditvi, državni tožilec ob napredovanju na višje državnotožilsko mesto ne bo opravljal nove prisega, tako da se v predlaganem četrtem odstavku 35. člena ZDT-1 jasno določa, da bo državni tožilec državnotožilsko službo na višjem državnotožilskem mestu nastopil z dnem premestitve. Začetek oziroma nastop opravljanja državnotožilske službe na višjem državnotožilskem mestu, s tem pa tudi pridobitev pravic iz tega naslova, bosta tako odložena do dneva premestitve, in sicer smiselno enako kot je to urejeno v primeru, ko je treba opraviti prisego.

V preostalem ostaja določba 35. člena ZDT-1 nespremenjena.

K 36. členu ZDT-1:

Upošteva je upravičenje Državnotožilskega sveta, da ne izbere nobenega kandidata in določbo predlaganega enajstega odstavka 32. člena ter petega odstavka 33. člena ZDT-1 (neuspešnost razpisa), je potrebno ustrezno dopolniti drugi odstavek 36. člena ZDT-1. Za razliko od veljavne ureditve se črta možnost, da je razpis neuspešen iz razloga, ker minister za pravosodje v imenovanje ne predlaga nobenega kandidata. Že po veljavni, enako pa tudi po predlagani ureditvi, lahko minister zahteva ponovno presojo odločitve Državnotožilskega sveta, medtem ko mora dokončni odločitvi Državnotožilskega sveta, ki je sprejeta z 2/3 večino, slediti (glej tretji odstavek veljavnega in četrty odstavek predlaganega 33. člena ZDT-1).

K 11. členu:

Predlagana sprememba tretjega odstavka je redakcijske narave in je povezana s predlagano uvedbo ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji. Glede napredovanja na višje državnotožilsko mesto veljavna ureditev v šestem odstavku 37. člena ZDT-1 določa smiselno navezavo na postopek imenovanja državnih tožilcev. Napredovanje na višje državnotožilsko mesto je možno le, če je tožilsko mesto prosto, v zvezi s tem pa je treba zagotoviti, da je dostopno vsem, ki izpolnjujejo pogoje, zato morajo biti uporabljena pravila, ki veljajo za zasedbo prostega državnotožilskega mesta. Če bo izbran državni tožilec, ki že opravlja državnotožilsko službo pri državnem tožilstvu, bo šlo za napredovanje, če bo izbran drug (zunanj) kandidat, pa za imenovanje na državnotožilsko mesto. Ker gre v obeh primerih vselej za razpis prostega mesta,

torej nov postopek, se s predlagano spremembo ustrezneje določa neposreden sklic (in ne več smiselna uporaba) na določbe 28. do 36. člena ZDT-1.

Pomen ocene državnotožilske službe je večplasten. Tako ocena predstavlja podlago za odločanje o predlogu za napredovanje državnega tožilca, enega od zakonskih kriterijev v postopkih odločanja o dodelitvi državnega tožilca na SDT RS, v razpisnih postopkih, pri odmeri letnega dopusta državnega tožilca. Nenazadnje imata dve zaporedni oceni državnotožilske službe, s katerima se ugotovi, da državni tožilec ne izpolnjuje pogojev za napredovanje, za posledico obligatorno znižanje plače, ocena državnotožilske službe, s katero se ugotovi, da državni tožilec ne ustreza državnotožilski službi, pa ima za posledico prenehanje funkcije. Upošteva se spremenjeno sodno prakso, ocena državnotožilske službe ni upravni akt v smislu drugega odstavka 2. člena ZUP z obrazložitvijo, da je ocena državnotožilske službe po svoji vsebini strokovno opravilo in ne upravno odločanje (sklepi Vrhovnega sodišča RS št. I Up261/2017, 4.1.2018, I Up265/2017, 7.2.2018 in I Up 52/2018, 20.6.2018). Izključenost sodnega varstva zoper prvo oceno državnotožilske službe, v primerih ko predlog za napredovanje ni bil podan, bi torej pomenil, da lahko državni tožilec sodno varstvo zoper oceno državnotožilske službe izpred šestih (oziroma še več) let izpodbija šele, ko uveljavlja sodno varstvo zoper odločbo o znižanju njegove plače oziroma, kar je še bolj nesmiselno, v okviru sodnega varstva zoper odločbo o odmeri letnega dopusta. Upošteva se zgoraj navedeno, zlasti pa posledice posamezne ocene državnotožilske službe, se s predlagano spremembo sedmega odstavka 37. člena ZDT-1 določa, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor, s čimer se oceni državnotožilske službe tudi na jasn in nedvoumen način določa narava upravnega akta (npr. odločba Upravnega sodišča RS, št. II U 36/2014, s katero je omenjeno sodišče odločilo prav o tožbi zoper negativno oceno državnotožilske službe).

K 12. členu:

Predlaga se črtanje določbe, ki se nanaša na prepoved sprejemanja daril. Veljavna ureditev v 42. členu ZDT-1 odstopa od ureditve v 30. členu Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije⁴⁹, ki dopušča možnost sprejema protokolarnih daril ter daril, ki se tradicionalno izročajo ob določenih dogodkih, pri čemer do navedenih situacij v praksi prihaja zlasti na Vrhovnem državnem tožilstvu RS v okviru mednarodnih srečanj generalnega državnega tožilca oziroma državnih tožilcev Vrhovnega državnega tožilstva RS. S predlaganim črtanjem navedene določbe, se bo upoštevalo 3. člen ZIntPK za državne tožilce neposredno uporabljala ureditev glede sprejemanja daril kot izhaja iz ZIntPK, kar bo primerljivo s položajem ostalih funkcionarjev v javnem sektorju.

K 13. členu:

Zakon o funkcionarjih v državnih organih v 19. členu ureja varstvo pravic funkcionarjev, med katere sodijo tudi državni tožilci. Skladno z navedeno določbo ima funkcionar pravico vložiti zahtevo za uveljavljanje svojih pravic iz delovnega razmerja ter pravico do ugovora zoper odločitve o njegovih pravicah in obveznostih, pri čemer v slednjem primeru o ugovoru odloča organ, ki je odločil o njegovih pravicah in obveznostih. Ker veljavna ureditev ne določa roka za vložitev ugovora, kar po mnenju predlagatelja lahko vpliva na zagotavljanja pravočasne presoje pravilnosti izdane odločbe v okviru same državnotožilske organizacije, se s predlaganim novim četrtnim odstavkom 56. člena ZDT-1 vsebina iz zgoraj navedenega zakona na sistemsko bolj ustrezen način prenaša v ZDT-1, eksplicitno pa se določa tudi rok za vložitev ugovora, to je v 8 dneh od vročitve odločbe. O ugovoru bo odločal organ, ki je odločbo izdal (za državne tožilce na okrožnih državnih tožilstvih in SDT RS, vodja državnega tožilstva, za državne tožilce na

⁴⁹ Uradni list RS, št. 69/11 – uradno prečiščeno besedilo in 158/20; ZIntPK.

Vrhovnem državnem tožilstvu RS, generalni državni tožilec, za generalnega državnega tožilca pa Državnotožilski svet).

K 14. členu:

Institut dodelitve na drugo državno tožilstvo predstavlja enega bolj učinkovitih orodij generalnega državnega tožilca za pravočasno izvajanje nalog državnotožilske uprave, ki pa se v posledici dotika ne le poslovanja tistega državnega tožilstva na katero se državni tožilec dodeli, temveč tudi poslovanja t.i. matičnega državnega tožilstva, na katerem je državni tožilec sicer imenovan. Pri slednjem lahko iz naslova dodelitve zaradi spremenjenih kadrovskih razmer (kar je aktualno na manjših državnih tožilstvih) pride do negativnega učinka pri pravočasnosti poslovanja. Za potrebe celovite presoje (velikost in kadrovska sestava matičnega državnega tožilstva ter možne rešitve za premostitev kadrovskega izpada v času dodelitve) generalnega državnega tožilca pred sprejemom odločitve, in nenazadnje Državnotožilskega sveta v primeru vložene pritožbe, se s predlagano spremembo četrtega odstavka 61. člena ZDT-1 poudarja tudi vloga vodje matičnega državnega tožilstva, na način, da poda mnenje k predlagani dodelitvi, na katerega pa generalni državni tožilec ni vezan.

Dodelitev na drugo državno tožilstvo se lahko izvede z ali brez soglasja državnega tožilca, pri čemer gre za ukrep, ki posega v položaj posameznega državnega tožilca, na kar napotuje že drugi odstavek veljavnega člena, ki določa subjektivne okoliščine za omejitev dopustnosti dodelitve. Ker se je v primerih nestrinjanja državnega tožilca z odločitvijo o dodelitvi v praksi izkazalo, da je tridnevni rok za vložitev pritožbe prekratek za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva, se s predlagano spremembo petega odstavka rok za pritožbo podaljšuje iz treh na osem dni. Glede na namen instituta dodelitve pa se ohranja ureditev, da pritožba ne zadrži izvršitve s strani generalnega državnega tožilca sprejete odločitve.

K 15. členu:

Predlagana sprememba 62. člena ZDT-1, ki ureja institut dodelitve državnega tožilca v organ, tudi v tem segmentu krepi vlogo Vrhovnega državnega tožilstva RS pri upravljanju s kadri, na način, da se pristojnost za objavo poziva za dodelitev, z ministrstva za pravosodje prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS. V preostalem določba ostaja nespremenjena.

K 16. členu:

Predlagana sprememba 63. člena ZDT-1, ki ureja možnost razpisa prostega državnotožilskega mesta, v primeru, da je bil postopek poziva za dodelitev po 62. členu ZDT-1 neuspešen, je glede na predlagano vlogo Vrhovnega državnega tožilstva RS v postopkih objave razpisov, redakcijske narave.

K 17. členu:

S predlagano spremembo 64. člena ZDT-1 se podaljšuje rok za dokončanje zadeve v primeru prenehanja premestitve in dodelitve. V praksi, zlasti pri težjih, gospodarskih zadevah oziroma pravno zahtevnih zadevah oziroma zadevah iz pristojnosti SDT RS se je izkazalo, da je trimesečni rok za dokončanje zadev prekratek in da je zaradi narave dela državnih tožilcev, ki delajo na obsežnih zadevah in se v teh zadevah udeležujejo narokov na sodiščih, smiselno, da težje in obsežnejše zadeve obravnava državni tožilec, ki zadevo in spis natančno pozna, kar vpliva na učinkovitost dela in ne ustvarja nepotrebnega podvajanja dela, zlasti v segmentu študije konkretnega spisa. Upošteva se navedeno ter zaradi izenačitve z rokom za podaljšanje dodelitve na SDT RS v četrtem odstavku 195. člena ZDT-1, se rok treh mesecev za dokončanje zadev podaljšuje na šest mesecev po izteku premestitve oziroma dodelitve.

K 18. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka 68. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno državnotožilsko mesto. Predlagana sprememba drugega odstavka, ki se nanaša na pogoje za imenovanje pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojust, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 19. členu:

Zaradi uveljavitve Uredbe Sveta (EU) 2017/1939 z dne 12. oktobra 2017 o izvajanju okrepljenega sodelovanja v zvezi z ustanovitvijo Evropskega javnega tožilstva so se določbe ZDT-1 z novelo ZDT-1C dopolnile v delu, ki se nanaša na imenovanje, pristojnosti, položaj in pravice evropskih tožilcev in evropskih delegiranih tožilcev v RS, pri čemer novela ni posegla na tista področja, ki jih navedena uredba ureja neposredno. Zgoraj navedena uredba v 96. členu določa, da se evropski delegirani tožilci zaposlijo kot posebni svetovalci v skladu s 5., 123. in 124. členom Kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti⁵⁰.

Kolegij Evropskega javnega tožilstva (v nadaljnjem besedilu: EJT) je 29. septembra 2020 sprejel Sklep, s katerim je določil pogoje za zaposlitev evropskih delegiranih tožilcev (Decision of the College of the European Public Prosecutor's Office of 29 September 2020 laying down rules on conditions of employment of the European Delegated Prosecutors, v nadaljevanju: Sklep) in določil plačilne razrede, neto plačo za delo evropskega delegiranega tožilca (prvi odstavek 14. člena Sklepa) ter mesečni pavšalni dodatek za delo preko polnega delovnega časa in pripravljenost v neto znesku (tretji odstavek 8. člena Sklepa).

Države članice morajo zagotoviti vzpostavitev ustreznih ureditev, da evropski delegirani tožilci obdržijo pravice v zvezi s socialno varnostjo, pokojninami in zavarovanjem v okviru nacionalnega sistema.

Z namenom, da se dosledno spoštuje določba uredbe, ki v 96. členu določa obveznost vzpostavitve takšnega sistema, ki bo omogočil, da bosta državna tožilca, imenovana za evropska delegirana tožilca, obdržala pravice v zvezi s socialno varnostjo v sistemu obveznega socialnega zavarovanja v RS, se predlaga dopolnitev petega odstavka 71.b člena ZDT-1. Ker bo evropski delegirani tožilec po tretjem odstavku 71.b člena ZDT-1 dodeljen na SDT RS in mu v tem času državnotožilska funkcija ne bo mirovala, bo po drugem odstavku 14. člena Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju⁵¹ zavarovan kot imenovani funkcionar, ki ima status izenačen z osebo v delovnem razmerju v RS. Gre za hibridni status evropskega delegiranega tožilca ter njegov dvojni položaj, zato se s predlagano dopolnitvijo petega odstavka 71.b člena ZDT-1 določa zavezanca za plačilo prispevkov zavarovanja in delodajalca po zakonu, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje, zakonu, ki ureja starševsko varstvo in družinske prejemke, zakonu, ki ureja zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, in zakonu, ki ureja trg dela, za čas, v katerem evropski delegirani tožilec opravlja delo v zadevah iz pristojnosti EJT. Državni

⁵⁰ Regulation No 31 (EEC), 11 (EAEC), laying down the Staff Regulations of Officials and the Conditions of Employment of Other Servants of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community. UL 45, 14.6.1962, str. 1385.

⁵¹ Uradni list RS, št. 96/12, 39/13, 99/13 – ZSVarPre-C, 101/13 – ZIPRS1415, 44/14 – ORZPIZ206, 85/14 – ZUJF-B, 95/14 – ZUJF-C, 90/15 – ZIUPTD, 102/15, 23/17, 40/17, 65/17, 28/19, 75/19 in 139/20.

tožilec bo z imenovanjem za evropskega delegiranega tožilca dodeljen na SDT RS, zato bo zavezanec za plačilo prispevkov za obvezno socialno zavarovanje evropskega delegiranega tožilca SDT RS.

Ker uredba nalaga državam članicam obveznost vzpostavitve takšnega sistema, ki bo omogočil, da bosta državna tožilca, imenovana za evropska delegirana tožilca, obdržala pravice v zvezi s socialno varnostjo v sistemu obveznega socialnega zavarovanja v RS, se s predlagano dopolnitvijo določa, da bo osnova za plačilo prispevkov zavarovanja in delodajalca enaka osnovi, od katere bi se ti prispevki obračunavali, kot da bi evropski delegirani tožilec tudi v času, v katerem opravlja naloge iz pristojnosti EJT, reševal le zadeve iz pristojnosti SDT RS, po stopnjah, določenih z zakonom, ki ureja prispevke za socialno varnost.

K 20. členu:

Predlagana sprememba v 71. c členu in tretjem odstavku 111. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno državnotožilsko mesto.

K 21. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka 71.d člena ZDT-1, ki se nanaša na pogoje za imenovanje evropskega delegiranega tožilca, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca. Za evropskega delegiranega tožilca bodo lahko torej še vedno kandidirali okrožni, višji ali vrhovni državni tožilci.

K 22. členu:

Glede na predlagano spremembo 35. člena ZDT-1 s katero se določa 30 dnevni rok za opravo prisege, je potrebno v prvem odstavku, ki določa razloge za prenehanje funkcije, po vzoru ureditve v 74. členu ZSS določiti nov razlog prenehanja državnotožilske funkcije, in sicer za primer, če imenovani državni tožilec ne priseže v 30 dneh po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Gre za pospešitev zaključka razpisnih postopkov za imenovanje novih državnih tožilcev, saj je po mnenju predlagatelja zaradi večje učinkovitosti državnega tožilstva, za katero je razpisano novo državnotožilsko mesto, smiselno, da novo imenovani državni tožilec čimprej poda prisego, s katero v skladu s 35. členom ZDT-1 nastopi državnotožilsko službo.

S predlagano 4. točko prvega odstavka se predlaga ustrežnejša terminologija, ki se nanaša na neizpolnjevanje pogoja poslovne sposobnosti in splošne zdravstvene zmožnosti. Kljub temu, da veljavna ureditev v 3. točki prvega odstavka 74. člena ZDT-1 uporablja besedno zvezo »izgubo poslovne sposobnosti«, ki jo je razlagati kot nadpomenko za omejitve le-te v skladu z odločbo pristojnega organa, predlagatelj v luči ureditve v DZ in ZNP-1, ki namesto instituta odvzema poslovne sposobnosti, določata institut postavitve odrasle osebe pod skrbništvo, predlaga rešitev, ki je primerljiva z rešitvami v drugih predpisih (npr. 2. točka prvega odstavka 8. člena v zvezi s 7. točko prvega odstavka 19. člena Zakona o notariatu⁵², 2. točka prvega odstavka 25. člena v zvezi s 7. točko prvega odstavka 30. člena Zakona o odvetništvu⁵³, 4. točka prvega odstavka 16. člena v zvezi s 4. točko prvega odstavka 42. člena Zakona o sodnih izvedencih, cenilcih in tolmačih⁵⁴,

⁵² Uradni list RS, št. 2/07 – uradno prečiščeno besedilo, 33/07 – ZSReg-B, 45/08 in 91/13.

⁵³ Uradni list RS, št. 18/93, 24/96 – odl. US, 24/01, 54/08, 35/09, 97/14, 8/16 – odl. US, 46/16 in 36/19.

⁵⁴ Uradni list RS, št. 22/18.

207. člen DZ ter 2. točka drugega odstavka 108. člena v zvezi z 2. točko četrtega odstavka 109. člena Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju⁵⁵).

Predlagana 5. točka prvega odstavka je povezana s spremembami in dopolnitvami 74. člena ZDT-1, skladno s katerimi se pristojnost za izdajo ugotovitvene odločbe o prenehanju državnotožilske funkcije prenaša iz Vlade RS na Državnotožilski svet.

S predlagano prvo alinejo tretjega odstavka se odpravljajo nejasnosti, do katerih prihaja v praksi. Veljavna ureditev v prvi alineji tretjega odstavka 72. člena ZDT-1 namreč dopušča razlago, da državnemu tožilcu na podlagi njegove pisne vloge lahko preneha funkcija tudi z dnem, ki ga sam določi, pri čemer je prihajalo in lahko prihaja do situacij, ko datum odpovedi službi državnega tožilca ne omogoča pravočasne organizacije dela (v smislu dokončanja nujnih zadev in predodelitve zadev, ki jih ima državni tožilec v reševanju) ali pričetka postopka za imenovanje novega državnega tožilca s strani vodje državnega tožilstva. Upošteva naravo dela državnega tožilca se po vzoru ureditve v 74. členu ZSS na povsem nedvoumen način določa, da državnemu tožilcu ne more prenehati funkcija prej kot 60. dan po prispetju odpovedi na Državnotožilski svet, lahko pa tudi kasneje, z dnem ki ga državni tožilec napiše v odpovedi. 60. dan po prispetju odpovedi bo tako za Državnotožilski svet zavezujoč za tiste primere, ko državni tožilec bodisi ne bo navedel datuma odpovedi, bodisi ga bo navedel pred 60. dnevom.

Veljavna zakonska ureditev določa, da državnemu tožilcu, v primeru, če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi, preneha funkcija z dnem, ko je državnemu tožilcu vročena dokončna negativna ocena, pri čemer je Vlada RS skladno z ustaljeno sodno prakso v nadaljevanju izdala ugotovitveno odločbo o prenehanju državnotožilske funkcije. Sodna praksa je do odločitve Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Up 261/2017 z dne 4. 1. 2018, upravni spor zoper oceno državnotožilske službe dopuščala (npr. odločba Upravnega sodišča RS, št. II U 36/2014, s katero je omenjeno sodišče odločilo prav o tožbi zoper negativno oceno državnotožilske službe). Glede na spremenjeno sodno prakso (odločitev Upravnega sodišča RS, Zunanjega oddelka v Novi Gorici, v sodbi opr. št. III U 45/2018-16 z dne 18. 4. 2019, v povezavi s sklepom Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Up 261/2017 z dne 4. 1. 2018) skladno s katero ocene državnotožilske službe ni šteti za posamični in konkretni upravni akt, ki posega v pravice oziroma pravno varovane interese državnega tožilca, zaradi česar tudi ni mogoče zagotoviti učinkovitega sodnega varstva ter pravne varnosti prizadete osebe, to je državnega tožilca, kateremu funkcija iz naslova negativne ocene v nadaljevanju preneha, se s predlagano spremembo določa, da državnemu tožilcu v teh primerih funkcija preneha z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa, to je z dnem pravnomočnosti ocene Državnotožilskega sveta (skladno s predlagano spremembo sedmega odstavka 37. člena ZDT-1 se tudi eksplicitno določa, da je zoper oceno državnotožilske službe dopusten upravni spor). Predlagatelj na ta način prenehanje funkcije in iz tega naslova vseh ostalih izvirajočih posledic (odjava iz vseh zavarovanj, vezanih na zaposlene osebe) veže na pravnomočnost same ocene, s čimer že v tej fazi in ne šele z izdajo ugotovitvene odločbe prizadeti stranki omogoča učinkovito sodno varstvo.

Z namenom, da se državnemu tožilcu, ki mu je bila z odločbo Državnotožilskega sveta izdana negativna ocena in s tem ugotovitev, da ne ustreza državnotožilski službi, omeji opravljanje funkcije državnega tožilca do pravnomočnosti te ocene, se predlaga nov četrti odstavek, po katerem se mu do pravnomočnosti negativne ocene, odredi suspenz po uradni dolžnosti (določba

⁵⁵ Uradni list RS, št. 13/14 – uradno prečiščeno besedilo, 10/15 – popr., 27/16, 31/16 – odl. US, 38/16 – odl. US, 63/16 – ZD-C, 54/18 – odl. US, 69/19 – odl. US, 74/20 – odl. US in 85/20 – odl. US.

prvega odstavka 93. člena ZDT-1). Pritožba zoper odločitev o suspenzu ni dopustna (dopusten pa je upravni spor), saj gre v konkretnem primeru za obligatoren suspenz, ki je namenjen temu, da se državnega tožilca do pravnomočnosti negativne ocene državnotožilske službe začasno odstrani iz službe. Pritožba bi namreč predstavljala dodatno pravno sredstvo zoper izdano oceno Državnotožilskega sveta, ki kot tako ne bi imelo za posledico dodane vrednosti glede vsebinske odločitve, saj gre za obligatoren suspenz.

Druge spremembe določbe 72. člena so redakcijske narave.

K 23. členu:

S predlagano spremembo 73. člena ZDT-1 se črta drugi odstavek, ki določa pravice upokojenega državnega tožilca, če ta sodeluje pri odpravi državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitev, sklicujoč se na ureditev v 76.a členu ZSS. Ob upoštevanju dejstva, da je bila navedena določba z novelo ZSS-H sprejeta kot odziv na takratne družbene razmere in takratne potrebe pravosodja na področju odprave sodnih zaostankov, pri čemer sodni zaostanki ne predstavljajo več sistemskega problema, državnotožilski zaostanki kot taki pa niso bili nikoli problematizirani, se veljavna ureditev, ki tudi na izvedbeni ravni ni zaživila, v tem delu črta.

Druge spremembe določbe 73. člena so redakcijske narave in so povezane s spremembami in dopolnitvami 72. in 74. člena ZDT-1.

K 24. členu:

Poleg že predlaganih sprememb 3. oddelka ZDT-1, ki ureja postopek imenovanja državnih tožilcev, skladno s katerim se postopek imenovanja državnih tožilcev približuje postopku imenovanja sodnikov ter na ta način krepi vloga Državnotožilskega sveta pri kariernem napredovanju državnih tožilcev, se s predlagano spremembo 74. člena ZDT-1 po vzoru ureditve za sodnike (76. člen ZSS) krepi vloga Državnotožilskega sveta tudi pri odločanju o prenehanju državnotožilske funkcije. Skladno s predlagano spremembo se pristojnost za izdajo ugotovitvene odločbe, ob predhodnem nastopu enega izmed razlogov iz prvega odstavka 72. člena ZDT-1, prenaša na Državnotožilski svet. Na ta način se krepi kadrovska vloga Državnotožilskega sveta in odpravlja sedaj izrazito posredniška vloga Vlade RS pri izdaji tovrstnih odločb. Še vedno pa se ohranja pristojnost Vlade RS pri razrešitvi državnega tožilca. Prav tako se, kljub morebitnim pomislekom v upravno-pravni teoriji, ohranja institut »ugotovitvene odločbe«, saj gre pri tem za (zgolj) potrditev obstoja nečesa, kar je na podlagi samega zakona že nastalo.⁵⁶

K 25. členu:

K 77. členu ZDT-1:

Veljavna ureditev, ki je ob njenem nastanku sledila ureditvi v sodniški zakonodaji, določa vodenje dveh vrst evidenc, in sicer osebne evidence državnih tožilcev (77. člen ZDT-1), ki jo upravlja Ministrstvo za pravosodje, ter centralne kadrovske evidence (78. člen ZDT-1), ki jo upravlja Vrhovno državno tožilstvo RS. V centralni kadrovske evidenci se že sedaj vodijo podatki za državne tožilce in javne uslužbenke državnega tožilstva, v osebni evidenci državnih tožilcev pa tudi podatki, ki se delno prekrivajo s centralno kadrovske evidenco, zato je tako kot v ureditvi, ki velja za sodišča (glej novelo ZSS-I⁵⁷ in novelo ZS-K⁵⁸) smiselno združiti obe evidenci oziroma dopolniti centralno kadrovske evidenco z zajemom podatkov iz osebne evidence državnih tožilcev

⁵⁶ Deklaratorni učinek pomeni ugotovitev / potrditev že obstoječega / že potrjenega (nem. rechtsbezeugende Wirkung) in ne za nekaj, kar bi / bo šele nastalo (nem. rechtsbildende Wirkung).

⁵⁷ Uradni list RS, št. 91/09.

⁵⁸ Uradni list RS, št. 63/13.

(ocena državnotožilske službe, ki vključuje podatke o učinkovitosti državnotožilskega dela, odločitvah glede nadzorstvenih pritožb in podatke o strokovnih pregledih v posamičnih zadevah ter podatki iz 8., 9. in 10. točke četrtega odstavka 77. člena ZDT-1). Zaradi različnih potreb se zajem podatkov, ki se nanaša na javne uslužbenke, razlikuje od zajema podatkov, ki se vodi za državne tožilce, zato se podatki iz razloga preglednosti obravnavajo v dveh ločenih odstavkih. Vodenje združene evidence, ki se je doslej vodila pri dveh organih, se iz razloga racionalizacije poslovanja, upravljanja kadrovskih podatkov o državnih tožilih v eni evidenci ter krepitve pristojnosti za izvajanje nalog državnotožilske uprave tako v celoti prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS.

ZJU v 46. členu določa vodenje centralne kadrovske evidence državne uprave, za druge državne organe, kamor sodijo tudi pravosodni organi, pa na smiselno uporabo določb o centralni kadrovske evidenci napotuje 51. člen ZJU (centralna kadrovska evidenca državne uprave kot tudi centralna kadrovska evidenca pravosodnih organov se vodi kot informatizirana baza podatkov v enotnem sistemu MFERAC). Vrhovno državno tožilstvo RS je v razmerju do ostalih državnih tožilstev, ki upravljajo vsak svojo kadrovske evidenco v okviru MFERAC, podobno kot Ministrstvo za javno upravo v državni upravi, centralni skrbnik, ki lahko v podatke kadrovskih evidenc državnih tožilstev le vpogleduje (vsako državno tožilstvo lahko namreč neposredno dostopa do svoje kadrovske evidence, ne pa tudi do kadrovskih evidenc ostalih državnih tožilstev, za podatke iz slednjih morajo zaprositi Vrhovno državno tožilstvo RS kot upravljalca centralne kadrovske evidence) ter v primeru morebitnih nepravilnosti na to opozarja predstojnike državnih tožilstev, ki morajo zagotoviti točnost in ažurnost podatkov ter odpravo morebitnih pomanjkljivosti v kadrovske evidenci, ki se nanaša na konkretno državno tožilstvo.

Predlagani šesti odstavek 77. člena sledi ureditvi kot izhaja iz petega odstavka 31. člena ZSS, s čimer se za razliko od dosedanje smiselne uporabe, neposredno v matičnem predpisu določa podlaga za vodenje osebnega spisa državnega tožilca (podlaga za vodenje osebnega spisa v organ dodeljenega državnega tožilca je določena že v 66. členu ZDT-1).

K 78. členu ZDT-1:

Predlagana sprememba 78. člena ZDT-1, ki po vzoru ureditve v 79. členu ZS, na enem mestu ureja dostop do podatkov iz centralne kadrovske evidence in namen uporabe navedenih podatkov, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo 77. člena ZDT-1. Predlagani drugi odstavek za razliko od veljavnega petega odstavka 77. člena ZDT-1 odpravlja ureditev skladno s katero so podatki iz osebne evidence državnih tožilcev tajni. Tajnost podatkov se namreč lahko določa v vsakem konkretnem primeru na podlagi določb Zakona o tajnih podatkih⁵⁹ in ne na podlagi splošne zakonske določbe v ZDT-1. Z namenom krepitve transparentnosti delovanja državnega tožilstva, s čimer se krepí zaupanje državljanov v delo državnega tožilstva, se v predlaganem drugem odstavku črta dosedanja omejitev za dostop javnosti do podatkov iz kadrovske evidence, ki so povezani z opravljanjem javne funkcije državnega tožilca ter na ta način omogoča vsakokratna presoja v skladu s prvo alinejo tretjega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja⁶⁰, ki že sicer predstavlja »izjemo nad izjemami«. Na ta način bodo javnosti, pod enakimi pogoji, dostopni podatki tudi v zvezi z opravljanjem javne funkcije državnega tožilca, kar je primerljivo z ureditvijo kot sicer velja za ostale javne funkcije oziroma javne funkcionarje.

⁵⁹ Uradni list RS, št. 50/06 – uradno prečiščeno besedilo, 9/10, 60/11 in 8/20; ZTP.

⁶⁰ Uradni list RS, št. 51/06 – uradno prečiščeno besedilo, 117/06 – ZDavP-2, 23/14, 50/14, 19/15 – odl. US, 102/15 in 7/18; ZDIJZ.

K 26. členu:

Iz 13. točke drugega odstavka 80. člena ZDT-1 izhaja, da dejanje, ki pomeni kršitev državnotožilske dolžnosti predstavlja tudi opravljanje funkcije, dela ali dejavnosti, ki so po ustavi in zakonu nezdržljive z državnotožilsko funkcijo. Ker je navedena okoliščina razlog za prenehanje državnotožilske funkcije (glej 6. in 6.a točko prvega odstavka 72. člena ZDT-1 in 7. ter 8. točko prvega odstavka predlagane spremembe 72. člena), kar v razmerju do disciplinske sankcije predstavlja ukrep hujše narave, se navedena točka črta.

Iz 22. točke drugega odstavka 80. člena ZDT-1 izhaja, da dejanje, ki pomeni kršitev državnotožilske dolžnosti predstavlja tudi nepredložitev ali nepravčasna predložitev podatkov o premoženjskem stanju. Nepredložitev podatkov o premoženjskem stanju je prekršek po določbah ZIntPK. Ob nastopu funkcije in ob prenehanju funkcije mora funkcionar (kamor sodi tudi državni tožilec) komisiji sporočiti celotno premoženjsko stanje (drugi odstavek 41. člena ZIntPK). Skladno s 43. členom ZIntPK morajo zavezanci komisiji sporočati tudi spremembe premoženjskega stanja, ki presegajo 10.000 evrov. V primeru, ko zavezanec ne poroča premoženjskega stanja, ga k temu pozove komisija (prvi odstavek 44. člena). Posledica neupoštevanja poziva k poročanju premoženjskega stanja je določena v drugem odstavku 44. člena, in sicer komisija odloči, da se mu plača oziroma nadomestilo plače vsak mesec po tem, ko je pretekel rok, zniža za znesek v višini deset odstotkov njegove osnovne plače, vendar največ do višine minimalne plače. Odločbo je dolžan izvršiti delodajalec. Nadalje 11. alineja prvega odstavka 77. člena ZIntPK določa, da se z globo od 400 do 1.200 evrov kaznuje za prekršek posameznik, ki v nasprotju z določbo drugega ali tretjega odstavka 41. člena tega zakona komisiji ne sporoči podatkov o premoženjskem stanju oziroma po 12. alineji, posameznik ki v prijavo o premoženjskem stanju iz 42. in 43. člena tega zakona ali v njene dopolnitve ne vpiše potrebnih podatkov ali vpiše lažne podatke. Ker po mnenju predlagatelja ZIntPK kot matični predpis v zadostni meri sankcionira nepredložitev ali nepravčasno predložitev podatkov o premoženjskem stanju in ker gre v teh primerih za enkratno ravnanje, ki ni sistematično ali ponavljajoče se v daljšem časovnem obdobju, se predlaga črtanje navedene točke.

Spreminja se vsebina veljavne 30. točke, ki ne ustreza terminologiji na področju varnosti in zdravja pri delu ter požarne varnosti oziroma ki navaja kršitve predpisov, ki za poslovanje državnega tožilstva niso aktualni (kot npr. Zakon o eksplozivnih snoveh, vnetljivih tekočinah, plinih ter o drugih nevarnih snoveh⁶¹), medtem ko so v celoti izostale kršitve predpisov na področju varstva osebnih in tajnih podatkov, ki imajo lahko za poslovanje državnega tožilstva hujše posledice. Predlagano črtanje četrtega odstavka sledi predlagani spremembi 92. člena ZDT-1 (glej obrazložitev k naslednjemu členu), s katero se ukinja institut zahteve za uvedbo disciplinskega postopa in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Ostale spremembe so redakcijske narave.

K 27. členu:

S predlagano spremembo 92. člena ZDT-1 se sledi ureditvi kot velja za uvedbo disciplinskega postopka zoper sodnike, ki ne pozna instituta zahteve za uvedbo disciplinskega postopa in posledično vezanosti odločitve o uvedbi postopka na podano zahtevo. Po mnenju predlagatelja je ustrežnejše, da se strokovna odločitev o morebitni uvedbi oziroma neuvedbi disciplinskega postopka prepusti disciplinskemu tožilcu, ki bo v nadaljevanju tudi zastopal disciplinsko obtožbo. V primeru, da se pobudnik, kamor že sedaj sodijo tudi generalni državni tožilec, Državnotožilski

⁶¹ Uradni list SRS, št. 18/77, Uradni list RS, št. 4/92, 96/02 – ZE, 101/05 – ZPNB-A in 83/12 – ZVPoz-D.

svet in minister, ne bo strinjal z odločitvijo disciplinskega tožilca, bo dokončno odločitev o uvedbi postopka sprejelo disciplinsko sodišče I. stopnje (glej tretji odstavek 92. člena ZDT-1).

K 28. členu:

S predlagano spremembo 97. člena ZDT-1 se ureja pasivna volilna pravica namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev. Slednji namreč skladno z veljavno ureditvijo ne morejo biti izvoljeni za člana Državnotožilskega sveta izmed državnih tožilcev, saj opravljajo vodstveno funkcijo, hkrati pa glede na razlikovanje v načinu imenovanja vodje (prvi odstavek 117. člena ZDT-1) oziroma njegovega namestnika (prvi odstavek 124. člena ZDT-1), ne morejo biti imenovani za člana Državnotožilskega sveta izmed vodij okrožnih državnih tožilstev. S predlagano spremembo se ob upoštevanju omejenih pristojnosti vodje Posebnega oddelka (200. člen ZDT-1) v razmerju do pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva (151. člen ZDT-1), odpravljajo tudi pomisleki v praksi glede pasivne volilne pravice vodje Posebnega oddelka, saj se slednjega izvoli oziroma imenuje izmed državnih tožilcev skladno s prvo alinejo drugega odstavka tega člena. Sprememba sestave Državnotožilskega sveta v delu, ki se nanaša na članstvo iz vrst državnih tožilcev, ki funkcijo opravljajo na prvi stopnji, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

S predlaganim novim tretjim odstavkom se natančneje ureja vprašanje časa trajanja mandata novega člana v primeru predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana. Skladno z ureditvijo kot velja za člane Sodnega sveta (17. člen ZSSve), se določa, da je nov član izvoljen oziroma imenovan za preostanek mandata prejšnjega člana.

K 29. členu:

Dvoletno obdobje, za katero člani Državnotožilskega sveta izvolijo predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta, se je v praksi izkazalo za prekratko. Ker vsi člani Državnotožilskega sveta funkcijo opravljajo častno in nepoklicno, je dvoletno obdobje prekratko za izvedbo pomembnejših organizacijskih oziroma drugih ukrepov povezanih z delom Državnotožilskega sveta. S predlagano spremembo 98. člena ZDT-1 se mandat predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta po vzoru ureditve kot velja za predsednika in podpredsednika Sodnega sveta (tretji odstavek 13. člena ZSSve) podaljšuje na obdobje treh let.

K 30. členu:

Veljavna zakonska ureditev upošteva primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta tudi glede volilnih postopkov in drugih vprašanj, ki niso urejena z ZDT-1, napotuje na smiselno uporabo določb zakona, ki ureja volitve članov Sodnega sveta, to je na ZSSve. Ker s smiselno uporabo v praksi ni mogoče rešiti vseh vprašanj, ki se nanašajo na prenehanje mandata članu Državnotožilskega sveta, se s predlaganim novim 100.a členom povzema ureditev iz 14. člena ZSSve z upoštevanjem nekaterih posebnosti, ki so povezane s samo sestavo Državnotožilskega sveta. Tako se v 1. točki prvega odstavka (iztek dobe) upošteva, da je poleg izvoljenih članov Državnotožilskega sveta, en član imenovan s strani ministra za pravosodje, v 7. in 8. točki pa prenehanje mandata zaradi imenovanja na vodstveno funkcijo oziroma prenehanja in razrešitve z le-te.

K 31. členu:

Predlagana sprememba določbe 102. člena zakona po vzoru ureditve v 23. členu ZSSve na pregleden način ureja pristojnosti Državnotožilskega sveta kot nosilca tožilske samouprave, ki so razpršeno konkretizirane v posameznih določbah zakona. Predlagana določba v zvezi s pristojnostmi Državnotožilskega sveta ohranja vse dosedanje pristojnosti, vključuje pa tudi nekaj

pomembnih dodatnih pristojnosti, ki se Državnotožilskemu svetu podeljujejo s predlogom tega zakona. Določba je strukturirana tako, da so pristojnosti Državnotožilskega sveta razdeljene v štiri sklope, in sicer: pristojnosti v zvezi z izbiro, imenovanjem in razrešitvijo državnih tožilcev, vodij in namestnikov vodij državnih tožilstev, pristojnosti, ki se nanašajo na druga kadrovska vprašanja državnih tožilcev, pristojnosti, povezane z disciplinskimi postopki in druge naloge, za katere je pristojen Državnotožilski svet.

V okviru 1. točke prvega odstavka predlaganega člena se Državnotožilskemu svetu podeljuje pristojnost za sprejem odločitve o izbiri kandidata na prosto državnotožilsko mesto, za imenovanje državnega tožilca na višje državnotožilsko mesto (glej obrazložitev k predlaganim spremembam 32., 33. in 34. člena ZDT-1) in za odločanje o prenehanju državnotožilske funkcije (glej obrazložitev k predlagani spremembi 74. člena ZDT-1). V preostalih točkah prvega odstavka se Državnotožilskemu svetu ne podeljuje novih pristojnosti, temveč gre za pristojnosti, ki jih izvaja že po veljavni ureditvi.

Državnotožilski svet ima že sicer skladno z veljavno ureditvijo pomembno vlogo pri krepitevi položaja državnega tožilstva in državnih tožilcev. Zato je še toliko bolj pomembno, da je lahko predlagatelj zahteve za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisov, če posegajo v ustavni položaj državnega tožilstva (skladno z odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-42/12-15, 7. 2. 2013 ustavnopravni položaj državnega tožilstva predstavlja skupek pravil in načel, ki se nanašajo na državne tožilce kot nosilce državnotožilske funkcije ter pravil in načel, ki se nanašajo na državna tožilstva kot sistem državnih organov).

Dosedanji drugi odstavek, ki se nanaša na hrambo podatkov in arhiviranje le-teh, se vsebinsko prenaša v predlagani nov 106.a člen ZDT-1, ki na enem mestu ureja varstvo, obdelavo in hrambo podatkov pri Državnotožilskem svetu.

Predlagatelj meni, da mora biti javnost seznanjena z akti, ki jih sprejme Državnotožilski svet (npr. Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe, Merila za uspešnost pregona državnih tožilstev, Merila za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, Kodeks državnotožilske etike), zato je v predlaganem tretjem odstavku 102. člena predvidena objava aktov na spletni strani Državnotožilskega sveta.

K 32. členu:

S predlagano spremembo 103. člena ZDT-1 se krepí vloga Državnotožilskega sveta, saj pri sprejemu Meril za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in Meril za uspešnost pregona državnih tožilstev, ne bo več vezan na predhodni predlog generalnega državnega tožilca. Zaradi vsebine navedenih meril, ki se prepletajo s pristojnostmi generalnega državnega tožilca na področju izvajanja nalog državnotožilske uprave, se vloga generalnega državnega tožilca v postopku sprejemanja meril ohranja na način, da ima možnost podati predhodno mnenje, s čimer se po mnenju predlagatelja med njima tudi ohranja primerno ravnovesje.

K 33. členu:

S predlagano spremembo drugega odstavka 105. člena ZDT-1 se dopolnjuje nabor (naj) pomembnejših zadev, v katerih bo moral Državnotožilski svet sprejeti odločitev z dvotretjinsko večino, in sicer z Merili za izbiro kandidatov za državnotožilsko mesto, Merili za uspešnost pregona državnih tožilstev ter z drugimi zadevami, ki jih določa ZDT-1 (npr. sprejem poslovnika iz 107. člena ZDT-1, sprejem predloga finančnega načrta iz 109. člena ZDT-1, odločitev o

primernosti za članstvo v Državnotožilskem svetu iz sedmega odstavka predlaganega 100.a člena ZDT-1).

S predlagano spremembo petega odstavka se upošteva samostojno vlogo Državnotožilskega sveta pri izvajanju z zakonom podeljenih mu pristojnosti spreminja ureditev, po kateri je bil Državnotožilski svet vsakokrat dolžan vabiti na seje generalnega državnega tožilca. Glede na primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta, se po vzoru ureditve v 27. členu ZSSve seje Državnotožilskega sveta lahko udeležita minister za pravosodje in generalni državni tožilec na podlagi povabila (posledično se v tretjem odstavku tega člena črta besedilo, ki se nanaša na sklic seje na podlagi zahteve generalnega državnega tožilca). Oba imata na seji Državnotožilskega sveta pravico do razprave, nimata pa pravice do glasovanja. Primerno je, da Državnotožilski svet ministra in generalnega državnega tožilca povabi na sejo, kadar obravnava zadeve državnotožilske ali pravosodne uprave, sprejema mnenje k predlogu zakona, ki ureja položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev (sistemski zakoni kot npr. zakon, ki ureja organizacijo državnih tožilcev, zakon, ki ureja plače državnih tožilcev, zakon, ki ureja sodniško službo) ali ko obravnava predlog skupnega finančnega načrta za državna tožilstva. Skladno s predlagano določbo šestega odstavka bosta lahko minister ali generalni državni tožilec v navedenih zadevah sama predlagala sklic seje Državnotožilskega sveta in sodelovala pri razpravi. Državnotožilski svet bo v tem primeru sejo dolžan sklicati, razen če bo z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odločil, da seja ni potrebna. Z določbo šestega odstavka se ohranja ureditev, skladno s katero ima generalni državni tožilec v postopku imenovanja vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev pravico biti navzoč na seji ter sodelovati pri razpravi in postavljati vprašanja. Upošteva vlogo ministra v postopku imenovanja vodje in namestnika vodje državnega tožilstva, posebno sodelovanje ministra na seji pri imenovanju vodij in namestnikov ni predvideno, kar pa ne izključuje možnosti udeležbe na seji v okviru vabila na podlagi petega odstavka tega člena.

Upoštevajoč, da je glede postopka odločanja pred Državnotožilskim svetom, mogoče uporabiti določbe ZSSve, predlagani osmi odstavek napotuje k smiselni uporabi navedenega zakona (5. poglavje ZSSve), vključno z določbami, ki se nanašajo na sodno varstvo (sestava senata pred Vrhovnim sodiščem RS, rok za sprejem odločitve v upravnem sporu ter izključitev rednega pravnega sredstva in zahteve za revizijo).

K 34. členu:

Zaradi pomembnih nalog, ki so Državnotožilskemu svetu zaupane na področju državnega tožilstva, je ključnega pomena, da Državnotožilski svet pri izvrševanju svojih pristojnosti izhaja iz istih podatkov, kot jih imajo na razpolago državna tožilstva, sicer ni mogoče pričakovati, da bi lahko Državnotožilski svet pravilno in učinkovito izvrševal svoje naloge. Zato daje predlagatelj zakona s spremembo določbe 106. člena Državnotožilskemu svetu ustrezno pravno podlago za dostop do podatkov državnih tožilstev, in sicer tako do osebnih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov kot tudi do druge dokumentacije državnotožilske uprave državnih tožilstev v zvezi s poslovanjem, storilnostjo in kakovostjo dela državnih tožilstev ter učinkovitostjo in uspešnostjo dela državnih tožilcev, pri čemer je obseg dostopa omejen z obsegom, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

Pravica Državnotožilskega sveta do vpogleda v spise bo omejena. Državnotožilski svet bo moral za vpogled v posamični spis pisno zaprositi in navesti upravičene razloge za vpogled. Po pregledu vsebine bo treba na ovitku spisa navesti datum, osebo, ki je spis pregledala, obseg pregleda (zaradi zagotavljanja načela sorazmernosti) in zakonsko podlago pregleda. Predlagani tretji in četrti odstavek po vzoru ureditve v 8. členu ZSSve urejata možnost neposrednega

dostopa do podatkov iz zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva in določata podlago za posredovanje podatkov in informacij s strani drugih državnih organov, organov samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil, če je to potrebno za izvajanje z zakonom določenih pristojnosti in nalog Državnotožilskega sveta in v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve.

Ker Državnotožilski svet ne razpolaga z lastno službo za informatiko in analitiko, se s predlaganim petim odstavkom 106. člena ZDT-1 določa, da bosta Vrhovno državno tožilstvo RS in Državnotožilski svet sklenila izvedbeni sporazum, v katerem bosta natančno opredelila obseg potrebne (analitične in informacijske) podpore, način njenega izvajanja ter morebitne druge medsebojne pravice in obveznosti v zvezi s tem. V okvir zagotavljanja informacijske podpore bo šteti predvsem informacijsko podporo za računalniško opremo (ne pa tudi za drugo vrsto strojne opreme) standardnega nabora, ki jo SIC pridobi po izvedenih razpisih s strani Ministrstva za javno upravo in ki je usklajena z infrastrukturo državnega tožilstva ter omogoča delovanje v informacijskem sistemu državnega tožilstva brez večjih posegov ali prilagajanj. Nadalje vzdrževanje in skrb za delovanje programske opreme delovnih postaj, skrb za delovanje sistema elektronske pošte, zagotavljanje dostopa do elektronskega poštnega predala, do aplikacije Vpisnik, podpora uporabnikom zaradi odprave napak in ob varnostnih dogodkih, periodično nameščanje novih verzij aplikacij in operacijskega sistema za opremo, ki je del računalniškega omrežja informacijskega sistema državnega tožilstva, zagotavljanje storitev informacijske varnosti ter zagotavljanje varnostnih kopij strežnikov in omrežnih pogonov. V okvir zagotavljanja analitične podpore pa bo šteti predvsem pripravo statističnih poročil, ki zajemajo podatke o delu državnih tožilcev in državnih tožilstev ter podatke, ki so potrebni za pripravo letnih poročil.

K 35. členu:

Predlagana določba novega 106.a člena v prvem odstavku določa podlago Državnotožilskemu svetu za upravljanje vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov Državnotožilskega sveta, kot izhajajo iz klasifikacijskega načrta. Nadalje se s predlaganim drugim in tretjim odstavkom tega člena po vzoru ureditve v 9. členu ZSSve določa, da bo Državnotožilski svet pri obdelavi in varstvu osebnih podatkov dolžan upoštevati veljavne zakone, ki urejajo varstvo osebnih podatkov (glede na 24. točko 4. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov na področju obravnavanja kaznivih dejanj⁶², pojem vključuje ZVOPPOKD, ZVOP-1 ter Splošno uredbo o varstvu osebnih podatkov), pri ravnanju s tajnimi podatki pa veljavni zakon, ki ureja ravnanje s tajnimi podatki ter načine obdelave osebnih podatkov do katerih lahko dostopa na podlagi predlaganega 106. člena ZDT-1. Predlagani četrti odstavek z vidika načela sorazmernosti v zvezi s pravico do varstva osebnih podatkov ter obstoječih interpretacij s področja varstva osebnih podatkov skrajšuje dosedANJI (15 letni) rok hrambe podatkov na 5 let po zaključku zadeve, v zvezi s katero so bili pridobljeni, kar je tudi primerljivo z ureditvijo kot velja za Sodni svet.

Če bosta ministrstvo za pravosodje, ali generalni državni tožilec potrebovala stališče Državnotožilskega sveta za namen obveščanja javnosti, odgovore na vprašanja posameznih državnih organov in institucij ali za izvajanje drugih pristojnosti po določbah ZDT-1, bo po predlagani določbi novega 106.b člena (po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet v 24. členu ZSSve, za sodišča v 67.a členu ZS in za državna tožilstva v 177. členu ZDT-1) Državnotožilski svet na njuno pisno zaprosilo dolžan podati pisno mnenje v zvezi z izpostavljeno vsebino.

K 36. členu:

⁶² Uradni list RS št. 177/20; ZVOPPOKD.

Skladno z določbo 104. člena ZDT-1 je Državnotožilski svet zavezan zgolj k oblikovanju mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, v katerem oceni uspešnost izvajanja politike pregona za posamezna državna tožilstva in vsa državna tožilstva skupaj, medtem ko veljavna ureditev priprave letnega poročila Državnotožilskega sveta kot samostojnega državnega organa ne predvideva. Glede na primerljivost Državnotožilskega sveta z vlogo in položajem Sodnega sveta, se po vzoru ureditve v 7. členu ZSSve s predlaganim novim 107.a členom ZDT-1 določa, da bo Državnotožilski svet dolžan o svojem delu enkrat letno poročati Državnemu zboru. Letno poročilo bo predložil do 31. maja tekočega leta za preteklo leto (kar sovpada tudi z oblikovanjem mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev), v vednost pa ga bo poslal generalnemu državnemu tožilcu in ministru, pristojnemu za pravosodje. Na seji, na kateri bo Državni zbor RS obravnaval letno poročilo Državnotožilskega sveta, bosta poleg predstavnikov Državnotožilskega sveta, prisotna tudi generalni državni tožilec, saj bo letno poročilo vključevalo tudi oceno stanja na državnih tožilstvih, in minister za pravosodje. Podobna ureditev glede obveznosti letnega poročanja o svojem delu velja tudi za druge državne organe, kot so npr. Informacijski pooblaščenec, Varuh človekovih pravic Republike Slovenije, Računsko sodišče Republike Slovenije, Komisija za preprečevanje korupcije, Državno odvetništvo RS in Vrhovno sodišče RS.

V letnem poročilu bo Državnotožilski svet predstavil svoje delo v preteklem letu, podal svojo oceno stanja na državnih tožilstvih, ki bo zajemala tako analizo stanja v preteklem letu kot napoved za prihodnje leto. Namen periodičnega objavljanja poročil Državnotožilskega sveta o svojih aktivnostih je na eni strani obveščanje javnosti o delu Državnotožilskega sveta in izzivih, s katerimi se spopada, na drugi strani pa predlaganje ukrepov, ki bi lahko vodili v izboljšanje sistema delovanja državnega tožilstva za vse deležnike.

K 37. členu:

Predlagana sprememba 108. člena ZDT-1 spreminja veljavno ureditev v delu, ki se nanaša na zahtevane pogoje za vodenje strokovne službe Državnotožilskega sveta. V praksi se je namreč izkazalo, da med vrhovnimi in višjimi državnimi tožilci ni interesa za opravljanje nalog vodje strokovne službe ter da tudi sicer zahteva po izpolnjevanju pogoja višjega državnotožilskega naziva glede na vrsto nalog, ki jih vodja strokovne službe opravlja, ni zagotovilo za uspešno delo strokovne službe. Upošteva se navedeno se ohranja dosedanja ureditev, skladno s katero je za vodjo strokovne službe Državnotožilskega sveta dodeljen državni tožilec, pri čemer se znižuje zahteva glede naziva dodeljenega državnega tožilca, tako da lahko naloge vodje strokovne službe opravlja državni tožilec v kateremkoli nazivu (okrožni, višji ali vrhovni državni tožilec).

Kljub temu, da se Državnotožilski svet že po 6. členu ZJU umešča med druge državne organe, se s predlaganim tretjim in četrtim odstavkom določa nedvoumna podlaga za določitev podrobnejše organizacije, nalog in sistemizacije strokovne službe z aktom o sistemizaciji ter sklic, da se za javne uslužbenke strokovne službe uporabljajo predpisi, ki urejajo položaj in pravice javnih uslužbencev (enako tudi v 11. členu ZDT-1 za javne uslužbenke državnih tožilstev oziroma dr̄avnotožilsko osebje). Veljavna določba tretjega odstavka 108. člena ZDT-1, na podlagi katere lahko, po vzoru pretekle ureditve za Sodni svet, posamezna zahtevnejša strokovna in administrativna dela za Državnotožilski svet opravlja tudi Ministrstvo za pravosodje, v praksi nikoli ni zaživela, zato opravljanje navedenih del s strani Ministrstva za pravosodje ni več predvideno.

K 38. členu:

Državnotožilski svet je že z uveljavitvijo ZDT-1 postal samostojni državni organ, ki ima status samostojnega proračunskega uporabnika (drugi odstavek 109. člena ZDT-1). Ustaljena praksa priprave finančnih načrtov državnih tožilstev ni sledila normativnim spremembam, zato se obseg

finančnih sredstev za delovanje Državnotožilskega sveta še vedno zagotavlja v okviru skupnega proračuna za državna tožilstva, pri čemer je koordinacija in razdelitev sredstev v pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS.

Predlagana sprememba 109. člena ZDT-1 po vzoru ureditve kot velja za Sodni svet (56. člen ZSSve) na jasn in nedvoumen način krepi načelo finančne neodvisnosti Državnotožilskega sveta, saj bo Državnotožilski svet, ki je že po veljavni ureditvi samostojen in neposreden proračunski uporabnik, predlog proračuna pripravil sam v skladu z Zakonom o javnih financah⁶³, pri oblikovanju predloga pa bo moral upoštevati, koliko finančnih sredstev potrebuje, da bo lahko nemoteno izvajal vse svoje pristojnosti. Državnotožilski svet je namreč samostojni državni organ, katerega pomen se odraža skozi njegove temeljne pristojnosti, ki so zunaj hierarhičnega tožilskega sistema. Poleg tega je ena izmed temeljnih pristojnosti Državnotožilskega sveta podaja mnenja k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva, podaja mnenja k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, ki je dejanska podlaga za finančno načrtovanje državnega tožilstva. Glede na navedeno mora biti Državnotožilski svet v razmerju do državnega tožilstva v celoti (ne le v organizacijskem smislu) neodvisen, kar po mnenju predlagatelja zakona pomeni tudi neodvisnost pri finančnem in kadrovskem načrtovanju.

Po predlagani ureditvi bo Državnotožilski svet sprejel predlog proračuna z dvotretjinsko večino glasov vseh članov.

K 39. členu:

Razloge za sprejem novega 109.a člena v celoti narekujejo razlogi, kot so navedeni v obrazložitvi predlagane spremembe 109. člena tega zakona, pri čemer se s predlagano določbo 109.a člena določa, da bo Državnotožilski svet kot samostojen državni organ v skladu z ZJU dolžan sprejeti svoj kadrovske načrt in ne bo več vključen v skupnem kadrovskem načrtu državnih tožilstev, kar je prav tako slabilo njegovo samostojnost in neodvisnost.

Predlog novega 109.b člena zakona natančneje ureja pravico do sejnin in povrnitve materialnih stroškov, ki članom Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles (v skladu z veljavno ureditvijo je zaenkrat predvideno le eno delovno telo, to je Komisija za etiko in integriteto) nastanejo v zvezi z njihovim delom. Do sejnin za udeležbo na sejah Državnotožilskega sveta bodo upravičeni člani Državnotožilskega sveta ter člani Komisije za etiko in integriteto, ne pa tudi vodja strokovne službe in morebitni ostali državni tožilci, dodeljeni v strokovno službo Državnotožilskega sveta, saj strokovna služba nima narave delovnega telesa. Sodni svet in Državnotožilski svet sta samostojna državna organa, najvišja organa sodne (državnotožilske) uprave, katerih delovanje in pristojnosti ureja ZSSve oziroma ZDT-1. Z vidika organizacije državne oblasti sta oba organa sui generis, ki na eni strani varujeta neodvisnost posameznih sodnikov in sodstva oziroma samostojnost državnih tožilcev in državnega tožilstva kot celote, na drugi strani pa spodbujata odgovornost, učinkovitost in kakovost dela ter poslovanja pravosodnih organov. Posledično sta Sodni svet in Državnotožilski svet medsebojno primerljiva in enakovredna, kar po eni strani izhaja že iz njune sestave in načina volitev članov, po drugi strani pa iz njunih pristojnosti, kakor izhajajo iz veljavne zakonodaje. Ker je po mnenju predlagatelja načelu poenotenju sejnin treba slediti na način, da se znotraj javnega sektorja primerljivi organi obravnavajo enako in da se ne dopuščajo izjeme, ob tem pa je za ugotovitev primerljivega položaja organov znotraj javnega sektorja potrebno izhajati iz določb normativne ureditve, ki

⁶³ Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18; ZJF.

vsebinsko opredeljujejo in določajo naloge in pristojnosti tako Državnotožilskega sveta, kot tudi Sodnega sveta, se s predlaganim novim 109.b členom višina sejnine za člane Državnotožilskega sveta in njegovih delovnih teles določi v enaki višini kot za člane Sodnega sveta in njegovih delovnih teles (konkretnije Komisije za etiko in integriteto, ki deluje pri Sodnem svetu).

K 40. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 117. člena se krepí kadrovska vloga generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja vodje okrožnega državnega tožilstva, ki predstavlja pomemben člen razširjenega kolegija Vrhovnega državnega tožilstva RS. Pristojnost za podajo predloga Državnotožilskemu svetu se tako prenaša iz ministra na pravosodje na generalnega državnega tožilca, ki je bil po veljavni ureditvi v postopku imenovanja vključen le s podajo predhodnega mnenja. Predlagana sprememba tretjega odstavka 117. člena ZDT-1 je redakcijske narave, saj pogoji za imenovanje v naziv skladno z določbami 23. do 27. člena ZDT-1 predstavljajo pogoje, ki so predpisani za imenovanje na posamezno državnotožilsko mesto.

S predlagano spremembo četrtega odstavka se opušta dosedanja ureditev, ki z imenovanjem na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva določa pridobitev naziva višjega državnega tožilca po samem zakonu (ex lege), s čimer se zasleduje cilj doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1). Sistem ocenjevanja dela državnih tožilcev je že vzpostavljen in je podlaga za napredovanje v višje nazive, poleg tega pa tudi ZSPJS (Priloga 3 – Uvrstitev funkcij v plačne razrede) uvršča vodje državnih tožilstev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državnotožilski naziv. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

Že iz veljavne ureditve v desetem odstavku 62.b člena ZS (ki se na podlagi določbe 4. člena ZDT-1 smiselno uporablja glede pravic in dolžnosti državnega tožilca v zvezi z državnotožilsko službo, ki niso urejene z ZDT-1) izhaja dopustno urejanje položaja vodje državnega tožilstva (enako tudi za namestnika vodje državnega tožilstva na podlagi enajstega odstavka 62.b člena ZS), in sicer, da se lahko državni tožilec po prenehanju oziroma razrešitvi z vodstvene funkcije, vrne iz državnega tožilstva, kjer je opravljal takšno funkcijo, na matično državno tožilstvo, na katerem je bil imenovan. V izogib možnosti različnega tolmačenja veljavnih zakonskih določb v primeru, ko je na vodstveno funkcijo imenovan državni tožilec, ki je državnotožilsko službo na državnem tožilstvu, kjer je imenovan za vodjo, predhodno opravljal kot dodeljeni (in ne imenovani) državni tožilec, kar je zlasti aktualno na SDT RS, se s predlagano spremembo četrtega odstavka po vzoru ureditve v desetem odstavku 62.b člena ZS enotno urejajo situacije, ko je za vodjo državnega tožilstva imenovan državni tožilec, ki do imenovanja ni opravljal državnotožilske službe na tem državnem tožilstvu oziroma je opravljal državnotožilsko službo kot dodeljeni državni tožilec, vključno s statusom državnega tožilca po prenehanju oziroma razrešitvi s funkcije vodje.

K 41. členu:

Upošteva se predlagane spremembe s katerimi se krepí vloga generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja vodij državnih tožilstev, s čimer se na drugi strani vloga ministra za pravosodje iz teh postopkov izključuje, se s predlagano spremembo 118. člena ZDT-1 daje Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS pristojnost za vodenje razpisnega postopka.

K 42. členu:

Upošteva se okrepljeno vlogo generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja vodje državnega tožilstva se s spremembo 119. člena ZDT-1 določa, da razgovor s prijavljenimi kandidati opravi generalni državni tožilec, ki tudi oblikuje predlog za imenovanje kandidata (in ne več minister za pravosodje), pri čemer kriteriji pri oblikovanju predloga ostajajo nespremenjeni (program vodenja državnega tožilstva, predstavitev kandidata na ustnem razgovoru, kandidatove vodstvene sposobnosti in zmožnosti, kandidatovo strokovno usposobljenost ter posebno znanje, izkušnje, priporočila in dosežke v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe).

Podobno kot pri imenovanju državnih tožilcev, se z namenom optimizacije postopka imenovanja vodje državnega tožilstva predlaga črtanje faze možnosti podaje pripomb na predlog generalnega državnega tožilca (poprej ministra za pravosodje), s čimer odpade obdobje čakanja na morebitne pripombe kandidatov in čas priprave dokončnega predloga generalnega državnega tožilca. S predlagano spremembo se kandidatom možnosti podajanja pripomb k predlogu generalnega državnega tožilca ne odvzemajo. Morebitne pripombe lahko v pisni obliki vložijo pri Državnotožilskem svetu vse do dneva razgovora, ustne pripombe pa lahko dajo tudi na razgovoru. Že po veljavni kot tudi predlagani ureditvi Državnotožilski svet ni vezan na predlog generalnega državnega tožilca (poprej ministra za pravosodje). Zaradi tega ni smiselno, da se postopek po nepotrebnem podaljšuje s fazo ponovnega oblikovanja, tokrat dokončnega predloga. Tudi brez tega bo Državnotožilski svet seznanjen s pripombami kandidata in bo na podlagi tega lahko sprejel ustrezno odločitev .

K 43. členu:

Ker se celoten postopek pred generalnim državnim tožilcem ureja v 119. členu ZDT-1, se predlaga črtanje 120. člena ZDT-1.

K 44. členu:

Predlagana sprememba 121. člena ZDT-1 ureja postopek pred Državnotožilskim svetom, pri čemer se za razliko od veljavne ureditve na nedvoumen način določa, da Državnotožilski svet pred izbiro in imenovanjem s prijavljenimi kandidati (katerih vloge predhodno niso bile zavržene) opravi razgovor. Z namenom dodatne krepitve vloge generalnega državnega tožilca, se enako kot v predlaganem postopku imenovanja državnih tožilcev, tudi v postopku imenovanja vodje državnega tožilstva generalnemu državnemu tožilcu daje možnost, da, v kolikor se s predlogom odločbe o imenovanju Državnotožilskega sveta ne strinja, obrazloženo zahteva ponovno odločanje Državnotožilskega sveta, ki bo odločitev moral sprejeti z 2/3 večino, sicer se bo štelo, da je razpis neuspešen.

K 45. členu:

Usposabljanja za vodstveno funkcijo pri Centru za izobraževanje v pravosodju na izvedbeni ravni potekajo sočasno za predsednike in podpredsednike sodišč ter vodje okrožnih državnih tožilstev in njihove namestnike. Upošteva se navedeno in razlog smotrnosti porabe proračunskih sredstev se s predlagano spremembo 122. člena ZDT-1 podaljšuje obdobje, v katerem mora vodja državnega tožilstva opraviti usposabljanje, in sicer iz šestih mesecev na eno leto, kar je tudi primerljivo z ureditvijo kot velja za predsednike in podpredsednike sodišč (glej 62. člen ZS) ter direktorje sodišč in državnih tožilstev.

Ker se s predlagano spremembo 77. člena tega zakona upravljanje centralne kadrovske evidence, ki vključuje tudi osebno evidenco državnih tožilcev v celoti prenaša na Vrhovno državno tožilstvo RS, je zaradi celovitosti vodenja navedene evidence, potrdila o opravljenem usposabljanju potrebno predložiti ne le Državnotožilskemu svetu, ki imenuje in razrešuje vodje okrožnih državnih tožilstev, temveč tudi Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS. Glede na posredno

omejeno vlogo ministra pri imenovanju in prenehanju funkcij vodij okrožnih državnih tožilstev se s predlagano spremembo drugega odstavka 122. člena ZDT-1 ne predvideva več pošiljanja potrdil ministru.

Ostale spremembe so redakcijske narave.

K 46. členu:

S predlagano spremembo četrtega odstavka 124. člena ZDT-1, ki z imenovanjem na mesto namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva, določa pridobitev naziva višjega državnega tožilca po samem zakonu (ex lege), se zasleduje cilj doslednega izvajanja zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1). Sistem ocenjevanja dela državnih tožilcev je že vzpostavljen in je podlaga za napredovanje v višje nazive, poleg tega pa tudi ZSPJS (Priloga 3 – Uvrstitev funkcij v plačne razrede) uvršča namestnike vodij državnih tožilstev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državnotožilski naziv. Ex lege napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, po mnenju predlagatelja ni utemeljeno, tudi iz razloga, ker so drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, postavljeni v neenakopraven položaj.

S predlagano spremembo petega odstavka se določa, da se za imenovanje namestnikov vodij državnih tožilstev uporabljajo določbe, ki veljajo za imenovanje vodij državnih tožilstev, smiselno. Kandidatu za namestnika vodje državnega tožilstva ob prijavi namreč ni potrebno priložiti programa vodenja državnega tožilstva.

K 47. členu:

Predlagana sprememba drugega odstavka 125. člena ZDT-1 predstavlja redakcijsko usklajitev glede na nove pristojnosti generalnega državnega tožilca v postopku imenovanja vodij državnih tožilstev. Tako bo Državnotožilski svet tudi začasnega vodja določil na predlog generalnega državnega tožilca, medtem ko predlaganje kandidata za začasnega vodjo Vrhovnega državnega tožilstva RS ostaja še naprej v pristojnosti ministra za pravosodje.

Predlagan nov tretji odstavek 125. člena ZDT-1 ureja situacijo za primere, ko je funkcija vodij državnega tožilstva že prenehala, postopek določitve začasnega vodje pa še ni končan. Ker gre za situacije, ki so v praksi izjemne, ko pa se zgodijo, je treba takoj zagotoviti vodenje in s tem nemoteno poslovanje državnega tožilstva, se predlaga, da do določitve začasnega vodje iz drugega odstavka 125. člena ZDT-1, generalni državni tožilec za vodenje pooblasti državnega tožilca tistega državnega tožilstva, na katerem teče postopek za določitev začasne vodje. Pristojnost za izdajo pooblastila za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva RS pa se prenaša na kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki ga skladno z določbo 132. člena ZDT-1 sestavljajo vsi državni tožilci, ki opravljajo državno tožilsko službo na Vrhovnem državnem tožilstvu RS. Analogno z ureditvijo za okrožna državna tožilstva se tudi v tem primeru pooblastilo lahko izda le državnemu tožilcu, ki državnotožilsko službo opravlja na Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

K 48. členu:

Ker predlog za imenovanje vodje državnega tožilstva po predlagani ureditvi poda generalni državni tožilec, je potrebno v prvem odstavku 128. člena ZDT-1 predlagalno vlogo generalnega državnega tožilca vključiti tudi v postopku razrešitve s funkcije vodje, pri čemer razlogi za razrešitev ter vloga ministra kot pobudnika za pripravo poročila o zatrjevanih kršitvah, ostajajo nespremenjeni.

K 49. členu:

Veljavne določbe 131. do 135. člena ZDT-1 na zakonski ravni urejajo oblike kolegijskega dela (kolegij državnega tožilstva, razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, kolegij vodij državnih tožilstev in pritožbeni kolegij) ter vsebine, ki se na posameznih kolegijih obravnavajo, pri čemer podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju in evidentiranju kolegijskega dela ureja Državnotožilski red. V primerjavi z ostalimi členi, ki normirajo kolegijsko delo, je ugotoviti, da je le pri pritožbenem kolegiju na zakonski ravni predpisana tudi frekventnost sestajanja te oblike kolegija (za ostale kolegije je navedena vsebina urejena z Državnotožilskim redom), zato se zaradi sistematike ureditve na zakonski ravni predlaga črtanje časovnega napotila glede sklica pritožbenega kolegija.

K 50. členu:

V okviru pravniškega državnega izpita mora kandidat na podlagi zakona, ki ureja pravniški državni izpit poznati tudi organizacijo pravosodja. Glede na to, da ima dr̄avnotožilsko osebje z opravljenim pravniškim državnim izpitom že izkazano znanje iz navedenih vsebin s področja organizacije pravosodja (in v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) in glede na to, da ima pred pridobljenim pravniškim državnim izpitom opravljeno tudi pripravništvo v pravosodju, po mnenju predlagatelja dodatno opravljanje izpita iz poznavanja določil Dr̄avnotožilskega reda ni potrebno. Po vzoru ureditve kot velja za sodno osebje (184. člen Sodnega reda⁶⁴) se predlaga ureditev po kateri dr̄avnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, ni potrebno opravljati izpita iz poznavanja določil Dr̄avnotožilskega reda.

V nadaljevanju je predlagana tudi sprememba, skladno s katero izpita ni treba opraviti javnim uslužbencem, ki imajo sklenjene pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Mednje sodijo pripravniki in javni uslužbenci, zaposleni npr. zaradi nadomeščanja začasno odsotnih javnih uslužbencev. Zlasti v slednjih primerih se je v praksi pokazalo, da se nadomestna zaposlitev v večini primerov izteče še pred časom, ko bi javni uslužbenec moral opraviti izpit, dr̄avnotožilski pripravniki pa tako kot strokovni sodelavci znanje iz organizacije pravosodja (v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) v nadaljevanju pridobijo v okviru opravljanja pravniškega državnega izpita.

K 51. členu:

Na podlagi 138. člena ZDT-1 direktor samostojno opravlja taksativno določene naloge (kadrovsko poslovanje, odločanje o pravicah in obveznostih dr̄avnotožilskega osebja, izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje javnih naročil), ostale naloge dr̄avnotožilske uprave pa po pooblastilu vodje državnega tožilstva (vpisovanje, evidentiranje in statistično spremljanje zadev, pisarniško in tehnično poslovanje, dejavnosti povezane s stvarnim premoženjem...), razen nalog dr̄avnotožilske uprave, ki se nanašajo na opravljanje dr̄avnotožilske službe. Glede na samostojnost državnih tožilstev je vodja državnega tožilstva odgovoren za pravilno, vestno in učinkovito delovanje državnega tožilstva ter za druge zadeve dr̄avnotožilske uprave. Nenazadnje je nepravčasno in nezakonito opravljanje zadev dr̄avnotožilske uprave lahko razlog za njegovo razrešitev. Ker je vodja državnega tožilstva v razmerju do direktorja, ki je javni uslužbenec, tudi sicer njegov predstojnik, se po vzoru ureditve kot velja za direktorje sodišč (61.b člen ZS) s predlagano spremembo 139. člena ZDT-1 prenaša pristojnost imenovanja in razrešitve direktorja državnih tožilstev s strani ministra za pravosodje, na vodjo tistega državnega tožilstva, kjer bo direktor opravljal naloge. S takšnim prenosom pristojnosti se krepi položaj vodij državnih tožilstev in ustrezneje poudarja njihova odgovornost kot predstojnikov ter zagotavlja doslednejša razmejitev med nalogami dr̄avnotožilske uprave in nalogami pravosodne uprave.

⁶⁴ Uradni list RS, št. 87/16.

K 52. členu:

Glede na to, da generalni direktor Vrhovnega državnega tožilstva RS opravlja naloge direktorja državnega tožilstva, se s predlagano spremembo tako kot za direktorje državnih tožilstev, pristojnost njegovega imenovanja in razrešitve prenaša iz ministra za pravosodje na generalnega državnega tožilca kot predstojnika Vrhovnega državnega tožilstva RS. Ta je doslej tako kot vodje ostalih državnih tožilstev imel pristojnost podaje predloga za imenovanje (in za razrešitev). Razlogi za predlagane spremembe so enaki kot v primeru predlaganih sprememb glede pristojnosti za imenovanje direktorjev (glej obrazložitev k prejšnjemu členu).

Veljavni šesti odstavek 140. člena ZDT-1 določa, da generalnemu direktorju ta položaj »ex lege« preneha šest mesecev po imenovanju generalnega državnega tožilca ter da lahko v skladu z odločbo generalnega državnega tožilca nadaljuje z delom na tem položaju do izteka dobe za katero je bil imenovan. Takšna ureditev odstopa od ureditve kot velja za direktorje državnih tožilstev in sodišč kot tudi uradnikov na položaju v organih državne uprave. Skladno z določbo petega odstavka 83. člena ZJU, ki se upošteva drugi odstavek 139. člena ZDT-1 v zvezi s šestim odstavkom 61.b člena ZS uporablja tudi za direktorje državnih tožilstev, ima namreč vodja državnega tožilstva v enem letu od nastopa funkcije možnost razrešiti direktorja ne glede na razloge. S predlaganim črtanjem šestega odstavka se primerljiva in za predstojnika bolj fleksibilna ureditev določa tudi za primer prenehanja položaja generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS. Delovno mesto namestnika generalnega direktorja oziroma direktorja se umešča med položajna uradniška delovna mesta (tretji odstavek 80. člena ZJU), za katera pa se v drugih državnih organih javnega sektorja postopki imenovanja (posebni javni natečaj) in razrešitve kot veljajo po določbah ZJU ne uporabljajo. Zaradi zagotavljanja primerljivosti ureditve drugod v javnem sektorju, med njimi tudi na sodiščih in okrožnih državnih tožilstvih, se predlaga tudi črtanje sedmega odstavka navedenega člena.

K 53. členu:

Veljavna ureditev v 141. členu ZDT-1 narekuje, da odredba o številu mest državnih tožilcev poleg skupnega števila mest državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu določa tudi število mest državnih tožilcev v posameznih nazivih, pri čemer za razliko od ureditve v 38. členu ZS, podrobnejša merila ali sprejem le - teh niso predpisana. Glede na to, da je število državnotožilskih mest določeno v skupnem kadrovskem načrtu Vrhovnega državnega tožilstva RS oziroma v kadrovskih načrtih državnih tožilstev, ki morajo biti usklajeni z vsakokrat veljavnim zakonom, ki ureja izvrševanje proračuna RS, določanje števila državnotožilskih mest v podzakonskem aktu (Odredba o številu mest državnih tožilcev⁶⁵), predstavlja nepotrebno normiranje. Z namenom krepitve vloge generalnega državnega tožilca zlasti pri sprejemu odločitve glede razporejanja dodatnih kadrovskih kvot, morebitnih premestitev (60. člen ZDT-1) ali dodelitev na drugo državno tožilstvo (61. člen ZDT-1), se s predlagano spremembo določa tudi, da generalni državni tožilec (po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta) sprejme kriterije za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih.

K 54. členu:

S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka 144. člena ZDT-1, se v luči načrtovane uvedbe ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji ter s tem povezane enakomerne delitve pripada zadev iz okrajne in okrožne pristojnosti sodišč, na zakonski ravni določneje opredeljuje enakomerna obremenjenost, in sicer glede na zahtevnost in število dodeljenih zadev, pri čemer natančnejša pravila za dodelitev zadev določa Državnotožilski red.

⁶⁵ Uradni list RS, št. 76/11, 52/13, 52/14, 71/15 in 14/19.

K 55. členu:

145. člen ZDT-1 določa vsebino politike pregona, postopek njenega sprejema in morebitnih sprememb ter dopolnitev. Politika pregona, ki jo generalni državni tožilec posreduje v mnenje Državnotožilskemu svetu najkasneje v štirih mesecih po imenovanju, predstavlja ključni akt generalnega državnega tožilca, s katerim v času svojega šestletnega mandata usmerja delovanje državnega tožilstva kot celote oziroma državnih tožilcev pri izvrševanju njihove temeljne funkcije.

V drugem odstavku je primeroma določena vsebina politike pregona, pri čemer je izostala navedba, da je potrebno v politiki pregona določiti tudi cilje za izvajanje politike pregona in kazalce za merjenje uspešnosti doseganja ciljev. Na potrebo po določitvi ciljev in kazalcev posredno sicer napotuje že veljavna ureditev v delu, ki se nanaša na pripravo letnih poročil (ocena izvajanja politike pregona) in skupnega letnega poročila (ocena doseganja načrtovanih ciljev politike pregona), saj v nasprotnem primeru v letnih poročilih tovrstnih objektivnih ocen ni mogoče podati. Z namenom nedvoumne določitve vsebine politike pregona tudi v delu, ki se nanaša na merljivost uspešnosti njenega doseganja, se s predlagano spremembo drugega odstavka vsebina politike pregona dopolnjuje ter na ta način že na zakonski ravni nedoumno povezuje z vsebino letnih poročil in skupnih letnih poročil o delu državnih tožilstev.

Glede na pomembnost politike pregona kot strateškega akta generalnega državnega tožilca in ker generalni državni tožilec (ter tudi vodje državnih tožilstev) v luči določbe 127. člena ZDT-1 nosi tudi odgovornost za spremljanje in izvajanje politike pregona, se s predlagano spremembo četrtega odstavka na nedvoumen način določa, da spremembe in dopolnitve politike pregona lahko sprejme generalni državni tožilec tudi na lastno pobudo in ne zgolj na predlog Državnotožilskega sveta, širi pa se tudi nabor primeroma določenih razlogov, ki v povezavi z aktualnimi družbenimi razmerami, vključujoč kriminalitetno politiko, lahko narekujejo potrebne spremembe in dopolnitve.

K 56. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 146. člena ZDT-1 se iz razlogov praktične narave podaljšujeta rok za pripravo predloga letnega programa dela in rok za podajo odzivnih priporočil Državnotožilskega sveta, ministra za pravosodje ter generalnega državnega tožilca. Izkazalo se je namreč, da veljavni rok za predložitev predloga letnega programa dela za naslednje leto do 30. junija tekočega leta dopušča pripravo le-tega zgolj na podlagi podatkov prvih štirih mesecev tekočega leta, kar ne odseva realne podlage za načrtovanje dela v prihodnjem letu. S predlagano spremembo se rok za predložitev predloga letnega programa dela podaljšuje do 30. septembra tekočega leta (za primerjavo, skladno z določbo 71.a člena ZS predsednik sodišča pripravi letni program dela do 31. oktobra tekočega leta). Posledično se s predlagano spremembo tretjega odstavka zmanjšuje tudi časovna dinamika sklicev skupnih sestankov na katerih se obravnavajo vsebine povezane z izvedbo letnih programov dela, kar pa ne vpliva na izvajanje številnih drugih vzvodov dr̄avnotožilske uprave, ki jih imajo vodje državnih tožilstev in na izvajanje pristojnosti Dr̄avnotožilskega sveta ter ministra za pravosodje, ki so namenjene tudi obravnavi raznoliki problematiki v praksi.

V praksi se je nadalje izkazalo, da 15 dnevni rok za pripravo odzivnega priporočila na prejete predloge letnih programov dela ne omogoča priprave kvalitetnih odzivov na 14 predlogov (11 okrožnih državnih tožilstev, SDT RS, Posebni oddelek in Vrhovno državno tožilstvo RS), zato se navedeni rok podaljšuje za 15 dni, kar bo še vedno omogočalo pravočasen sprejem letnega programa dela v časovnem okvirju kot je določen v drugem odstavku tega člena (najpozneje 30 dni pred začetkom izvrševanja proračuna).

K 57. členu:

S predlagano spremembo petega odstavka 147. člena ZDT-1 se zaradi bolj fleksibilnega sprejemanja in posodabljanja glede na razvoj tehnologije ter možnosti zajemanja podatkov pristojnost za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela, prenaša na generalnega državnega tožilca. Spremljanje relevantnih podatkov in kazalnikov o poslovanju državnih tožilstev sodi med naloge državnotožilske uprave, poleg tega se skladno z veljavno ureditvijo z letnim programom dela natančneje določa tudi izvajanje politike pregona, sprejem katere je v pristojnosti generalnega državnega tožilca, kar vse narekuje potrebo po prenosu pristojnosti za sprejem tega izvedbenega akta. Kljub predlaganemu prenosu minister za pravosodje preko soglasja še vedno ohranja pristojnosti v postopku sprejema oblike in navodila za pripravo letnega programa dela, dodatno pa je predvidena tudi vloga Državnotožilskega sveta (podaja mnenja), ki je skladno s 103. členom ZDT-1 pristojen za sprejem meril za uspešnost pregona državnih tožilstev s katerimi se med drugim določajo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona, kar so tudi kazalniki letnega programa dela.

K 58. členu:

Letno poročilo je poročilo o opravljenem delu državnega tožilstva kot organizacije in ne poročilo o delu posameznih državnih tožilcev, pri čemer je poročanje namenjeno strokovni in širši javnosti, čemur v prvem odstavku 148. člena ZDT-1 predpisana statistična vsebina ne ustreza. Ker je po mnenju predlagatelja potrebno statistično poročanje spremeniti na način, da bo bolj informativno in uporabniku prijaznejše, torej brez konkretizacije vsebine posameznih statističnih podatkov, ki ne sledijo spremembam statističnega poročanja oziroma spremembam, ki se nanašajo na zajem podatkov (tudi iz naslova spremembe kazenskopravne zakonodaje), in ki do določene mere zamegljujejo informacije, ključne za širšo javnost, se s predlagano ureditvijo določitev podrobnejše vsebine in oblike letnega poročila prenaša iz zakonske na izvedbeno raven. Na zakonski ravni se ohranja le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila, to je statistične podatke o delu državnega tožilstva, oceno doseganja ciljev iz letnega programa dela državnega tožilstva in oceno doseganja ciljev iz politike pregona za posamezna področja, kar omogoča tudi povezavo z vsebino letnih programov dela.

Predlagana sprememba tretjega odstavka določa tudi poznejši datum za predložitev letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, in sicer namesto do 15. februarja, do 28. februarja, kar sovпада z roki, ki predstojnika državnega tožilstva zavezujejo k poročanju skladno z določbami ZJF. Ker sta SDT RS in Posebni oddelek skladno z določbo 185. člena ZDT-1 del obstoječe državnotožilske organizacije, po oceni predlagatelja ne obstajajo utemeljeni razlogi za neposredno seznanjanje Državnega zbora RS z letnima poročiloma SDT RS in Posebnega oddelka. Podatki iz obeh letnih poročil so zajeti v skupnem letnem poročilu o poslovanju državnih tožilstev, ki ga pripravi generalni državni tožilec in pošlje Državnemu zboru RS (150. člen ZDT-1), zato se obstoječe besedilo v tem delu črta.

Upošteva razloge za predlagan prenos pristojnosti za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela, se predlaga tudi prenos pristojnosti za sprejem izvedbenega akta, ki bo urejal podrobnejšo vsebino in obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva.

K 59. členu:

Ker se s predlagano spremembo 148. člena ZDT-1 na zakonski ravni določa le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila, prav tako pa se v navedenem členu določa nova pristojnost

generalnega državnega tožilca za sprejem izvedbenega predpisa, se določba 149. člena ZDT-1 kot nepotrebna črta. Kljub predlaganim spremembam dosedanje vsebine prejšnjega in predmetnega člena je predlagatelj mnenja, da bo namen, tj. poročanje javnosti in kritična ocena delovanja državnega tožilstva s strani slednje, še vedno v celoti omogočen.

K 60. členu:

Upošteva razloge za predlagane spremembe 148. člena ZDT-1, ki zasledujejo cilj, da se na zakonski ravni določi le minimalna vsebina letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, se takšen pristop predlaga tudi pri določanju vsebine skupnega letnega poročila. Slednje v primerjavi z veljavno ureditvijo še vedno vključuje vsebine, ki se nanašajo na skupne podatke iz letnih poročil posameznih državnih tožilstev, na analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja, na oceno doseganja ciljev politike pregona, oceno doseganja kazalnikov učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilstev ter na ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti poslovanja ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj, kar predstavlja vsebinsko poenostavitev glede na veljavni tretji odstavek 150. člena ZDT-1.

K 61. členu:

Veljavna ureditev razlikuje med nadzorom državnotožilske uprave, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja državnega tožilstva in strokovnim nadzorom, ki se nanaša na nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnih tožilcev. Ker v 154. členu ZDT-1 za razliko od ureditve, ki velja za strokovne nadzore (konkretnije splošni strokovni pregled kot ena od oblik strokovnega nadzora v 174. členu ZDT-1) ni določena časovna opredelitev v smislu frekventnosti državnotožilskega nadzora, se predlagatelju zdi primerno in potrebno, da se z namenom krepite nadzorstvene funkcije tudi v segmentu izvajanja nalog državnotožilske uprave, frekventnost izvajanja splošnih državnotožilskih nadzorov na državnih tožilstvih prav tako določi na zakonski ravni. Predlagatelj pri določitvi frekvence nadzora izhaja iz obstoječe periodike splošnih strokovnih pregledov, ki se opravljajo najmanj enkrat na tri leta.

K 62. členu:

Ministrstvo za pravosodje skladno z veljavno ureditvijo v 158. členu ZDT-1 zagotavlja tehnične pogoje za delovanje državnih tožilstev, kar obsega izvajanje nalog na področju informacijske tehnologije ter nabavo strojne in programske opreme. Ministrstvo je v preteklosti skrbelo tudi za informacijsko podporo državnega odvetništva, medtem kot sodišča slednjo v celoti izvajajo samostojno v okviru Centra za informatiko pri Ustavnem sodišču RS. Z uveljavitvijo Zakona o državnem odvetništvu⁶⁶ je državno odvetništvo samo prevzelo zagotavljanje informacijske podpore zase, tako da je na Ministrstvu za pravosodje ostala le še informacijska podpora državnim tožilstvom.

Poslovni procesi, ki jih izvaja ministrstvo v delu tehnične podpore za državna tožilstva, se po veljavni ureditvi nanašajo predvsem na: nakup strojne opreme na podlagi specifikacij, ki jih pripravlja SIC, pri čemer se večina strojne opreme (stacionarni računalniki, prenosniki, tiskalniki, multifunkcijske naprave, ipd.) nabavlja na podlagi skupnih javnih naročil, ki jih izvaja Ministrstvo za javno upravo, zato je v tem delu Ministrstvo za pravosodje le vezni člen med Ministrstvom za javno upravo, ki izvaja javno naročilo in državnim tožilstvom kot končnim uporabnikom (ministrstvo sklene neposredno pogodbo in plača izstavljen račun na podlagi potrditve SIC, da

⁶⁶ Uradni list RS, št. 23/17; ZDovd.

je dobavitelj izvedel kvalitetno in kvantitetno ustrezno dobavo); zagotavljanje druge programske opreme (licenc) na podlagi zahtev in specifikacij, ki jih pripravi SIC, pri čemer se večina tovrstnih nabav prav tako izvaja na podlagi skupnih javnih naročil, ki jih izvaja Ministrstvo za javno upravo (ministrstvo zgolj pridobi potrebe od SIC; na Ministrstvo za javno upravo posreduje pooblastilo za izvedbo postopka ter na podlagi okvirnega krovnega sporazuma sklene neposredne pogodbe in plača izstavljene račune na podlagi potrditve SIC, da je dobavitelj izvedel kvalitetno in kvantitetno ustrezno dobavo); zagotavljanje vzdrževanja informacijskega sistema Vpisniki, kjer SIC pripravi tehnične specifikacije in zahteve za izbiro izvajalca na podlagi javnega naročila, ministrstvo pa izvede javno naročilo za zagotovitev izvajalca teh storitev (člani strokovne komisije, ki predlagajo najustreznejšo rešitev, so vselej tudi zaposleni na SIC). Vrhovno državno tožilstvo RS na podlagi sklenjene pogodbe za vzdrževanje informacijskega sistema Vpisniki samostojno naroča potrebne nadgradnje in vzdrževanje, potrjuje, da je izvajalec naloge opravil v skladu s pogodbenimi določili, ministrstvo pa na podlagi tovrstne potrditve s strani državnega tožilstva plača račune dobavitelja.

Ministrstvo za potrebe državnega tožilstva dejansko izvaja le nabavno funkcijo in funkcijo zagotavljanja finančnih sredstev v svojem proračunu, zaradi narave poslovanja državnega tožilstva in njegovega položaja samostojnega pravosodnega organa, pa ministrstvo ne posega v vsebinske odločitve glede informacijskih potreb državnega tožilstva oziroma informacijskih rešitev. Takšna razmerja med obema organoma tako prinašata le dodatne administrativne ovire (npr. pri nakupu osnovnih sredstev – strojne in programske opreme – poteka dodatno usklajevanje za vpis teh osnovnih sredstev v poslovne knjige državnega tožilstva) in časovne »izgube« pri izvrševanju opravil na področju informacijske tehnologije.

Ob dejstvu, da na Vrhovnem državnem tožilstvu RS že deluje SIC, ki je centralni skrbnik informacijskega sistema državnih tožilstev in skrbi za njegovo enotno uporabo z izdajo navodil na podlagi pripomb uporabnikov, lastnih ugotovitev ali na zahtevo generalnega državnega tožilca in ki zagotavlja tehnološko enotnost opreme v okviru strategije razvoja informacijskih sistemov, ki jo sprejme generalni državni tožilec, enotnost programske aplikativne opreme, sorazmeren razvoj potrebnih računalniških znanj za zaposlene na državnih tožilstvih, povezovanje in usklajevanje informacijskih tokov državnega tožilstva z drugimi informacijskimi sistemi, tekoče delovanje informacijskega sistema vseh državnih tožilstev in izdelavo statističnih poročil, predlagatelj ocenjuje, da Ministrstvo za pravosodje v tem poslovnem procesu predstavlja le administrativno oviro pri učinkovitem zagotavljanju ustrezne ravni informacijske podpore, ki je v teh časih ključna za uspešno delo državnih tožilstev.

S predlagano spremembo tretje alineje prvega odstavka 158. člena ZDT-1 se tudi sledi predlagani ureditvi, skladno s katero se prenaša vsebina vpisnikov iz Državnotožilskega reda v akt generalnega državnega tožilstva (glej obrazložitev k predlagani spremembi 180. člena ZDT-1), s čimer se omogoča hitrejšo prilagajanje potrebam poslovnih procesov. Temu morajo slediti tudi spremembe v informacijskem sistemu Vpisniki, ki pa jih je možno dovolj hitro udejanjiti le, če lahko državno tožilstvo samo razvija, vzdržuje in nadgrajuje informacijski sistem in za ta namen tudi samo načrtuje proračunska sredstva.

Glede na pristojnosti, kot jih predvideva predlagana zakonska rešitev (samostojno načrtovanje potreb na področju vpisnikov) in ob dejstvu, da se je na področju informatike »osamosvojilo« tudi Državno odvetništvo, ni smiselno, niti učinkovito, da bi ministrstvo še ostalo vmesni člen pri nabavi in razvoju na področju informatike državnega tožilstva. Po vzoru ureditve v drugem odstavku 38. člena ZDodv se s predlaganim novim tretjim odstavkom določa, da bo ministrstvo lahko določene naloge na področju informacijskih rešitev, na podlagi podpisanega sporazuma, še vedno izvajalo, v kolikor bi bile to smotrnejše in učinkovitejše (npr. naloge povezane predvsem z

načrtovanjem in izvajanjem projektov, ki so financirani iz drugih (EU) virov in se nanašajo na več pravosodnih deležnikov).

Iz tretje alineje prvega odstavka 158. člena ZDT-1 nadalje izhaja, da ministrstvo zagotavlja tudi kadrovske pogoje za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije, pri čemer se slednje nanaša na kadrovske pristojnosti v smislu tretjega odstavka 10. člena ZDT-1. Ker se obseg kadrovskih pristojnosti ministrstva s predlaganimi spremembi zmanjšuje (na drugi strani pa se krepi vloga generalnega državnega tožilca oziroma Vrhovnega državnega tožilstva RS) in ker Vrhovno državno tožilstvo RS tudi sicer samostojno upravlja s kadrovskim načrtom državnih tožilstev, ki ga mora pripraviti v skladu z vsakokrat veljavnim zakonom, ki ureja izvrševanja proračuna v RS, se s predlagano spremembo tretje alineje črta tudi (terminološko neustrezna) vsebina, ki se nanaša na zagotavljanje kadrovskih pogojev. V celoti pa se ohranja besedilo 10. člena ZDT-1 skladno s katerim imata ministrstvo oziroma preko njega Vlada RS kadrovske pristojnosti določene s tem zakonom (kot npr. za imenovanje novih državnih tožilcev, za napredovanje v naziv vrhovnega državnega tožilca, v postopkih imenovanja predstavnikov v Eurojustu ter evropskih državnih in evropskih delegiranih državnih tožilcev...).

K 63. členu:

Veljavna ureditev ne določa roka, v katerem mora Državnotožilski svet posredovati mnenje glede predhodne zavrnitve izvedbe pravosodnega nadzora, določeno je le, da mora Vlada RS po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta v osmih dneh po prejemu obvestila o zavrnitvi nadzora odločiti, ali naj se pravosodni nadzor izvede, zato se s predlagano spremembo drugega odstavka 161. člena ZDT-1 določa rok za podajo mnenja Državnotožilskega sveta. Ker je Državnotožilski svet kolegijski organ, ki mora (če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom) pred izdajo mnenja pridobiti predhodno obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca, je po oceni predlagatelja 15 dnevni rok za podajo mnenja ustrezen.

S predlagano spremembo tretjega odstavka se nadalje določa, da Vlada RS o izvedbi pravosodnega nadzora odloči v osmih dneh po prejemu mnenja Državnotožilskega sveta. Po veljavni ureditvi je osemdnevni rok za sprejem odločitve vezan na prejem obvestila vodje državnega tožilstva, kar se je z vidika pridobivanja predhodnega mnenja Državnotožilskega sveta, za izdajo katerega ni predviden rok, v praksi izkazalo za neustrezno. Veljavni tretji odstavek določa, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje mnenje Državnotožilskega sveta. Ker v skladu s tretjim odstavkom (po veljavni ureditvi v skladu z drugim odstavkom) 161. člena ZDT-1 o zavrnitvi izvajanja nadzora odloča Vlada RS, predlagana sprememba tretjega odstavka odpravlja tudi morebitne nejasnosti v praksi. Glede na to, da odločitev sprejme Vlada RS, je povsem jasno, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje odločitev Vlade RS, ne pa mnenje Državnotožilskega sveta, ki je lahko celo nasprotno od odločitve Vlade RS.

K 64. členu:

Obstoječa ureditev v 166. členu ZDT-1, ki je sledila v preteklosti veljavni ureditvi v ZS, določa da javnim uslužbencem državnih tožilstev lahko priznanja podeljuje minister za pravosodje, državnim tožilcem pa generalni državni tožilec. Ureditev za javne uslužbence sodišč je bila z novelo ZS-K spremenjena, saj je bila pristojnost za podelitev priznanj (tudi) za javne uslužbence sodišč prenesena na predsednika Vrhovnega sodišča RS. Upošteva se navedeno ter status državnega tožilstva kot samostojnega državnega organa ter vlogo vodje državnega tožilstva v razmerju do državnotožilskega osebja, kamor sodijo javni uslužbenci državnega tožilstva, je po mnenju predlagatelja potrebno, primerljivo kot velja za sodišča (glej 74.b člen ZS), določiti, da priznanja javnim uslužbencem državnih tožilstev prav tako podeljuje generalni državni tožilec.

Predlagana sprememba drugega odstavka, ki določa podlago za obdelavo osebnih podatkov, je redakcijske narave.

K 65. členu:

S predlaganimi spremembami 180. člena ZDT-1 se v prvem odstavku dodatno navaja, da državno tožilstvo upravlja ne le vpisnike, imenike in evidence, temveč tudi spise, v katerih se prav tako obdelujejo osebni in drugi podatki. V predlaganem tretjem odstavku se črta dosedanja vsebina, ki se nanaša na posredovanje podatkov tretjim državam po predhodni odločbi Informacijskega pooblaščenca po določbah ZVOP-1. Navedeno vsebino namreč obravnava ZVOPPOKD v 70. do 74. členu, ki več ne predvideva predhodne odločbe Informacijskega pooblaščenca.

Ker se je veljavna ureditev skladno s katero se roke hrambe dokumentarnega gradiva na državnem tožilstvu določa s klasifikacijskim načrtom, ki je priloga Državnotožilskega reda, izkazala za togo, saj se niso mogle pravočasno zagotavljati prilagoditve aktualnim razmeram, ki jih je narekovala praksa, se s predlagano spremembo četrtega odstavka 180. člena ZDT-1 pristojnost za določitev rokov hrambe prenaša na generalnega državnega tožilca, ki bo roke hrambe določil s klasifikacijskim načrtom. Na ta način se sledi tudi ureditvi, ki je že uveljavljena na sodiščih. Na podlagi določbe 244. člena Sodnega reda namreč roke hrambe prav tako z aktom določi predsednik Vrhovnega sodišča RS.

Iz razlogov navedenih zgoraj se po vzoru ureditve kot velja za sodišča (četrti odstavek 82. člena ZS) na generalnega državnega tožilca prenaša tudi pristojnost, da v enem aktu določi vsebine posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje. Ker se s predlagano novo določbo 106.a člena ZDT-1 v prvem odstavku določa podlago za upravljanje vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta in ker je Državnotožilski svet glede vodenja vpisnikov, imenikov in evidenc vezan na informacijske rešitve, ki veljajo za državna tožilstva, je v predlaganem novem šestem odstavku 180. člena ZDT-1 predvideno, da Državnotožilski svet v soglasju z generalnim državnim tožilcem prav tako določi podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.

K 66. členu:

S predlagano spremembo 181. člena ZDT-1 se v prvem odstavku na bolj sistematičen način ureja pravica do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki v smislu 15. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov in pravica do seznanitve s podatki kogarkoli, ki za to izkaže pravni interes (v smislu vpogleda v spis) ter pristojnost za odločanje. V predlaganem novem drugem odstavku se na novo določajo omejitve dostopa. Ustavna pravica do varstva osebnih podatkov omogoča seznanitev z zbranimi osebnimi podatki, ki se nanašajo na posameznika, nanaša se (tudi) na podatke v zvezi z odkrivanjem, razkrivanjem in preganjanjem kaznivih dejanj ter se uresničuje (tudi) z vpogledom v spise, vpisnike in drugo dokumentacijo državnega tožilstva. Vpogled v spis državnega tožilstva (s tem pa tudi kopiranje, prepis ali izpis dokumentarnega gradiva, ki se v spisu nahaja) je normativno urejen v 24. členu Državnotožilskega reda, ki vpogled v spis dopušča osebam, ki izkažejo zakoniti interes, pri čemer odločanja o dopustnosti vpogleda ne omejuje s časovnim statusom kazenskega pregona (zastaranje kazenskega pregona) oziroma pravnomočnostjo sodbe, kot to določa veljavni prvi odstavek 181. člena ZDT-1. Določba prvega odstavka 181. člena ZDT-1 ureja pravico do seznanitve s podatki. Omejitev pravice do dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, je vsebovana v Direktivi 2016/680 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih

sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ, pri čemer se v vsakem posameznem primeru presoja taksativno navedene okoliščine, ki predstavljajo nujen in sorazmeren ukrep za omejitev pravice do dostopa (preprečitev oviranja uradnih ali zakonitih preiskav, poizvedb ali postopkov; preprečitev vplivanja na preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ali izvrševanje kazenskih sankcij, itd. – 15. člen Direktive). Upošteva se navedeno po mnenju predlagatelja za odločitev o dopustnosti seznanitve z osebnimi in drugimi podatki, zadostujejo izjeme iz predlaganega drugega odstavka, ki ne bi bile omejene z zastaralnimi roki kazenskega pregona oziroma pravnomočnostjo sodbe.

Veljavni peti odstavek 181. člena ZDT-1 omogoča pravno podlago za zaračunavanje stroškov pravice do seznanitve izvedene na podlagi 181. člena ZDT-1. Odmera in izplačilo stroškov se opravi s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja, to je ZDIJZ in Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja.⁶⁷ Ker je upošteva se določbo 15. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov ter 21. člena ZVOPPOKD posredovanje lastnih osebnih podatkov brezplačno, zaradi česar se na izvedbeni ravni tudi ni več mogoče opreti na določbe Pravilnika o zaračunavanju stroškov pri izvrševanju pravice posameznika do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki⁶⁸, se s predlagano dopolnitvijo petega odstavka odmera stroškov zamejuje le na stroške, ki izvirajo iz pravice do seznanitve z osebnimi podatki drugih oseb in z drugimi podatki.

Državna tožilstva beležijo porast zaprosil zavarovalnic za vpogled ali posredovanje podatkov o kaznivih dejanjih, s katerimi zavarovalnice na podlagi osmega odstavka 268. člena ZZavar-1 za potrebe izvajanja zavarovalnih pogodb zapošajo za fotokopije kazenskih ovadb. Povečano število zaprosil je posledica tretjega odstavka 116. člena ZNPPol ter na njegovi podlagi sprejetega Pravilnika o nadomestilu za vpogled in posredovanje podatkov iz evidenc policije, ki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice določa dolžnost plačila 34,81 EUR brez DDV za vpogled ali posredovanje podatkov iz evidenc policije o kršiteljih in prekrških, o kaznivih dejanjih, o dogodkih in elektronskih zapisnikih policije o prometnih nesrečah. Zavarovalnice se iz razloga ekonomičnosti s svojim zaprosilom zato obračajo na državna tožilstva, kjer fotokopije kazenskih ovadb pridobijo brezplačno. Kazenska ovadba, ki je zavarovalnici posredovana za izvajanje zavarovalnih pogodb, namreč obsega zgolj nekaj strani in je zavarovalnici vedno poslana brez prilog, zato dejanski materialni stroški, ki nastanejo ob uveljavljanju pravice do seznanitve s podatki v posamezni zadevi, praviloma ne presežejo 20,00 EUR. Predstavljeni način poslovanja za državna tožilstva ne pomeni le dodatne delovne obremenitve, temveč tudi izpad dohodka državnega proračuna. Zato se s predlaganim sedmim odstavkom vzpostavlja učinkovit pravni okvir za obračunavanje dela in materialnih stroškov, povezanih z reševanjem zavarovalniških zaprosil. S predlagano spremembo se pravica do seznanitve s podatki za Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice ne omejuje. Osebe, ki se ukvarjajo s posli zavarovanja, bodo namreč v državnotožilske spise še vedno lahko vpogledale pod pogoji iz 181. člena ZDT-1 ter na način iz 23. in 24. člena Državnotožilskega reda, plačljivo bo postalo zgolj posredovanje listin (predvsem kazenskih ovadb). S tem predlogom se bodo državna tožilstva z vidika pravice do seznanitve izenačila s Policijo, ki zavarovalnicam že več let zaračunava posredovanje podatkov iz dosjejev, z razliko, da državno tožilstvo drugače (in bolj ugodno) kot Policija zavarovalnicam ne bo zaračunavalo vpogleda v spis. Zaposila zavarovalnic se največkrat nanašajo na primere, kjer je storilec kaznivih dejanj neznan oziroma še ni bil odkrit, pri

⁶⁷ Uradni list RS, št. 24/16.

⁶⁸ Uradni list RS, št. 85/07 in 5/12.

čemer zavarovalnice posredovano fotokopijo kazenske ovadbe uporabijo za izplačilo zavarovalne vsote, kot le ta izvira iz sklenjene zavarovalne pogodbe. Kazenske ovadbe, posredovane zavarovalnicam, se torej uporabljajo v tržne namene, saj oškodovanci z zavarovalnicami sklenejo pogodbe in jim plačujejo zavarovalne premije, kazenska ovadba pa zavarovalnicam služi kot akt, s katerim se preverja navedbe oškodovanca in ugotavlja, ali je slednji upravičen do izplačila zavarovalne vsote.

S predlaganim besedilom, da Slovensko zavarovalno združenje in zavarovalnice zahtevka za posredovanje podatkov ne smejo prenesti na oškodovanca, predlagatelj skuša preprečiti, da bi osebe, ki se ukvarjajo z zavarovalno dejavnostjo, zaobšle določbe o plačilu nadomestila in bi breme pridobivanja listinske dokumentacije prevalele na posameznike, ki so bili s kaznivimi dejanji oškodovani in ki imajo še vedno pravico do vpogleda v spis in do fotokopiranja listin po predlaganem 181. členu ZDT-1.

K 67. členu:

S predlagano spremembo v prvem in četrtem odstavku 182. člena ZDT-1 se predlaga poenotenje terminologije s Splošno uredbo o varstvu osebnih podatkov. S predlagano spremembo drugega odstavka iz katerega izhaja, da državnim tožilcem o pridobitvi osebnih podatkov ali podatkov, do zastaranja kazenskega pregona ali do pravnomočne sodbe, ni treba obvestiti osebe, na katero se podatki nanašajo, razen če z zakonom ni določeno drugače, se upošteva možnost drugačne oziroma bolj transparentne ureditve v specialnih predpisih (npr. 17. člen predloga ZKP-O).

Veljavna ureditev določa, da lahko državno tožilstvo v informatizirane zbirke podatkov s katerimi upravljajo organi javnega sektorja dostopa le z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča stranke postopka. S predlagano spremembo se po vzoru ureditve v tretjem odstavku 13. člena ZS določa, da državno tožilstvo v navedene zbirke dostopa z navedbo EMŠO, ali davčne številke ali naslova prebivališča ali drugih podatkov, ki v povezavi z osebnim imenom obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka zagotavljajo enoznačno identifikacijo osebe, katere podatek se zahteva.

S spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 se z določitvijo dodatnih varovalk za zasebnost posameznika (predhodno mnenje Informacijskega pooblaščenca in na zakonski ravni določen namen povezovanja) predlaga možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. Veljavni peti odstavek, ki določa dostop do tajnih podatkov, se črta, saj to materijo urejajo že ZTP in predpisi izdani na njegovi podlagi.

Pri pripravi spremembe zakonske določbe se je predlagatelj oprl na veljavno opredelitev povezovanja zbirk osebnih podatkov, ki je vsebovana v 13. členu ZS. Predlagatelj s spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 v skladu s pogoji ZVOP-1 opredeli možnost povezovanja vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva. Hkrati pa tudi opredeli namen povezovanja, in sicer »obravnavanje in reševanje posamezne zadeve in ki omogočajo posodobljenost ali točnost identifikacijskih podatkov o osebah v zadevah iz pristojnosti državnega tožilstva«. Takšna generalna določba, ki zajema vse informatizirane zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev, je vsekakor nujna za učinkovit pregon storilcev kaznivih dejanj. Le na podlagi takšne določbe bodo državna tožilstva v prihodnje lahko sledila napredku na informacijskem področju ter hitro pridobila potrebne podatke. Z morebitno uvedbo novih zbirk osebnih podatkov oziroma z vzpostavitvijo informatiziranih zbirk osebnih podatkov (kar omogoča napredek na področju informatizacije državnih tožilstev) bo omenjena določba omogočala hiter odziv državnih tožilstev, saj spremembe ZDT-1 ne bodo potrebne. Seveda pa besedilo določbe ne pomeni, da

so državna tožilstva brez vseh omejitev pri povezovanju zbirk osebnih podatkov. Prva omejitev je dejstvo, da je možno povezovanje "informatiziranih" zbirk osebnih podatkov, kar pa je samoumevno, saj je povezovanje smiselno zgolj v primeru, če se zbirke podatkov vodijo elektronsko. Naslednja omejitev povezovanja je tudi ta, da zakonska določba opredeljuje namen povezovanja, dodatna omejitev pa je tudi ta, da se lahko zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev povezujejo le z zbirkami osebnih podatkov, ki so uradne evidence oziroma javne knjige in jih torej upravljajo organi javnega sektorja. S tem je izključeno povezovanje zbirk osebnih podatkov državnih tožilstev in zbirk osebnih podatkov, ki bi jih upravljal zasebni sektor. Pri povezovanju zbirk osebnih podatkov se smiselno uporabljata tudi tretji in četrti odstavek 182. člena ZDT-1, kar je prav tako omejitev povezovanja, saj so opredeljeni in s tem tudi zamejeni načini, na katere bodo državna tožilstva povezovala zbirke osebnih podatkov (npr. povezovanje na podlagi osebnega imena obdolženca). Čeprav tretji in četrti odstavek govorita tudi o dostopu do nekaterih zbirk osebnih podatkov, katerih povezovanje ni dopustno (npr. kazenska evidenca), je treba omeniti, da je "smiselno uporabo" omenjenih določb treba razumeti zgolj v smislu dovoljenega povezovanja ter da je še vedno izključeno povezovanje določenih zbirk osebnih podatkov, kot jih opredeljuje 85. člen ZVOP-1.

V 85. členu ZVOP-1 je tudi določeno, da se ne smejo povezovati zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami osebnih podatkov ter zbirke osebnih podatkov iz kazenske in prekrškovne evidence. Pri tem je treba posebej pojasniti, da četudi spremenjena določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 ne vsebuje izrecne omembe prepovedi povezovanja omenjenih zbirk osebnih podatkov, to še ne pomeni, da so te povezave dovoljene. V vsakem primeru velja prepoved povezovanja teh zbirk osebnih podatkov, ki je vsebovana v 85. členu ZVOP-1, čeprav ZDT-1 generalno dovoljuje povezovanje vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva.

Skladno s predlagano spremembo petega odstavka se spremeni tudi naslov člena, iz katerega se izvzame beseda »temeljnih«, in del naslova, ki se nanaša na tajne podatke. Temeljnost osebnih podatkov ni nikjer opredeljena, tako da gre za nepotrebno označevanje lastnosti osebnih podatkov, kar lahko povzroča zgolj zmedo in nejasnost pri razumevanju naslova člena. V naslovu se tudi ne omenjajo več tajni podatki, saj je določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 spremenjena tako, da jih ne omenja več.

K 68. členu:

Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva je enako kot oddelek po 191. členu ZDT-1 organizacijska enota državnega tožilstva, katere ustanovitev oziroma ukinitve mora primarno predlagati vodja posameznega okrožnega državnega tožilstva. Ker gre za notranje tožilsko organizacijsko strukturo, ki se določa glede na obseg dela državnega tožilstva, število državnih tožilcev in število državnotožilskega osebja, je v primerjavi z veljavno ureditvijo (189. člen ZDT-1) ustreznejše, da o ustanovitvi oziroma ukinitvi zunanjega oddelka odloča generalni državni tožilec. Ker je poslovanje zunanjega oddelka vezano na prostore in opremo, ki morajo biti zagotovljeni ob njegovi ustanovitvi oziroma ukinitvi, minister upošteva pristojnost za zagotavljanje prostorskih pogojev, vključno s sredstvi za najemnine za najete prostore državnih tožilstev, k predlogu generalnega državnega tožilca izda soglasje. S predlagano spremembo se ohranja vloga Državnotožilskega sveta (podaja predhodnega mnenja).

K 69. členu:

S predlagano spremembo drugega odstavka 192. člena ZDT-1, ki predstavlja »katalog kaznivih dejanj« glede katerih je za pregon storilcev pristojno SDT RS, se usklajuje navajanje kaznivih dejanj iz KZ-1. Tako se v prvi alineji namesto kaznivega dejanja izdaje nekritega čeka in zlorabe

bančne ali kreditne kartice, ki ga je poprej veljavni Kazenski zakonik⁶⁹ določal v 253. členu, predlaga navedba kaznivega dejanja zlorabe negotovinskega plačilnega sredstva in kaznivega dejanja uporabe ponarejenega negotovinskega plačilnega sredstva, ki ju KZ-1 določa v 246. oziroma 247. členu. Ker je bilo z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika (KZ-1E⁷⁰) inkriminirano novo kaznivo dejanje, to je potovanje v tujino z namenom terorizma (108.a člen), ki ga je glede na njegovo težo potrebno vključiti v katalog kaznivih dejanj, ki sodijo v pristojnost SDT RS, se v primerjavi s sedanjo ureditvijo spreminja oziroma dopolnjuje tudi četrta alineja drugega odstavka 192. člena ZDT-1.

Na podlagi veljavnega drugega odstavka 192. člena ZDT-1 je podana stvarna pristojnost SDT RS (tudi) za obravnavanje kaznivega dejanja ponarejanja denarja po 243. členu KZ-1 in kaznivega dejanja ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev po 244. členu KZ-1. SDT RS prejme na letni ravni v povprečju 970 zadev zoper neznane storilce zaradi kaznivega dejanja ponarejanja denarja po 243. členu KZ-1, ki se jim očita majhna kriminalna količina ponarejenih bankovcev (do tri ponarejene bankovce). V teh zadevah gre za majhne kriminalne količine ponarejenih bankovcev, ko ni potrebna posebna usposobljenost in organiziranost državnih tožilcev, zaradi česar SDT RS v teh primerih iz razloga smotrnosti zadeve odstopa v obravnavano krajevno pristojnim okrožnim državnim tožilstvom, kar terja dodatno administrativno delo (izdaja obrazloženih odredb), medtem ko SDT RS od leta 2015 dalje ni obravnaval zadev zaradi kaznivega dejanja ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev po 244. členu KZ-1. Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Kazenskega zakonika (KZ-1G⁷¹) se je med drugim zvišala zagrožena kazen za kaznivo dejanje prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po 308. členu KZ-1 tudi za dejanje izvršeno v združbi, kar ima za posledico stvarno pristojnost SDT RS za obravnavo tudi teh kaznivih dejanj. Iz Skupnega poročila o delu državnih tožilstev za leto 2019 izhaja, da so v letu poročanja vsa okrožna državna tožilstva obravnavala skupaj 718 zadev zaradi kaznivega dejanja prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države po 308. členu KZ-1 (od tega kar 367 zadev pripornih), pri čemer se praktično vse zadeve, ki se obravnavajo na širšem območju Republike Slovenije, obravnavajo z izvršitvijo v združbi.

Z namenom hitrejšega reševanja obsežnih in strokovno najzahtevnejših zadev, ki tudi dejansko sodijo v pristojnost SDT RS, se predlaga ožanje stvarne pristojnosti slednjega z dodatno izključitvijo pristojnosti za kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih vrednotnic ali vrednostnih papirjev, kaznivo dejanje ponarejanja denarja, če ne gre za veliko količino ali veliko premoženjsko vrednost ponarejenega denarja ter za kaznivo dejanje prepovedanega prehajanja meje ali ozemlja države.

Državni tožilci Oddelka za postopke v zvezi z odvzemom premoženja nezakonitega izvora pri SDT RS obravnavajo zadeve po določbah ZOPNI od 30. 5. 2012 dalje. Na podlagi navedenega zakona izvajajo finančne preiskave ter vlagajo in zastopajo tožbe v postopkih za odvzem premoženja nezakonitega izvora, medtem ko je v ZDT-1 določena pristojnost za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe, ostala neusklajena z določbami ZOPNI. Pristojnost za izvrševanje pravnomočnih odločb o odvzemu premoženja nezakonitega izvora se namreč veže na materialni pogoj, to je na vrsto premoženja, ki je predmet zavarovanja, hrambe, upravljanja oziroma odvzema. Glede na navedeno je pristojni organ za vložitev predloga za izvršbo in zastopanje v izvršilnem postopku tisti organ, ki v skladu z zakonom izvršuje svoje naloge za

⁶⁹ Uradni list RS, št. 95/04 – uradno prečiščeno besedilo in 55/08.

⁷⁰ Uradni list RS, št. 27/17.

⁷¹ Uradni list RS, št. 91/20.

posamezno vrsto premoženja, ki je predmet odvzema. Državno tožilstvo mora kot stranka postopka za odvzem premoženja nezakonitega izvora, o nastopu pravnomočnosti in izvršljivosti sodne odločbe, obvestiti tisti pristojni organ, ki je na podlagi prvega odstavka 35. člena ZOPNI pristojen za izvrševanje nalog glede na vrsto premoženja, ki je predmet sodne odločbe o odvzemu. Pristojni organ za hrambo in upravljanje s posamezno vrsto premoženja namreč na podlagi prejetega obvestila državnega tožilstva, predlaga pristojnemu organu davčno izvršbo na nedavčno obveznost oziroma izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče. V skladu z Zakonom o davčnem postopku⁷² je pristojni organ za davčno izvršbo na nedavčno obveznost Finančna uprava RS, za izvršbo na nepremičnine, ki jo opravi sodišče, pa je pristojno Državno odvetništvo RS. Upošteva se zgoraj navedeno se s predlagano spremembo četrtega odstavka pristojnost SDT RS usklajuje z določbami ZOPNI.

K 70. členu:

Predlagana sprememba drugega odstavka 193. člena ZDT-1, ki se nanaša na število imenovanih okrajnih in okrožnih državnih tožilcev na SDT RS, je redakcijske narave in je povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 71. členu:

Predlagane spremembe 196. člena ZDT-1, ki se nanašajo na določitev plače imenovanih oziroma dodeljenih okrajnih državnih tožilcev na SDT RS, so redakcijske narave in so povezana s predlagano spremembo, ki uvaja eno vrsto naziva državnega tožilca na prvi stopnji, to je namesto okrajnega in okrožnega državnega tožilca, le naziv okrožnega državnega tožilca.

K 72. členu:

Veljavni drugi odstavek 199. člena ZDT-1 določa pristojnost Posebnega oddelka za obravnavo vseh kaznivih dejanj, ki jih storijo taksativno naštete uradne osebe, medtem ko ZKP v prvem odstavku 158.a člena pristojnost veže le na kazniva dejanja, ki se preganjajo po uradni dolžnosti. Kljub temu, da je glede kaznivih dejanj, za katera se storilec preganja na zasebno tožbo, že sicer iz določb ZKP ugotoviti, da niti policija niti državno tožilstvo nimata stvarne pristojnosti, se s predlagano spremembo odpravlja redakcijska nedoslednost.

Iz petega odstavka 199. člena ZDT-1 izhaja, da mora državni tožilec Posebnega oddelka, če so ovadbo, ki jo obravnava Posebni oddelek, podali policisti ali če so jo podale druge osebe, policisti pa so zbirali obvestila v zvezi z njo, o obravnavanju zadeve seznaniti policijo. Iz navedene določbe izhaja, da je policija o obravnavanju zadeve seznanjena le v tistih zadevah, v katerih je sama zbirala obvestila, ne pa tudi v ostalih primerih, ko je bila ovadba zoper policista vložena neposredno na Posebni oddelek oziroma ko so kaznivo dejanje zaznali neposredno policisti navedenega oddelka. Takšna ureditev se je v praksi z vidika pravočasnega ukrepanja zoper policiste, ki so storili kaznivo dejanje in preprečitve možnosti, da bi policist za katerega je znano, da je storil kaznivo dejanje, izkoriščal položaj policista oziroma policijska pooblastila, vključno s prisilnimi sredstvi, izkazala kot pomanjkljiva. Ker je navedeno pomanjkljivost odpravil že Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o kazenskem postopku (ZKP-N⁷³), kamor obravnavana materija po vsebini tudi sodi, in sicer je v petem odstavku 158.a člena določil, da mora Posebni oddelek obvestiti predstojnika organa, v katerem je zaposlena uradna oseba, o zaključku

⁷² Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17, 13/18 – ZJF-H, 36/19 in 66/19.

⁷³ Uradni list RS, št. 22/19.

predkazenskega postopka, saj je ta podatek pomemben z vidika pristojnosti, ki jih ima predstojnik organa v odnosu do te uradne osebe (posebej pa je urejeno obveščanje v primeru, ko je treba uradni osebi odvzeti pooblastila), se vsebina dosedanjega drugega stavka petega odstavka črta.

S predlagano spremembo petega odstavka se na zakonski ravni določa dolžnost obveščanja Posebnega oddelka s strani krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva (ob predpostavki, da je slednje predhodno obveščeno s strani pristojnih organov) tudi, če je pri opravljanju nalog ali posebnih pooblastil uradnih oseb iz drugega odstavka tega člena kakšna oseba huje telesno poškodovana ali če je izgubila življenje. Na ta način bo Posebni oddelek z namenom učinkovitega izvajanja svojih pristojnosti pravočasno obveščen tudi o primerih, ki v začetni fazi morda ne dosegajo zakonsko zahtevanega dokaznega standarda »razlog za sum«, za katere pa se lahko kasneje v postopku (npr. na podlagi ugotovitev policije v postopku ocene uporabe zakonitosti in strokovnosti prisilnega sredstva, ugotovitev policistov oziroma državnih tožilcev Posebnega oddelka ali na podlagi zatrjevanj oškodovancev v naknadno sproženih sodnih postopkih) vzbudi dvom v nepristranskost že izvedene preiskave.

K 73. členu:

Predlagana sprememba prvega odstavka, ki določa predlagatelja za imenovanje vodje Posebnega oddelka je upošteva predlagane spremembe v postopku imenovanja vodij državnih tožilstev, redakcijske narave. Predlagatelj tako ostaja generalni državni tožilec, medtem ko se izključuje vloga ministra za pravosodje s podajo predhodnega mnenja.

S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka 200. člena ZDT-1 se ohranja strokovna in operativna samostojnost Posebnega oddelka, ki se poleg tega, da vodja SDT RS nima pristojnosti pri imenovanju vodje Posebnega oddelka, kaže tudi v pristojnostih vodje Posebnega oddelka, ki jih imajo sicer vodje okrožnih državnih tožilstev (151. člen ZDT-1). Vodja Posebnega oddelka ima sicer že po veljavni ureditvi večino pristojnosti, ki jih ima vodja okrožnega državnega tožilstva, pri čemer so te pristojnosti taksativno našteje, medtem ko mu vse pristojnosti zaradi statusa Posebnega oddelka, ki je sicer samostojna notranja organizacijska enota v okviru SDT RS, ne pa tudi samostojno državno tožilstvo, tudi po veljavni ureditvi niso podeljene (npr. kadrovske poslovanje, izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje postopkov javnih naročil). Zlasti gre za pristojnosti, ki so izvirno v pristojnosti vodje SDT RS kot predstojnika organa oziroma direktorja SDT RS. S predlagano dopolnitvijo drugega odstavka se glede na veljavno ureditev vodji Posebnega oddelka podeljujejo dodatne pristojnosti, in sicer za oblikovanje pobud in mnenj o zakonih in podzakonskih aktih ter za kadrovske poslovanje. Slednje upoštevajoč, da Posebni oddelek ni samostojno državno tožilstvo, le v okviru pooblastila vodje SDT RS. Ker vodja SDT RS glede na organizacijo dela Posebnega oddelka in siceršnje pristojnosti vodje Posebnega oddelka ne razpolaga z dejanskimi podatki o delu državnih tožilcev na Posebnem oddelku, je ustreznejše, da se pristojnost za podajo predloga za napredovanje državnih tožilcev Posebnega oddelka (37. člen ZDT-1) ter oblikovanje mnenja v postopku izdelave ocene državnotožilske službe skladno z Merili za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe prav tako prenese na vodjo Posebnega oddelka.

S predlagano spremembo tretjega odstavka se za razliko od veljavne ureditve, podobno kot na SDT RS tudi v Posebnem oddelku določa možnost, da državnotožilske službe poleg najmanj dveh dodeljenih državnih tožilcev opravljajo tudi imenovani državni tožilci, pri čemer glede na naravo dela Posebnega oddelka ni določeno minimalno število imenovanih državnih tožilcev. Slednje je po mnenju predlagatelja materija kriterijev za določitev števila mest državnih tožilcev na posameznih državnih tožilstvih in kadrovskega načrta SDT RS, v katerega je vključen Posebni oddelek. S predlagano ureditvijo se bo zagotovila večja kontinuiteta dela Posebnega oddelka, hkrati pa se bo zmanjšal negativni vpliv dodelitev na kadrovske stanje in posledično poslovanje

matičnih državnih tožilcev. V praksi se namreč iz razloga smotrnosti in učinkovitosti državnim tožilcem, ki so bili nosilci spisa pred prenehanjem dodelitve, podaljšajo dodelitve do rešitve konkretnih zadev, ki so jih imeli v delu v Posebnem oddelku, kar v nadaljevanju negativno vpliva na zmožnost državnega tožilca prevzeti v delo zadeve iz matičnega državnega tožilstva, kamor se vrača. Poleg tega državna tožilstva, od koder so državni tožilci v Posebni oddelki dodeljeni, začasno prostih mest dodeljenih državnih tožilcev ne morejo nadomestiti, saj začasno imenovanje na funkcijo državnega tožilca ni mogoče.

V izogib nejasnostim v praksi, se s predlagano spremembo četrtega odstavka na nedvoumen način določa vloga vodje Posebnega oddelka v postopku dodelitve (glede na predvideno možnost imenovanih državnih tožilcev tudi v postopku imenovanja in premestitve) državnih tožilcev, to je s podajo predhodnega mnenja. Predlagana sprememba naslova je redakcijske narave in je povezana z ustreznim povzemanjem vsebine tega člena.

K 74. členu:

S predlagano spremembo 201. člena ZDT-1 se določa trajna premestitev policistov v Posebni oddelki. Veljavna ureditev, skladno s katero so bili v Posebni oddelki premeščeni javni uslužbenci s pooblastili policije za čas štirih let (z možnostjo podaljšanja), se v praksi ni v celoti izkazala kot ustrezna. Časovna omejitev premestitve lahko vpliva na videz dejanske neodvisnosti Posebnega oddelka od Policije. Slednje je bilo izpostavljeno tudi v Poročilu GRECO v 5. ocenjevalnem krogu (8. december 2017): »...Še ena pereča zadeva je povezana s položajem uslužbencev policije, ki delajo v Posebnem oddelku, saj je njihov status v času premestitve v Posebni oddelki nekako v sivem območju....«. S predlagano spremembo se bo tako okrepila neodvisnost Posebnega oddelka in odpravilo tveganje za nastanek situacij, ko bi se policisti Posebnega oddelka po vrnitvi na delo v policijo lahko znašli v delovnem okolju z osebami, ki so jih v Posebnem oddelku obravnavali v predkazenskem postopku kot osumljence. Predlagana ureditev pa bi odpravila tudi v praksi neustrezno rešena delovnopravna vprašanja začasno premeščenih javnih uslužbencev oziroma policistov. Slednji namreč zaradi statusa začasno premeščenih niso upravičeni do imenovanja v naziv, v katerem se opravljajo dela in naloge policistov v Posebnem oddelku, temveč se jim določijo le pravice glede na naziv za čas premestitve, kar ima za posledico, da policisti Posebnega oddelka na začasnih delovnih mestih, ki so praviloma višje ovrednotena od stalnih delovnih mest od koder so bili premeščeni, ne morejo napredovati v plačnem razredu oziroma nazivu, čeprav zato izpolnjujejo pogoje.

Iz drugega odstavka veljavnega 201. člena ZDT-1 izhaja, da policisti Posebnega oddelka lahko za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določata ZNPPol in ZKP. Ker je navedeno določbo mogoče razumeti tudi na način, da policisti pri izvajanju pooblastil niso nujno vezani na določbe ZNPPol in ZKP, se v predlaganem drugem odstavku črta beseda »lahko«.

S predlagano spremembo se za razliko od veljavne ureditve, skladno s katero so lahko v Posebni oddelki premeščeni ne le policisti iz Policije, temveč tudi javni uslužbenci iz drugih državnih organov, ki imajo pooblastila policije, določa, da so v Posebni oddelki lahko premeščeni le policisti, pri čemer se ohranja pogoj najmanj desetih let delovnih izkušenj pri izvrševanju policijskih pooblastil. V praksi se je namreč izkazalo, da je glede na naravo dela policistov Posebnega oddelka, strokovno najustreznejši kader ravno iz vrst Policije.

K 75. členu:

Predlagana sprememba 202. člena ZDT-1 je redakcijske narave in sledi predlagani spremembi prejšnjega člena, ki določa, da lahko delo policista v Posebnem oddelku opravlja le oseba, ki je bila premeščena iz Policije.

K 76. členu:

ZDT-1 notranjega pritožbenega postopka, kot ga določa ZNPPol v 137. do 156. členu oziroma 43. člen Zakona o finančni upravi,⁷⁴ zoper policiste Posebnega oddelka ne ureja. V primeru vloženih pritožb, navedbe iz le-teh rešuje vodja Posebnega oddelka v okviru določbe 200. člena ZDT-1, ki vodi Posebnega oddelka narekuje zagotavljanje in nadziranje zakonitosti, strokovne pravilnosti in pravočasnosti poslovanja Posebnega oddelka, kar predstavlja obliko permanentnega nadzora nad delom policistov Posebnega oddelka. Na proučitev potrebe po ureditvi posebnega pritožbenega postopka zoper delo policistov Posebnega oddelka je opozoril Varuh človekovih pravic RS v svojem poročilu za leto 2016. Ker tudi policisti Posebnega oddelka opravljajo naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, se s predlagano dopolnitvijo po vzoru ureditve kot velja za policiste in uradne osebe Finančne uprave RS, upošteva velikost Posebnega oddelka in povprečno število pritožb na letni ravni kot tudi položaj državnega tožilstva v sistemu delitve oblasti, vzpostavlja notranja pritožbena pot (postopek s pripombami in pritožbeni postopek) zoper delo policistov Posebnega oddelka z namenom nepristranske in strokovne preveritve zakonitosti ter strokovnosti njihovega dela. Na ta način se prizadeti osebi poleg formalnih (sodnih in upravnih) poti, ki so običajno dolgotrajne in pogosto drage, daje na voljo tudi druge, manj formalne pritožbene možnosti, ki so lahko učinkovitejše, predvsem pa hitrejša in cenejša.

K 202.a členu ZDT-1:

S ciljem jasne določitve kaj je predmet pritožbenega postopka v širšem smislu, je navedeno, da je pripomba, v nadaljevanju pa tudi pritožbo mogoče podati, če posameznik meni, da je policist Posebnega oddelka pri izvrševanju policijskih pooblastil kršil njegove temeljne človekove pravice in svoboščine. Rok za podajo pripomb zoper delo policista Posebnega oddelka je prekluzivni rok, ki določa čas, v katerem mora biti opravljeno dejanje (45 dni), torej čas, v katerem mora posameznik posredovati pripombe, sicer se te ne obravnavajo. Glede na to, da prvi odstavek določa 45-dnevni rok, se pri oceni, ali so podane pripombe pravočasne, upošteva čas od dneva, ko naj bi policist Posebnega oddelka pri izvrševanju pooblastil kršil človekove pravice in svoboščine.

Obravnava pripomb je na prvi stopnji predvidena v okviru Posebnega oddelka (s strani vodje Posebnega oddelka oziroma nje pooblaščenega državnega tožilca, ki državnotožilsko službo opravlja na Posebnem oddelku). Pri rešitvi se je izhajalo iz osnovnega izhodišča, da naj se reševanje spora primarno rešuje v organizacijski enoti, kjer je spor nastal, pri čemer se že v prvi fazi zagotavlja od policistov Posebnega oddelka neodvisna obravnava prejetih pripomb. Predlagana določba z namenom hitrega obravnavanja prejetih pripomb, na katero se v nadaljevanju veže tudi odločitev o vložitvi morebitne pritožbe, določa, da vodja Posebnega oddelka odgovor posreduje v roku 45 dni od dneva prejema pripomb, posameznik pa lahko nato vloži pritožbo v 14 dneh od prejema odgovora Posebnega oddelka.

K 202.b členu ZDT-1:

V pritožbenem postopku se ugotavljajo upravičenost uporabe in okoliščine izvrševanja policijskih pooblastil. Namen predlagatelja je v drugem odstavku posebej poudariti neodvisno, nepristransko in strokovno preverjanje pritožb. Hkrati predlagatelj v tretjem in četrtem odstavku poudarja pomen zagotavljanja pravice do sodelovanja in izjavljanja o pritožbenih navedbah in okoliščinah primera, vključno z možnostjo soprispevanja pri zbiranju dokaznega gradiva in ugotavljanju odločilnega

⁷⁴ Uradni list RS, št. 25/14.

dejanskega stanja, tako pritožniku kot tudi policistu Posebnega oddelka, zoper delo katerega je vložena pritožba, s čimer se dosega ustrezna raven kontradiktornosti pritožbenega postopka.

V pritožbenem postopku se uporabljajo pravila, predpisana v tem zakonu. Če postopek ni določen, se smiselno uporabljajo določbe ZUP, vendar ne v celoti, temveč le instituti, ki so določeni v predlaganem tretjem odstavku (pritožba, ustna obravnava, izločitev, stranka in njeno zastopanje). Predlagani četrti odstavek določa, da pritožbeni postopek ne pomeni upravne zadeve v smislu ZUP. Pritožbeni postopek je sui generis postopek, ki predstavlja alternativno reševanje spora do katerega pride med opravljanjem policijskih nalog zaradi domnevne kršitve temeljnih človekovih pravic in svoboščin. Pritožbeni postopek pomeni le eno od oblik nadzora nad izvajanjem pooblastil, ki so zaupana policistom Posebnega oddelka. Predlagatelj zakona je pri tem sledil dosednji sodni praksi, ki se nanaša na izpodbijanje izdanih posameznih aktov in na odločitev senata glede utemeljenosti pritožbenih očitkov v pritožbenem postopku zoper delo policistov, skladno s predhodno ureditvijo reševanja pritožb po določbi 28. člena Zakona o policiji.⁷⁵ Vrhovno sodišče RS (sklep I Up 660/2011, 17. 4. 2012) je v zvezi s tem navedlo, da *»obvestilo tožene stranke (Ministrstva za notranje zadeve) o zaključku pritožbenega postopka zoper delo policista po 28. členu ZPol ni upravni akt oziroma akt, ki bi se lahko izpodbijal v upravnem sporu«*. Glede odločitve senata o utemeljenosti pritožbe pa je Upravno sodišče RS (sklep U 194/2008, 13. 2. 2008) odločilo, da *»odločitev pritožbenega senata na podlagi 28. člena ZPol ni akt, ki se lahko izpodbija v upravnem sporu, ker gre za obliko alternativnega reševanja sporov znotraj uprave, ne pa za oblastveno odločanje v upravnem postopku. To pa ne pomeni, da posameznik, potem ko je postopek zaključen na podlagi šestega odstavka 28. člena ZPol, nima pod določenimi zakonskimi pogoji možnosti vložiti tožbe v upravnem sporu zaradi varstva človekovih pravic bodisi zoper sporno dejanje policista bodisi zoper dejanje tožene stranke (Ministrstva za notranje zadeve) v pritožbenem postopku po 28. členu ZPol, če gre za kršitev človekovih pravic in če stranki ni zagotovljeno drugo sodno varstvo.«* Zaradi navedenega na odločitev – rešitev v pritožbenem postopku – ni mogoče podati pritožbe, temveč je pritožbeni postopek zaključen.

ZUP v nekaterih primerih (na primer vrnitev v prejšnje stanje ...) zahteva izdajo posebnega sklepa in dopušča možnost pritožbe zoper ta sklep. Slednje v pritožbenem postopku ne bi bilo smiselno, saj tudi sicer ni mogoča pritožba zoper končno odločitev, zato se pritožba zoper procesne (vmesne) sklepe eksplicitno izključuje.

K 202.c členu ZDT-1:

Predlagana določba ureja sestavo pritožbene komisije, ki bo delovala na Vrhovnem državnem tožilstvu RS, in sicer bo komisija sestavljena iz vrhovnega državnega tožilca (opravljal bo naloge predsednika komisije), državnega tožilca okrožnega državnega tožilstva, ki ne opravlja državnotožilske službe v Posebnem oddelku, in strokovnjaka s področja policijskih pooblastil, s čimer se bo po mnenju predlagatelja zagotovila nepristranskost, objektivnost in strokovnost pritožbenega postopka. Člane komisije in njihove namestnike bo za obdobje šestih let imenoval generalni državni tožilec, pri čemer člani po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno imenovani.

K 202.č členu ZDT-1:

⁷⁵ Uradni list RS, št. 66/09 – uradno prečiščeno besedilo, 22/10, 26/11 – odl. US, 58/11 – ZDT-1, 40/12 – ZUJF, 96/12 – ZPIZ-2, 15/13 – ZNPPol in 15/13 – ZODPol; ZPol.

V predlagani določbi so določeni načini prenehanja mandata v komisiji, in sicer z iztekom dobe imenovanja, z odstopom člana, s prenehanjem ali razrešitvijo državnotožilske funkcije ter z nastopom določenih zakonskih razlogov, ki bi lahko vplivali na primernost za članstvo in posledično na neodvisnost in strokovnost dela komisije (izrečena disciplinska sankcija, kršitev etičnega kodeksa) oziroma za katere je šteti, da sami po sebi vplivajo na primernost za članstvo (pravnomočna obsodba za kaznivo dejanje).

K 202.d členu ZDT-1:

Predlagana določba poudarja, da mora biti odločitev komisije v odgovoru pritožniku vsebinsko obrazložena, in sicer po posameznih pritožbenih razlogih, če je bilo teh v pritožbi več. Odgovor komisije se pritožniku, vodji Posebnega oddelka in policistu Posebnega oddelka vroči osebno, skladno z določili ZUP. Predlagani četrti odstavek določa rok za dokončanje postopka pred komisijo (90 dni), ki je instrukcijske narave. Če v tem roku postopka zaradi objektivnih okoliščin (odsotnost strank, vročanje vabila po določilih ZUP ...) ni mogoče zaključiti, je lahko zaključen tudi pozneje. S predlaganim petim odstavkom se določa pristojnost vodje Posebnega oddelka v primeru ugotovljenih kršitev policista, to je, glede na naravo kršitve, postopanje v skladu s predpisi za ugotavljanje disciplinske, prekrškovne, odškodninske ali kazenske odgovornosti.

K 202.e členu ZDT-1:

S predlagano določbo se na zakonski ravni določa vsebina evidence pripomb in pritožb, ki jo bo upravljal Posebni oddelek. Predvideno je, da bo evidenca obsegala: osebno ime policista Posebnega oddelka, zoper katerega je bila vložena pripomba ali pritožba, osebne podatke o vlagatelju pripombe ali pritožbe, razlog za vložitev pripombe ali pritožbe in povzetek odgovora (iz drugega odstavka 202.a člena in tretjega odstavka 202.d člena ZDT-1). Namen upravljanja evidence je odločanje o pritožbah zoper delo policistov Posebnega oddelka, kar bo v nadaljevanju omogočilo tudi spremljanje upravičenosti uporabe posebnih pooblastil policistov Posebnega oddelka in na tej podlagi izvedbo morebitnih dodatnih ukrepov.

K 202.f členu ZDT-1:

Prvi odstavek opredeljuje, da so stroški, ki nastanejo med pritožbenim postopkom, stroški proračuna. Glede na določbo drugega odstavka je povrnitev stroškov predvidena le v postopku s pritožbo pred komisijo in ne tudi v predhodnem postopku s pripombami, pri čemer imajo pravico do povrnitve stroškov iz naslova udeležbe v komisiji le zunanji člani pritožbene komisije, to je strokovnjaki s področja policijskih pooblastil ter druge osebe in strokovnjaki iz drugega odstavka 202.d člena tega zakona, ki niso zaposlene v policiji ali na državnem tožilstvu. Višina, vrsta (sejnine, povračilo potnih stroškov) in način povrnitve stroškov udeležbe v postopku pred komisijo bo določena z Državnotožilskim redom.

K 77. členu:

Ker se s predlagano spremembo 201. člena ZDT-1 določa trajna premestitev policistov v Posebni oddelek, ni več potrebe po izdaji podzakonskega akta s katerim se določa število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek (Odredba o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek⁷⁶). Število policistov Posebnega oddelka bo tako kot za ostale javne uslužbence državnih tožilstev določeno z aktom o sistemizaciji, ob upoštevanju zakonske zahteve, ki določa zaposlitev najmanj šestih policistov.

K 78. členu:

⁷⁶ Uradni list RS št. 95/11.

V času od uveljavitve ZDT-1 se je v praksi izkazalo, da je za izvajanje nekaterih nalog, za katere je zakon predvidel pristojnost SIC, ustrezneje določiti pristojnost drugih notranje organizacijskih enot Vrhovnega državnega tožilstva RS. Tako npr. evidentiranje pravnih problemov strokovne narave ter priprava in organiziranje usklajevanja in strokovnega sodelovanja pri njihovem obravnavanju izvaja Oddelek za kazenske zadeve, ki se primarno ukvarja s prekrškovnimi in kazenskimi zadevami, zagotavljanje strokovne pomoči, potrebne za strokovno in učinkovito delovanje državnih tožilcev, pa v praksi narekuje sodelovanje večih notranje organizacijskih enot. SIC v praksi z izdajo odredbe za postavitev izvedencev zgolj angažira zunanjega strokovnjaka s področja davčne, finančne, računovodske ali druge stroke. Ker gre po mnenju predlagatelja v zgoraj opisanih primerih tudi sicer za vsebine, ki sodijo v okvir organizacije notranjega poslovanja Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki mora biti fleksibilna, se predlaga črtanje prve in četrte alineje veljavnega prvega odstavka 205. člena ZDT-1. V povezavi z veljavno drugo alinejo pa se na zakonski ravni predlaga dodatna umestitev pristojnosti SIC, ki se nanaša na razvoj potrebnih računalniških znanj za zaposlene na državnih tožilstvih.

Glede na predlagane spremembe 158. člena ZDT-1 v delu, ki se nanaša na prenos pristojnosti za zagotavljanje tehničnih pogojev za delo državnih tožilstev, predlagatelj ocenjuje, da je izvajanje nalog na področju zagotavljanja storitev informacijske tehnologije in nabave strojne ter programske opreme smiselno umestiti v okvir pristojnosti SIC, kar bo predstavljalo vsebinsko zaokroženo celoto navedenega področja.

K 79. členu:

S predlagano spremembo prvega odstavka 206. člena ZDT-1 se črta vsebina, ki se nanaša na način posredovanja podatkov za potrebe vodenja evidence. Navedena vsebina, vključno z opredelitvijo načina upravljanja, je skladno z veljavno ureditvijo kot tudi predlaganim tretjim odstavkom tega člena, materija Državnotožilskega reda. Tudi sicer pa razvoj informacijske tehnologije v poslovanju državnih tožilstev že omogoča neposreden vnos zahtevanih podatkov v centralno evidenco preko informacijskega sistema Vpisnik.

Ker je bil drugi odstavek 206. člena ZDT-1, ki je določal izključno pristojnost državnih tožilcev, dodeljenih v SIC, za zadeve mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora razveljavljen (237. člen ZSKZDČEU-1), se s predlagano spremembo črtata tudi četrti in peti odstavek veljavnega 206. člena ZDT-1, ki določata pristojnost vodje SIC za podajo mnenja pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev v segmentu, ki se nanaša na zgoraj navedene naloge. Vodja SIC namreč nima vpogleda v konkretne zadeve drugih državnih tožilcev, podatki iz evidence iz prvega odstavka tega člena, brez predhodnega pregleda spisa, pa ne dajejo zadostne podlage za izdelavo mnenja, ki mora vključevati npr. tudi oceno uspešnosti in prizadevnosti. Po mnenju predlagatelja pa so tudi sicer merila, navedena v četrtem odstavku 206. člena ZDT-1, neustrezno izpostavljena glede na ostale okoliščine, ki se upoštevajo pri ugotavljanju kriterija delovne sposobnosti in strokovnega znanja, pri čemer Merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe na podlagi 103. člena ZDT-1 sprejme Državnotožilski svet.

S predlaganim drugim odstavkom se upošteva ustavno zahtevo, da mora biti nabor zbiranja osebnih podatkov, določen v zakonu, smiselno prenaša vsebina centralne evidence iz drugega odstavka 55. člena Državnotožilskega reda na zakonsko raven.

K 80. členu:

Področje poravnavanja v kazenskih zadevah je po vsebini materija Pravilnika o poravnavanju v kazenskih zadevah⁷⁷, ki temelji na določbah ZKP, in Splošnega navodila generalnega državnega tožilca o pogojih in okoliščinah za odstopanje zadev v postopek poravnavanja.

Peto poglavje ZDT-1 ureja le statusna vprašanja poravnalcev, ki so bila pred sprejetjem ZDT-1 urejena na podzakonski ravni. Postopek imenovanja in razrešitve poravnalcev ter vodenje imenika poravnalcev (slednje je bilo pred sprejetjem ZDT-1 v pristojnosti vodij okrožnih državnih tožilstev, ministrstvo je bilo pristojno le za objavo javnega poziva za zbiranje prijav kandidatov za poravnalce) so naloge upravne narave, ki jih je po vsebini sistemsko umestiti v naloge državnotožilske uprave. Generalni državni tožilec in vodje državnih tožilstev kot ključni nosilci državnotožilske uprave so namreč po vsebini bistveno bolj vpeti v neposredna dogajanja na državnih tožilstvih, zato lahko bolj kakovostno spremljajo potrebe in stanje v praksi na področju poravnavanja ter se nanj tudi hitreje odzivajo. Upošteva se navedeno se s predlaganimi spremembami Petega poglavja, ki se nanaša na poravnalce v kazenskih zadevah, pristojnost za imenovanje in razrešitev poravnalcev ter vodenje imenika poravnalcev prenaša iz ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS kot hierarhično najvišji organ državnotožilske uprave z ustreznimi usklajevalnimi (tudi za potrebe poenotenja prakse) in nadzorstvenimi mehanizmi.

K 207. členu ZDT-1:

S predlagano spremembo prvega odstavka 207. člena ZDT-1 se na nedvoumen način določa, da poravnalce imenuje generalni državni tožilec.

V veljavnem drugem odstavku je predpisana zaveza upravnim enotam in samoupravnim lokalnim skupnostim, da, če je to potrebno, zagotovijo poravnalcem brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja, kolikor razpolagajo s takšnimi prostori in jih lahko dajo na razpolago za tak namen. Predpisana zaveza, ki se s predlaganimi spremembami (razen v kriterijih kot je razvidno v nadaljevanju) ne spreminja, zasleduje cilj sodelovanja samoupravnih lokalnih skupnosti kot javnopravnih subjektov pri izvajanju »poravnalne pravičnosti« na lokalni ravni, s čimer se na zakonski ravni poudarja oziroma konkretizira socialna funkcija lastnine iz 67. člena Ustave RS. Zaradi zaznanih težav poravnalcev v praksi glede zagotavljanja prostorov za izvajanje nalog poravnavanja, se s predlaganimi spremembami širi krog subjektov, ki so poravnalcem dolžni zagotavljati prostore, in sicer na državna tožilstva (kot uporabnike stvarnega premoženja, katerih upravljavec je skladno z določbo četrtega odstavka 14. člena ZSPDSLS-1 Ministrstvo za pravosodje), ki nenazadnje zadeve posredujejo v postopek poravnavanja in ki v praksi ponekod poravnalcem uporabo prostorov tudi sicer že zagotavljajo.

Ker so se veljavni zakonski kriteriji za presojo razpolage brezplačne uporabe prostorov v delu, ki se nanaša na njihovo »potrebnost« in jih lahko dajo na razpolago za tak namen« izkazali za vsebinsko pomanjkljive in na izvedbeni ravni nedorečene, se s predlaganimi spremembami določa, da zgoraj navedeni subjekti dajo na razpolago prostore, ki so primerni za opravljanje poravnavanja (ocena je prepuščena poravnalcu) in če razpolagajo s takšnim prostorom (ocena slednjega je v pristojnosti subjekta, ki razpolaga oziroma ima v uporabi poslovne prostore).

S predlaganimi spremembami se nadalje upošteva določbo 2. člena ZSPDSLS-1, ki dopušča možnost specialnega urejanja, določa dodatno izjemo od načela odplačnosti, ki je sicer določena v 68. členu ZSPDSLS-1. Ker je bil namen veljavne zakonske ureditve zagotoviti optimalne pogoje

⁷⁷ Uradni list RS, št. 114/04, 58/11 – ZDT-1 in 23/18.

za delo poravnalcev, ki s svojim delom razbremenjujejo državna tožilstva in sodišča s tem, da v manj zahtevnih kazenskih zadevah vodijo postopke poravnavanja in da se izvrševanje »kaznovalne in reparacijske pravice« približa ljudem med drugim na način, da samoupravne lokalne skupnosti za potrebe poravnavanja poravnalcem brezplačno zagotovijo potrebne prostore, brez kakršnihkoli finančnih obveznosti, se s predlagano spremembo drugega odstavka na nedvoumen način določa, da poravnalci niso oproščeni le plačila najemnine, temveč tudi vseh stroškov povezanih z uporabo prostorov, ki jih imajo v brezplačni uporabi. Mnenja glede obsega oprostitev plačil oziroma stroškov so bila v preteklosti različna, zato velja zakonsko določbo izpopolniti tako, da postaja pojmovno enoznačna.

Drugače kot v ZSPDSLS-1 se v predlaganem tretjem odstavku določa tudi način oddaje v brezplačno uporabo (to je z neposredno pogodbo) in čas trajanja oddaje (to je za čas opravljanja nalog poravnavanja, kar je vezano na status poravnalca), medtem ko se za ostala vprašanja uporabljajo določbe ZSPDSLS-1. S predlagano ureditvijo se tako na nedvoumen način določa, da je ZSPDSLS-1 je v razmerju do ZDT-1 sistemski zakon, pri čemer ZDT-1, ki se uporablja komplementarno, v 207. členu le določena vprašanja ureja drugače ter ZSPDSLS-1 ne izključuje.

K 208. členu ZDT-1:

Predlagana dopolnitev 1. točke prvega odstavka 208. člena ZDT-1 je redakcijske narave in sledi predlagani spremembi 15. člena ZDT-1, ki območja narodnih skupnosti skladno z 11. členom Ustave RS veže na občine kot teritorialne enote.

Poravnalci so imenovani za območje višjih sodišče, od katerih dve višji sodišči obsegata tudi območja občin, kjer živita avtohtoni narodni skupnosti. Upošteva se s spremembo 4. točke prvega odstavka predlaga, da kandidat za poravnalca v izjavi navede tudi, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja na območju višjega sodišča, ki bo opredeljeno v javnem pozivu.

K 209. členu ZDT-1:

S predlagano spremembo 209. člena ZDT-1 se določa prenos pristojnosti za objavo javnega poziva k zbiranju prijav kandidatov za poravnalce z ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS. Ker veljavna ureditev na smiselno uporabo določb ZUP napotuje le pri vodenju postopka imenovanja poravnalcev, medtem ko za postopek razrešitve postopka ne določa, se s predlagano spremembo 209. člena ZDT-1 na nedvoumen način določa smiselna uporaba ZUP tudi za vodenje postopka razrešitve.

K 210. členu ZDT-1:

S predlagano spremembo se določa prenos pristojnosti za vodenja imenika poravnalcev z ministrstva za pravosodje na Vrhovno državno tožilstvo RS. Nadalje se s predlagano spremembo prvega odstavka 210. člena ZDT-1, ki ureja vsebino imenika poravnalcev, iz razloga uskladitve z določbo četrtega odstavka tega člena (sporočanje sprememb o naslovu stalnega ali začasnega prebivališča) kot tudi pogojev za imenovanje za poravnalca (znanje jezika narodnostne manjšine, zagotavljanje prostorov na območju višjega sodišča za katerega je poravnalec imenovan) širi nabor podatkov s podatki o naslovu prostorov, kjer poravnalec opravlja naloge poravnavanja, o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, medtem ko se črta podatek o poštnem naslovu, na katerem je poravnalec dosegljiv ter kontaktni številki telefaksa. Zlasti podatek o znanju jezika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter naslovu stalnega ali začasnega prebivališča sta pomembna tudi za poslovanje državnih tožilstev pri določanju poravnalcev za obravnavo konkretne zadeve.

S predlagano spremembo 210. člena ZDT-1 se odpravljajo tudi administrativne ovire iz naslova vsakoletnega posredovanja pisnih izjav poravnalcev o točnosti podatkov, ki se vodijo v imeniku poravnalcev. Ohranja pa se ureditev skladno s katero so poravnalci dolžni sporočati spremembe podatkov, ki jih upravljavec ne more pridobiti iz uradnih evidenc.

Ostale predlagane spremembe 210. člena ZDT-1 so redakcijske narave, ki sledijo spremembi prvega odstavka tega člena.

K 211. členu ZDT-1:

S predlaganimi spremembami se upošteva prenos pristojnosti za imenovanje poravnalca na generalnega državnega tožilca, določa tudi prenos pristojnosti za razrešitev poravnalca, medtem ko ostala vsebina 211. člena ZDT-1 ostaja nespremenjena.

K 212. členu ZDT-1:

Ker se s predlaganimi spremembami glede statusnih vprašanj poravnalcev izključuje vloga ministrstva za pravosodje oziroma ministra, se s predlagano spremembo 212. člena ZDT-1 spreminja tudi sestava nadzornega odbora, ki je pristojen za nadzor nad delom poravnalcev. Namesto člana – predstavnika ministrstva, se predlaga dodatni član iz vrst državnih tožilcev, ki ima najmanj naziv višjega državnega tožilca, kar bo prispevalo k dodatni strokovnosti dela nadzornega odbora.

K 81. členu:

Ker se s predlaganimi spremembami 17. člena ZDT-1 pristojnost za izdajo Državnotožilskega reda prenaša na generalnega državnega tožilca, se v predlagani prehodni določbi določa šestmesečni rok po uveljavitvi tega zakona za sprejem novega Državnotožilskega reda.

K 82. členu:

Gre za prehodno določbo, ki podrobneje ureja novost predloga tega zakona, in sicer uvedbo ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji. Dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki bodo nadaljevali z delom kot okrožni državni tožilci. Drugi odstavek je pomemben zaradi nemotenega napredovanja. Ker okrajni državni tožilci že po veljavni ureditvi lahko nastopajo pred okrožnimi sodišči in z namenom določitve ustreznega plačnega položaja državnih tožilcev, ki funkcijo opravljajo na prvi stopnji, se dosedanji okrajni državni tožilci in okrajni državni tožilci svetniki uvrstijo v izhodiščni plačni razred, v katerega je uvrščena funkcija okrožnega državnega tožilca, pri čemer se varuje že doseženi plačni razred, v primeru, da bi bil z novo uvrstitvijo okrajni državni tožilec obravnavan slabše (primer, ko je okrajni državni tožilec dosegel 51. plačni razred, kar je več kot izhodiščni 50. plačni razred okrožnega državnega tožilca). Glede na siceršnjo pristojnost Državnotožilskega sveta pri imenovanju državnih tožilcev iz naslova napredovanja v višji naziv, je določeno, da bo ugotovitvene odločbe iz tega naslova izdal Državnotožilski svet.

Ker uveljavitev koncepta ene vrste naziva državnega tožilca na prvi stopnji pomeni ukinitve naziva okrajni državni tožilec, se s prehodno določbo ureja nadaljevanje že začelih razpisnih postopkov za prosta mesta okrajnega državnega tožilca (štejejo se kot postopki za imenovanje okrožnih državnih tožilcev). Zaradi spremenjenih vstopnih pogojev za okrožnega državnega tožilca (namesto pogojev kot veljajo za okrožnega sodnika je predvideno izpolnjevanje pogojev za okrajnega sodnika) se določa prehodni režim tudi za že začete razpise za prosta mesta okrožnih državnih tožilcev. Glede na prehodno določbo 81. člena pa je dodatno pojasniti, da se

bodo ti že začeti postopki, v preostalem sicer končali po dosedaj veljavnih predpisih (28. do 36. člen veljavnega ZDT-1).

S prehodno določbo se spreminja Priloga 3 ZSPJS, in sicer se črta vrstica, ki se nanaša na pomočnika okrožnega državnega tožilca (poimovanje pred uveljavitvijo ZDT-1) oziroma okrajnega državnega tožilca. Ureja pa se tudi preimenovanje dosedanjih »okrajnih državnih tožilcev« v drugih zakonih in podzakonskih aktih.

K 83. členu:

Pristojnost za sprejem podrobnejših meril za izbiro kandidatov se podeli Državnotožilskemu svetu. Merila mora v skladu s spremenjeno določbo 102. člena zakona objaviti na svoji spletni strani, pri čemer se merila pričnejo uporabljati šele od dneva objave.

K 84. členu:

Glede na predlagane spremembe v delu, ki se nanašajo na imenovanje državnih tožilcev (28. do 36. člen ZDT-1), imenovanje vodij državnih tožilstev in njihovih namestnikov (117. do 124. člen ZDT-1), začasnih vodij (125. člen ZDT-1), razrešitev vodij državnih tožilstev (128. člen ZDT-1), dodelitev (61. člen ZDT-1), posledično tudi na predčasno prenehanje dodelitve (67. člen ZDT-1), dodelitev v drug organ (62. člen ZDT-1), na prenehanje državnotožilske funkcije (72. do 74. člen ZDT-1), na postopke imenovanja in razrešitve direktorjev državnih tožilstev (139. člen ZDT-1) ter generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS (140. člen ZDT-1), je posebej poudarjeno, da se pred začetkom uporabe tega zakona že začeti zgoraj navedeni postopki končajo po sedaj veljavnih predpisih.

K 85. členu:

S predlagano prehodno določbo, ki je potrebna zaradi združitve centralne kadrovske evidence in osebne evidence državnih tožilcev, se določa prehodno obdobje za prilagoditev nabora podatkov, ki jih narekuje spremenjeni 77. člen zakona.

K 86. členu:

Glede na predlagane spremembe, ki se nanašajo na podaljšanje mandata predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta, se s predlagano prehodno določbo določa, da že izvoljena predsednik in podpredsednik Državnotožilskega sveta, delo opravljata do izteka mandata za katerega sta bila izvoljena.

K 87. členu:

Upošteva se vsebino predlaganih sprememb zakona, ki se nanašajo na poslovanje Državnotožilskega sveta, predlagana določba narekuje uskladitev poslovnika Državnotožilskega sveta v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

K 88. členu:

Državni tožilci so na podlagi četrtega odstavka 117. člena in četrtega odstavka 124. člena ZDT-1 pridobili naziv višjega državnega tožilca ex lege. Z uveljavitvijo tega zakona državni tožilci ne bodo več pridobili višjega naziva po samem zakonu zaradi imenovanja na vodstveni položaj, medtem ko bodo naziv višjega državnega tožilca na podlagi 81. člena tega zakona pridobili državni tožilci, katerih postopki imenovanja na vodstvene položaje so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona.

K 89. členu:

Upoštevajo vsebino predlaganega 141. člena ZDT-1, ki generalnemu državnemu tožilcu narekuje sprejem kriterijev za izračun potrebnega števila državnotožilskih mest pri posameznih državnih tožilstvih, se v prehodni določbi določa rok za sprejem navedenih kriterijev, in sicer v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

K 90. členu:

Ker se veljavna določba 145. člena ZDT-1, ki ureja vsebino politike pregona dopolnjuje z obveznimi vsebinami, ki se nanašajo na cilje in kazalce za merjenje uspešnosti doseganja ciljev iz politike pregona, se s prehodno določbo določa rok za uskladitev vsebine že sprejete politike pregona.

K 91. členu:

Prehodna določba določa šestmesečni rok po uveljavitvi zakona, v katerem morata biti izdani navodili iz petega odstavka 147. člena in petega odstavka 148. člena ZDT-1. Zaradi pravočasne priprave navodil ter priprav na zajem podatkov v skladu z novimi navodili, se s predlaganim drugim odstavkom določa, da se letni programi dela, letna poročila in skupno letno poročilo pripravijo šele za naslednje leto po letu, v katerem se sprejme navodilo o pripravi letnega programa dela, kar pa ne vpliva na siceršnjo uveljavitev predlagane spremembe tretjega odstavka 148. člena ZDT-1, ki opušča predložitev letnih poročil SDT RS in Posebnega oddelka Državnemu zboru RS.

S predlaganim tretjim odstavkom se določa, da Državnotožilski svet pripravi prvo letno poročilo za preteklo leto, v letu, ki sledi sprejemu tega zakona.

K 92. členu:

Prehodna določba določa šestmesečni rok po uveljavitvi tega zakona v katerem mora generalni državni tožilec izdati klasifikacijski načrt, v katerem bodo določeni roki hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnih tožilstvih.

K 93. členu:

S predlagano določbo se določa šestmesečni rok v katerem morata generalni državni tožilec in Državnotožilski svet predpisati podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov, evidenc in tipiziranih obrazcev za poslovanje državnih tožilstev ter statistično poročanje in podrobnejšo obliko in vsebino posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc Državnotožilskega sveta.

K 94. členu:

V predlagani prehodni določbi se določa rok za objavo javnega natečaja za trajno premostitev policistov v Posebni oddelek ter status policistov Posebnega oddelka, ki v prehodnem obdobju že opravljajo naloge policistov navedenega oddelka.

K 95. členu:

S predlagano prehodno določbo, ki je potrebna zaradi uskladitve vsebine nejavnega in javnega dela imenika poravnalcev, prenosa pristojnosti za imenovanja in razrešitve poravnalcev, spremembe sestave nadzornega odbora, se določa prehodno obdobje za uskladitev navedenih vsebin.

K 96. členu:

V skladu s predlaganim prvim odstavkom minister za pravosodje uskladi določbe podzakonskega akta iz petega odstavka 57. člena (Pravilnik o merilih za trajanje, primerih in pogojih dopusta državnih tožilcev⁷⁸), drugega odstavka 58. člena (Pravilnik o službenem oblačilu državnega tožilca⁷⁹), tretjega odstavka 166. člena (Pravilnik o priznanjih na področju pravosodja)⁸⁰ in petega odstavka 197. člena ZDT-1 (Pravilnik o organizaciji, obveščanju in delu Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije)⁸¹ z določbami tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Ker se s predlaganimi spremembami zakona opušča izdaja podzakonskega akta s katerim se določa število državnotožilskih mest na posameznih državnih tožilstvih, iz razloga določitve trajne premestitve policistov v Posebni oddelek, pa tudi črtanje 203. člena ZDT-1, v katerem je določena podlaga za sprejem podzakonskega akta s katerim se določa število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek, je v prehodnih določbah potrebno določiti prenehanje veljavnosti Odredbe o številu mest državnih tožilcev in Odredbe o določitvi števila delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek. Določa se tudi prenehanje veljavnosti Pravilnika o obliki in navodilu za pripravo letnega programa dela državnega tožilstva in Pravilnika o obliki letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva, saj bodo navedene vsebine po predlagani ureditvi določene z navodilom generalnega državnega tožilca, ter prenehanje veljavnosti Državnotožilskega reda, za izdajo katerega je po predlogu zakona pristojen generalni državni tožilec.

K 97. členu:

Za uveljavitev zakona je predlagan 30-dnevni *vacatio legis*. Uporaba pa je določena na šest mesece pozneje, kar je po presoji predlagatelja zakona primeren rok, do katerega je treba pripraviti vse potrebno za njegovo uporabo.

⁷⁸ Uradni list RS, št. 4/12 in 71/17.

⁷⁹ Uradni list RS, št. 88/11.

⁸⁰ Uradni list RS, št. 25/19.

⁸¹ Uradni list RS, št. 7/12.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

15. člen (jezik poslovanja)

(1) Državna tožilstva poslujejo v slovenskem jeziku.

(2) Na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, poslujejo državna tožilstva tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če stranka, ki živi na tem območju, uporablja ta jezik.

(3) Stroški, povezani z uporabo jezika pripadnikov italijanske in madžarske narodnosti pri poslovanju državnih tožilstev, se izplačajo iz sredstev za delo državnega tožilstva.

17. člen (Državnotožilski red)

(1) Poslovanje tožilstev ureja zakon in Državnotožilski red.

(2) Državnotožilski red določa notranjo ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje, odvzem in prevzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, vsebino vpisnikov, imenikov in evidenc ter njihovo vodenje, obrazce za delo, obliko in vsebino žigov, stampilk in znaka državnega tožilstva, obliko in vsebino službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju

javnosti, stike s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, pravila glede opravljanja strokovnega nadzora, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, okvirna pravila hišnega reda in standarde za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih in preslikavah spisov, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, pravila o vodenju statistike in druga pravila v zvezi s poslovanjem državnih tožilstev.

(3) Državnotožilski red izda ministrica oziroma minister, pristojen za pravosodje (v nadaljnjem besedilu: minister) po predhodnem mnenju generalne državne tožilke Republike Slovenije oziroma generalnega državnega tožilca Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: generalni državni tožilec) in Državnotožilskega sveta.

(4) Če minister pri izdaji Državnotožilskega reda v celoti ali deloma ne upošteva predhodnega mnenja iz prejšnjega odstavka, svoje stališče obrazloži ter z obrazložitvijo seznani generalnega državnega tožilca in Državnotožilski svet.

(5) Državnotožilski red se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

18. člen **(Državnotožilski svet)**

(1) Državnotožilski svet je samostojen državni organ, ki opravlja naloge državnotožilske samouprave in upravne naloge, določene s tem zakonom, ter sodeluje pri zagotavljanju enotnosti pregona in varovanju samostojnosti državnih tožilcev.

(2) Državnotožilski svet je pristojen za imenovanje in razrešitev vodij okrožnih državnih tožilstev, ocenjevanje in napredovanje, premestitve, dodelitve in sodelovanje v postopku imenovanja državnih tožilcev, dajanje mnenj k politiki pregona, ocenjevanje uspešnosti in učinkovitosti poslovanja državnih tožilstev, varovanje samostojnosti pri opravljanju državnotožilske službe in opravljanje drugih zadev v skladu s tem zakonom.

20. člen **(odložitev oziroma prekinitve izvršitve odločbe)**

(1) Če državni tožilec ugotovi, da je zaradi kršitve ustave, zakona ali mednarodne pogodbe dana podlaga za uporabo pravnega sredstva zoper izvršljivo sodno odločbo ali odločbo, izdano v upravnem ali kakšnem drugem postopku, lahko zahteva, da se izvršitev takšne odločbe odloži ali prekine, če bi z njeno izvršitvijo utegnile nastati nepopravljive škodljive posledice.

(2) Zahtevo za odložitev oziroma prekinitve izvršitve odločbe iz prejšnjega odstavka vloži državni tožilec, ki je upravičen uporabiti pravno sredstvo zoper takšno odločbo, pri sodišču oziroma drugem organu, ki je pristojen za dovolitev izvršbe, če le-ta že teče, pa pri organu, ki jo opravlja.

(3) Organ, pristojen za dovolitev izvršbe ali za izvršitev odločbe, lahko odloži dovolitev izvršbe oziroma prekine izvršbo do odločitve o pravnem sredstvu državnega tožilca.

(4) Odločba o odložitvi oziroma prekinitvi izvršbe neha veljati, če državni tožilec v 30 dneh od prejema odločbe ne vloži pravnega sredstva.

21. člen

(nastopanje pred sodišči)

(1) Pred okrajnimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrajnega državnega tožilca.

(2) Pred okrožnimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Pred višjimi sodišči lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv višjega državnega tožilca.

(4) Pred Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno sodišče) lahko nastopajo samo vrhovni državni tožilci.

(5) Ne glede na drugi odstavek tega člena lahko pred okrožnimi sodišči nastopajo tudi okrajni državni tožilci, a le v okviru pooblastil, ki jih za določene vrste zadev, za posamezno zadevo, za določene vrste procesnih dejanj ali za posamezno procesno dejanje posebej določi vodja državnega tožilstva. Za posamezno procesno dejanje posebej lahko pooblasti okrajnega državnega tožilca za nastopanje pred okrožnim sodiščem tudi pristojni državni tožilec.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena lahko v postopku pred pritožbenim sodiščem druge stopnje po pooblastilu, ki ga za posamezno zadevo določi vodja pristojnega pritožbenega oddelka s soglasjem vodje pristojnega državnega tožilstva, nastopajo skupaj z višjim državnim tožilcem tudi okrajni oziroma okrožni državni tožilci, ki so vložili oziroma zastopali kazensko obtožbo v postopku na prvi stopnji.

(7) Ne glede na prvi do četrty odstavek tega člena lahko evropski tožilec ali evropska tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski tožilec) in evropski delegirani tožilec ali evropska delegirana tožilka (v nadaljnjem besedilu: evropski delegirani tožilec) nastopata pred vsemi sodišči v Republiki Sloveniji.

22. člen

(državnotožilska mesta, nazivi in položaji)

(1) Državnotožilska služba se na državnotožilskih mestih opravlja v državnotožilskih nazivih okrajni državni tožilec, okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma na položajih okrajni državni tožilec svetnik, okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik.

(2) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu okrajnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv okrajnega državnega tožilca.

(3) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu okrožnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv okrožnega državnega tožilca.

(4) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na okrožnem ali Vrhovnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu višjega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv višjega državnega tožilca.

(5) Z imenovanjem na državnotožilsko mesto na Vrhovnem državnem tožilstvu, ki se opravlja v nazivu vrhovnega državnega tožilca, pridobi državni tožilec naziv vrhovnega državnega tožilca.

23. člen **(splošni in posebni pogoji)**

(1) Za državnega tožilca je lahko imenovan, kdor izpolnjuje splošne pogoje za izvolitev v sodniško funkcijo po zakonu, ki ureja sodniško službo (v nadaljnjem besedilu: splošni pogoji), ter posebne pogoje za imenovanje na državnotožilsko mesto, ki jih določa ta zakon.

(2) Za imenovanje državnega tožilca, ki bo opravljal državnotožilsko službo na mestu, za katero je skladno z odredbo o številu mest državnih tožilcev v razpisu določeno znanje italijanskega oziroma madžarskega jezika, se poleg pogojev iz prejšnjega odstavka določi tudi pogoj višje ravni znanja tega jezika.

24. člen **(okrajni državni tožilec)**

Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na mesto okrajnega državnega tožilca, če izpolnjuje posebne pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrajnem sodišču (okrajni sodnik) po zakonu, ki ureja sodniško službo.

25. člen **(okrožni državni tožilec)**

Oseba, ki izpolnjuje splošne pogoje, je lahko imenovana na državnotožilsko mesto, ki se opravlja v državnotožilskem nazivu okrožni državni tožilec, če:

- izpolnjuje posebne pogoje za izvolitev na sodniško mesto na okrožnem sodišču (okrožni sodnik) po zakonu, ki ureja sodniško službo, ali
- je najmanj tri leta opravljal državnotožilsko službo v nazivu okrajni državni tožilec.

28. člen **(pravila postopka)**

Kolikor ta zakon ne določa drugače, se glede oblikovanja mnenja in predlaganja državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

29. člen **(razpis)**

(1) Prosto mesto državnega tožilca razpiše ministrstvo na predlog vodje državnega tožilstva s predhodnim soglasjem generalnega državnega tožilca.

(2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 15 dni.

(3) Za postopek z nepopolnimi ali nepravočasnimi prijavami se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

30. člen **(razpisno gradivo)**

(1) Ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz naslednjega odstavka pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrlo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam kandidatov ministrstvo priloži te podatke o usposabljanju, delu, ocenah službe, priznanjih ali morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah kandidatov:

- pripravištvu, če je bilo opravljeno v pravosodju;
- pravniškem državnem izpitu;
- iz osebne evidence in osebnega spisa kandidatov, ki so že opravljali službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem odvetništvu;
- za kandidata, ki je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja oziroma za kandidata, ki je bil javni uslužbenec, podatke, navedene v prejšnjih alinejah, iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih.

(3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo ministrstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi razpolagajo.

(4) Podatke, ki jih ni mogoče pridobiti na način iz prejšnjih odstavkov, predloži kandidat sam najpozneje v 15 dneh od prejema poziva ministrstva.

(5) Ministrstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja mnenja o ustreznosti kandidatov za razpisano mesto.

31. člen **(mnenje vodje državnega tožilstva)**

(1) Vodja državnega tožilstva najpozneje v 20 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo, oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, pri čemer se mora ravnati po kriterijih iz zakona, ki se uporablja za izbiro in napredovanje državnega tožilca. Mnenje vroči kandidatu, ta pa lahko nanj poda obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema mnenja.

(2) Najpozneje v osmih dneh po prejemu pripomb oziroma poteku roka iz prejšnjega odstavka vodja državnega tožilstva oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi kandidatovimi pripombami pošlje Državnotožilskemu svetu.

(3) Obrazložitev mnenja vodje o ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in oceno o strokovnem znanju, drugih sposobnostih in izkušnjah, ki se zahtevajo za opravljanje dr̄avnotožilske službe (v nadaljnjem besedilu: strokovna usposobljenost).

(4) Vodja državnega tožilstva lahko posebej navede, katere kandidate šteje kot najustreznejše za zasedbo prostega mesta, in to obrazloži.

32. člen **(mnenje Dr̄avnotožilskega sveta)**

(1) Nepopolne ali prepozne prijave, ki jih ni zavrglo ministrstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano državnotožilsko mesto, zavrne oziroma zavrne Državnotožilski svet.

(2) Državnotožilski svet v postopku podaje mnenja ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata.

(3) Na podlagi ugotovitev, ki temeljijo na razpisnem gradivu in mnenju vodje državnega tožilstva, lahko Državnotožilski svet opravi preizkuse strokovnega znanja, osebnih lastnosti, sposobnosti in veščin, ki so potrebni za opravljanje državnotožilske službe, psihološke preizkuse ter razgovore s kandidati, in oblikuje mnenje o predlogih za imenovanje. V mnenju razvrsti kandidate glede na oceno o primernosti za imenovanje in utemelji razloge za sprejeto razvrstitev.

(4) Mnenje iz prejšnjega odstavka vroči Državnotožilski svet kandidatu in vodji državnega tožilstva, pri katerem je prosto mesto razpisano. Kandidat in vodja državnega tožilstva lahko predložita obrazložene pripombe k mnenju v osmih dneh od njegovega prejema.

(5) Merila in metode za preizkus strokovne usposobljenosti in drugih sposobnosti kandidatov iz tretjega odstavka tega člena sprejme Državnotožilski svet.

33. člen

(dokončno mnenje Državnotožilskega sveta)

(1) V osmih dneh po prejemu pripomb oziroma izteku roka iz zadnjega odstavka prejšnjega člena Državnotožilski svet oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi pripombami kandidata oziroma vodje državnega tožilstva pošlje ministru.

(2) Če se minister z dokončnim mnenjem ne strinja, mora v 15 dneh po njegovem prejemu obrazloženo zahtevati, da Državnotožilski svet po potrebi pridobi ter upošteva še dodatne podatke ali dokazila, ali da dopolni obrazložitev ali po določbah prejšnjega člena oblikuje novo dokončno mnenje.

(3) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članic oziroma članov (v nadaljnjem besedilu: član), mora minister vložiti predlog v skladu s tako sprejetim dokončnim mnenjem.

(4) Če Državnotožilski svet pri ponovni obravnavi iz prejšnjega odstavka ne odloči z dvotretjinsko večino glasov vseh članov, se šteje, da je razpis neuspešen.

34. člen

(imenovanje)

(1) Državne tožilce imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra.

(2) Vlada Republike Slovenije vroči odločbo o imenovanju vsem kandidatom, ki so se prijavi na prosto državnotožilsko mesto, če njihove prijave v razpisnem postopku niso bile zavrnjene oziroma zavrnjene. Če je sprožen upravni spor, mora pristojno sodišče odločiti najpozneje v 30 dneh.

(3) Akti o imenovanjih se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, državnotožilsko mesto, na katerega se oseba imenuje, ter naziv državnega tožilstva, pri katerem se oseba imenuje), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

35. člen **(prisega)**

(1) Državni tožilec nastopi dravnotožilsko službo z dnem, ko pred predsednikom Vlade Republike Slovenije izreče to prisego: »Prisegam, da bom dravnotožilsko službo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«

(2) Po pooblastilu predsednika Vlade Republike Slovenije lahko državni tožilci izrečejo prisego pred ministrom.

(3) Državni tožilec ob napredovanju ne opravlja nove prisega.

(4) Generalni državni tožilec nastopi funkcijo, ko pred predsednikom Državnega zbora Republike Slovenije, vodja okrožnega državnega tožilstva pa pred predsednikom oziroma podpredsednikom Državnotožilskega sveta, izreče to prisego: »Prisegam, da bom svojo funkcijo opravljal/-a vestno, samostojno in v skladu z ustavo in zakoni.«

36. člen **(neuspešen razpis)**

(1) Če je razpis za prosto dravnotožilsko mesto neuspešen, mora ministrstvo obvestiti vodjo državnega tožilstva, ki na podlagi predhodnega soglasja generalnega državnega tožilca v 30 dneh od prejema obvestila lahko predlaga ponovitev razpisa.

(2) Razpis je neuspešen, če se ni prijavil noben kandidat, če so bile vse prijave zavržene oziroma zavrnjene, če minister ne predlaga v imenovanje nobenega kandidata ali če predlagani kandidat ni imenovan.

37. člen **(napredovanje)**

(1) Z nastopom dravnotožilske službe pridobi državni tožilec pravico do napredovanja v skladu s pogoji, ki jih določa ta zakon.

(2) Napredovanje je lahko:

- v plačnih razredih znotraj razpona plačnih razredov za posamezen dravnotožilski naziv;
- v višji dravnotožilski naziv;
- na višje dravnotožilsko mesto;
- na položaj svetnika.

(3) O napredovanju v plačnih razredih, na položaj svetnika, v naziv okrožnega in višjega državnega tožilca odloča Državnotožilski svet.

(4) O napredovanju v naziv vrhovni državni tožilec odloča Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta.

(5) O napredovanju se odloča po izvedenem postopku ugotavljanja uspešnosti, kakovosti in strokovnosti dela državnega tožilca na predlog državnega tožilca ali pristojnega vodje državnega tožilstva.

(6) Napredovanje na višje državnotožilsko mesto se izvede smiselno po določbah prejšnjega oddelka tega zakona.

(7) Za izdelavo ocene državnotožilske službe je pristojen Državnotožilski svet.

(8) Če ta zakon ne določa drugače, se glede napredovanja državnih tožilcev, kriterijev za izbiro in napredovanje ter za ocenjevanje dela državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja sodniško službo.

42. člen **(prepoved sprejemanja daril)**

Državni tožilec ne sme sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi s svojo službo. Prav tako ne smejo sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi z njegovo službo njegov zakonec oziroma partner v skupnosti, ki je izenačena z zakonsko zvezo, ter drugi družinski člani, sorodniki in osebe, ki živijo z državnim tožilcem v skupnem gospodinjstvu.

56. člen **(pristojnost za odločanje)**

(1) O dodatkih in izplačilih za državne tožilce na okrožnem državnem tožilstvu odloča vodja tega tožilstva, za državne tožilce na Vrhovnem državnem tožilstvu pa generalni državni tožilec.

(2) O dodatkih in izplačilih za vodje okrožnih državnih tožilstev odloča generalni državni tožilec.

(3) O dodatkih in izplačilih za generalnega državnega tožilca odloča Državnotožilski svet.

61. člen **(dodelitev na drugo državno tožilstvo)**

(1) Državni tožilec je lahko, tudi brez soglasja, dodeljen, da opravlja državnotožilsko službo na drugem državnem tožilstvu za polni delovni čas ali za del polnega delovnega časa, če to narekujejo okoliščine, v katerih bi bilo sicer ogroženo ali onemogočeno pravočasno izvajanje nalog oziroma pristojnosti državnega tožilstva, zlasti zaradi izredno povečane delovne obremenitve ali odprave večjih zaostankov pri delu.

(2) Dodelitev brez soglasja po prejšnjem odstavku ni dopustna v času začasne nezmožnosti za delo zaradi bolezni, med nosečnostjo ali med starševskim dopustom in v drugih primerih, ko bi se z delom v drugem kraju bistveno poslabšale razmere za življenje ali zdravje državnega tožilca.

(3) Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ dve leti, s soglasjem državnega tožilca pa se lahko enkrat podaljša za največ dve leti.

(4) O dodelitvi in prenehanju dodelitve odloči generalni državni tožilec na predlog vodje državnega tožilstva, na katero bo državni tožilec dodeljen. Pri dodelitvah brez soglasja je treba zagotoviti primerljiv položaj državnih tožilcev glede na število in trajanje vseh prejšnjih dodelitev.

(5) Zoper odločitev se dodeljeni državni tožilec lahko pritoži v treh dneh od prejema odločbe. O pritožbi, ki ne zadrži izvršitve odločitve, odloči Državnotožilski svet v 15 dneh.

62. člen

(dodelitev v organ)

(1) Državni tožilec je lahko dodeljen za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog ali za opravljanje nalog generalnega direktorja na Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo), ter za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v strokovno službo Državnotožilskega sveta in v ministrstvo.

(2) Državni tožilec je lahko dodeljen za vodenje Nacionalnega preiskovalnega urada ali za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v tem uradu, v Komisiji za preprečevanje korupcije ali v Uradu za preprečevanje pranja denarja.

(3) Poziv k prijavam za dodelitev in predvideni čas dodelitve objavi ministrstvo v 15 dneh od prejema predloga predstojnika organa iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) O dodelitvi odloča Državnotožilski svet na predlog predstojnika organa, ki mu bo državni tožilec dodeljen. Državnotožilski svet pred odločitvijo pridobi pisno soglasje državnega tožilca in mnenje vodje državnega tožilstva, na katerem opravlja državnotožilsko službo. Prijava državnega tožilca na poziv k prijavam za dodelitev šteje za pisno soglasje.

(5) Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ tri leta, s soglasjem državnega tožilca pa se lahko enkrat podaljša za največ tri leta.

63. člen

(dodelitev po imenovanju)

(1) Če se na poziv iz tretjega odstavka prejšnjega člena ne prijavi nihče ali ni izbran noben kandidat, razpiše ministrstvo prosto državnotožilsko mesto za državnega tožilca, ki bo takoj po imenovanju dodeljen na podlagi prejšnjega člena, če tako skupaj predlagata vodja državnega tožilstva, na katero bo državni tožilec imenovan, in predstojnik organa iz prvega oziroma drugega odstavka prejšnjega člena, ki mu bo državni tožilec dodeljen.

(2) Prosto državnotožilsko mesto se razpiše v 15 dneh od prejema skupnega predloga.

(3) Prijava kandidata na tako državnotožilsko mesto šteje za pisno soglasje.

(4) V primeru iz prvega odstavka tega člena se šteje, da je državni tožilec z imenovanjem dodeljen za čas, ki je bil naveden v razpisu.

64. člen

(prave pri dodelitvi na drugo državno tožilstvo)

(1) Državni tožilec, ki je dodeljen na drugo državno tožilstvo, je lahko v tem času v celoti ali deloma oproščen opravljanja državnotožilske službe. O oprostitvi opravljanja državnotožilske službe odloča Državnotožilski svet.

(2) Dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo ne posega v naziv, položaj in plačo državnega tožilca, ki jih ima državni tožilec na mestu, na katero je imenovan, razen če ta zakon določa drugače.

(3) Pri premestitvah, dodelitvah na drugo državno tožilstvo ali prenehanju dodelitve lahko pristojni organ, ki je odločil o premestitvi oziroma dodelitvi, na predlog vodje državnega tožilstva, na katerem je državni tožilec opravljal državnotožilsko službo, odredi nadaljevanje dela v posameznih zadevah, za katere obstajajo posebej utemeljeni razlogi, da jih državni tožilec dokonča, vendar ne dalj kakor za tri mesece od dneva premestitve oziroma dodelitve.

68. člen **(pogoji in imenovanje)**

(1) Za nacionalnega predstavnika v Eurojustu in njegovega namestnika se lahko imenuje vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.

(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec ali okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v okrožnega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu.

71.b člen **(položaj in pravice)**

(1) Evropski tožilec in evropski delegirani tožilec opravljata funkcijo pregona v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek, in Uredbo 2017/1939/EU.

(2) Državnemu tožilcu z imenovanjem za evropskega tožilca mirujejo pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe, razen državnotožilska funkcija, varovane so vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom. Državni tožilec obdrži pravico uporabljati doseženi naziv. Pri oceni državnotožilske službe za čas imenovanja se upoštevata poročilo o delu, ki ga izdela evropski tožilec in mnenje o delu evropskega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik Evropskega javnega tožilstva.

(3) Z imenovanjem za evropskega delegiranega tožilca je državni tožilec za čas mandata dodeljen na Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije in opravlja delo v zadevah iz pristojnosti Evropskega javnega tožilstva (v nadaljnjem besedilu: EJT). Državnotožilsko službo iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije lahko opravlja, če in kolikor to ne preprečuje izpolnjevanja njegovih obveznosti, ki jih ima na podlagi Uredbe 2017/1939/EU.

(4) Pri oceni državnotožilske službe za evropskega delegiranega tožilca se v delu, v katerem opravlja naloge iz pristojnosti EJT upoštevata poročilo o delu, ki ga izdela evropski delegirani tožilec in mnenje o delu evropskega delegiranega tožilca, ki ga za namene ocene državnotožilske službe izdela predstojnik EJT.

(5) Evropskemu delegiranemu tožilcu z imenovanjem pripada plača, kot jo določa drugi odstavek 196. člena tega zakona v sorazmernem delu glede na opravljeno delo v zadevah iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.

(6) Če skupni prejemki evropskega delegiranega tožilca za opravljeno delo v zadevah iz pristojnosti EJT in iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije ne dosegajo plače iz drugega odstavka 196. člena tega zakona, mu pripada plačilo v višini razlike, ki se izplača v breme proračuna Republike Slovenije.

(7) Podatke, potrebne za izračun razlike iz prejšnjega odstavka, mora evropski delegirani tožilec mesečno sporočati pristojni službi Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije.

(8) Za čas, v katerem evropski delegirani tožilec rešuje zadeve iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije, se šteje čas, v katerem opravlja delo v zadevah iz pristojnosti tega državnega tožilstva. Čas se evidentira v delovnih dneh.

(9) Evidenco, ki je podlaga za obračun časa iz prejšnjega odstavka in za izračun plače iz petega odstavka tega člena, vodi Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije.

71.c člen

(pogoji za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca)

Za uvrstitev na listo kandidatov za imenovanje evropskega tožilca lahko kandidira vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT in pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah Evropske unije, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

71.d člen

(postopek in pogoji za imenovanje evropskega delegiranega tožilca)

(1) Za evropskega delegiranega tožilca lahko kandidira državni tožilec, ki ima naziv ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv okrožnega državnega tožilca in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT ter pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah Evropske unije, ki obvezujejo Republiko Slovenijo.

(2) Državnotožilski svet se po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca in mnenja vodje Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije do prijavljenih kandidatur opredeli in oblikuje predlog ter o tem obvesti prijavljene kandidate in ministrstvo. Ministrstvo predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca posreduje Vladi Republike Slovenije v seznanitev. Vlada Republike Slovenije predloži predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca EJT.

(3) Za postopek s pozivom in za oblikovanje predloga za imenovanje evropskega delegiranega tožilca se smiselno uporablja prejšnji člen.

72. člen

(prenehanje funkcije)

(1) Državnemu tožilcu preneha funkcija:

1. z upokojitvijo, vendar najpozneje, ko dopolni 70 let starosti;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove službi državnega tožilca s pisno vlogo, ki se pošlje Vladi Republike Slovenije prek vodje pristojnega državnega tožilstva;

5. če se odpravi državno tožilstvo in državnemu tožilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje delo v drugem državnem tožilstvu;
6. če državni tožilec sprejme funkcijo, razen če gre za primere, ko mu državnotožilska funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz državnotožilske službe mirujejo v skladu s 46. členom tega zakona;
- 6.a če državni tožilec začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega tožilca;
7. če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi;
8. če mu je izrečena disciplinska sankcija prenehanja državnotožilske funkcije.

(2) Šteje se, da je razlog iz prejšnjega odstavka nastopil:

- iz 1. točke: s potekom leta, v katerem je državni tožilec dosegel starostno mejo za upokojitev;
- iz 2. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 3. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa;
- iz 5. točke: z dnem prenehanja dela državnega tožilstva;
- iz 7. točke: z dnem, ko je državnemu tožilcu vročena dokončna negativna ocena;
- iz 8. točke: z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

(3) Državnotožilska funkcija iz razloga po:

- 4. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem, ki je določen z odločbo o prenehanju, najpozneje pa 60. dan po prispetju vloge o odpovedi na Vlado Republike Slovenije;
- 6. točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa funkcije;
- 6.a točki prvega odstavka tega člena preneha z dnem nastopa dela, ki ni združljivo z državnotožilsko funkcijo.

73. člen

(predčasna upokojitev in posebne pravice)

(1) S prenehanjem državnotožilske funkcije iz razloga po 3. ali 5. točki prvega odstavka prejšnjega člena pridobi državni tožilec pravico do predčasne upokojitve, če izpolnjuje pogoje, ki jih za takšno upokojitev določajo predpisi o pokojninskem in invalidskem zavarovanju.

(2) Glede pravic upokojenega državnega tožilca, če sodeluje pri odpravi državnotožilskih zaostankov ali povečanih delovnih obremenitev, se za opravljanje službe smiselno uporabljajo določbe zakona, ki urejajo sodniško službo.

74. člen

(ugotovitvena odločba)

(1) O nastopu razlogov za prenehanje državnotožilske funkcije pristojni vodja državnega tožilstva obvesti Vlado Republike Slovenije, ki izda ugotovitveno odločbo o prenehanju državnotožilske funkcije.

(2) O prenehanju državnotožilske funkcije državnemu tožilcu, ki je bil imenovan za evropskega tožilca ali evropskega delegiranega tožilca, ministrstvo obvesti EJ.T.

77. člen

(osebna evidenca državnih tožilcev)

(1) Za urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter omogočanje opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave, ministrstvo upravlja osebno evidenco državnih tožilcev ter obdeluje podatke v njej.

(2) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje osebna evidenca, v slednjo vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepiše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih postopkih.

(3) Osebna evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(4) V osebni evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki:

1. ime in priimek, datum rojstva, EMŠO, stalno prebivališče, šolanje, izobraževanje in znanje tujih jezikov;
2. odločbe o imenovanju državnega tožilca;
3. podatki o uspešnosti v času študija;
4. podatki o pripravnstvu;
5. ocene državnotožilske službe in podatki o učinkovitosti državnotožilskega dela;
6. evidenco napredovanj;
7. odločitve disciplinskih organov;
8. podatki o vloženih nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
9. podatke o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njimi;
10. podatke o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem.

(5) Podatki iz osebne evidence so tajni, razen podatkov iz 2. in 6. točke prejšnjega odstavka. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, glede katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi osebna evidenca in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno posredovati ministrstvu, če podatki niso javno dostopni. Vodje državnih tožilstev morajo ministrstvu dvakrat letno posredovati podatke o obsegu državnotožilskega dela, ki jih ministrstvo lahko uporablja za izvajanje nalog pravosodne uprave, ki jih določa zakon. Državno odvetništvo posreduje ministrstvu podatke iz 10. točke prejšnjega odstavka.

(6) Podatki iz osebne evidence se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave.

(7) Pravico do brezplačnega vpogleda v podatke osebne evidence ima državni tožilec, na katerega se podatki nanašajo, Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec in vodja državnega tožilstva, zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Podatki iz 1., 5. in 7. točke prvega odstavka se pošiljajo in vračajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«.

(8) Podatki iz osebne evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

78. člen

(centralna kadrovska evidenca)

(1) Centralno kadrovsko evidenco za državne tožilce in javne uslužbence državnega tožilstva upravlja Vrhovno državno tožilstvo.

(2) Centralna kadrovska evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(3) V centralni kadrovski evidenci se obdelujejo:

1. identifikacijski podatki (ime in priimek, naslov prebivališča ter EMŠO);
2. podatki o službenem razmerju za državnega tožilca (datum nastopa državnotožilske službe) oziroma delovnem razmerju za javnega uslužbenca (vrsta delovnega razmerja – za določen ali za nedoločen čas; datum sklenitve delovnega razmerja);
3. podatki o sedanjem delovnem mestu oziroma položaju in o prejšnjih delovnih mestih, dodelitvah oziroma položajih v organih;
4. podatki o imenovanjih, napredovanjih in veljavnem nazivu oziroma položaju;
5. podatki o stopnji izobrazbe, funkcionalnem in specialnem znanju, udeležbi na različnih oblikah izpopolnjevanja in usposabljanja in o opravljenih strokovnih izpitih in preizkusih znanja ter drugi podatki o strokovni usposobljenosti;
6. podatki o izkušnjah na področju evropskih zadev ali mednarodnega sodelovanja;
7. podatki o prejšnjih delovnih razmerjih, delovni dobi, pokojninski dobi in službeni dobi;
8. podatki o izvrševanju funkcij, o sodelovanju v projektnih skupinah in o opravljanju drugega dela v interesu delodajalca;
9. za javnega uslužbenca podatki o letnih ocenah;
10. podatki o priznanjih in nagradah;
11. podatki o pravnomočno ugotovljeni disciplinski ali odškodninski odgovornosti;
12. za javnega uslužbenca podatki o dokončni ugotovitvi nesposobnosti;
13. podatki o prenehanju službenega razmerja za državnega tožilca oziroma delovnega razmerja za javnega uslužbenca;
14. kratek življenjepis, če tako želi oziroma s tem soglaša državni tožilec oziroma javni uslužbenec;
15. podatki o dovoljenju za dostop do tajnih podatkov;
16. podatki, potrebni za obračun plače, in
17. drugi podatki v skladu z zakonom.

(4) Zbirka dokumentov, ki se nanašajo na podatke iz prejšnjega odstavka, se obdeluje na državnem tožilstvu, kjer državni tožilec opravlja državnotožilsko službo oziroma kjer javni uslužbenec dela, lahko pa tudi v centralni kadrovski evidenci.

(5) Oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovski evidenci, ima vselej pravico zahtevati brezplačni vpogled v podatke, ki se nanašajo nanjo in zahtevati popravek, če so podatki napačni.

(6) Podatki iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na državne tožilce, se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, podatki, ki se nanašajo na javne uslužbence, pa tudi za izvajanje politike upravljanja s kadrovskimi viri, za obračun plač in izvajanje drugih obveznosti delodajalca ter za odločanje o pravicah in obveznostih iz delovnih razmerij.

(7) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje centralna kadrovska evidenca, v slednjo brezplačno vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepiše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih postopkih.

(8) Državnotožilski svet lahko od upravljavca centralne kadrovske evidence zahteva, da mu brezplačno posreduje podatke iz centralne kadrovske evidence v obsegu, kot jih potrebuje za izvajanje svojih zakonitih pristojnosti.

(9) Podatki iz centralne kadrovske evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

80. člen

(disciplinske kršitve)

(1) Državnemu tožilcu, ki je z naklepom ali iz malomarnosti kršil državnotožilske dolžnosti, predpisane z zakonom in Državnotožilskim redom, se lahko izreče disciplinska sankcija.

(2) Dejanja, ki pomenijo kršitev državnotožilske dolžnosti, so:

1. dejanje, ki ima zakonske znake kaznivega dejanja, storjenega pri opravljanju državnotožilske funkcije;
2. neizpolnitev ali odklonitev izvršitve državnotožilske dolžnosti brez zakonitega razloga;
3. nevestno, nepravočasno, neustrezno ali malomarno opravljanje državnotožilske službe;
4. ravnanje v nasprotju s splošnimi navodili, izdanimi po določbah tega zakona;
5. nezakonito ali nesmotno razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi;
6. izdajanje uradne ali druge tajnosti, določene z zakonom ali Državnotožilskim redom;
7. zloraba položaja ali prekoračitev uradnih pooblastil;
8. zloraba pravice do odsotnosti z dela;
9. nedoseganje pričakovanih delovnih dosežkov po obsegu, kakovosti ali uspešnosti ali pričakovanega časa za posamezna procesna opravila več kakor tri mesece zaporedoma iz neopravičenih razlogov;
10. kršitev z zakonom in Državnotožilskim redom določenega vrstnega reda oziroma prednostnega obravnavanja zadev;
11. opustitev obvestila o prekoračitvi pričakovanega časa za rešitev zadeve, določenega z merili za kakovost dela državnih tožilcev, ali opustitev dolžne uporabe pospešitvenega pravnega sredstva ali opustitev obvestila vodji državnega tožilstva o uporabi pospešitvenega pravnega sredstva;
12. opustitev obvestila o zadevah posebej hudih kaznivih dejanj, o zadevah, ki so širšega javnega pomena, ki imajo posebno odmevnost, o zahtevnih pravnih vprašanjih, ki so pomembna za državnotožilsko in sodno prakso, o stanju teh zadev in načrtovanih ukrepih ter opustitev obvestila in posredovanja spisov zadeve, glede katere so podani razlogi za dodelitev Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije ali Posebnemu oddelku;
13. opravljanje funkcij, dela ali dejavnosti, ki so po ustavi in zakonu nezdružljive z državnotožilsko funkcijo;
14. kršitev določb o omejitvi pravice do stavke;
15. opustitev obvestila vodji državnega tožilstva o sprejemu dela zaradi ocene nezdružljivosti z državnotožilsko funkcijo;

16. opustitev sporočila o podanih zakonskih razlogih za izločitev državnega tožilca ali nadaljevanje dela v zadevi, v kateri obstaja izločitveni razlog;
17. vnaprejšnje javno izražanje v tožilski zadevi, o kateri na državnem tožilstvu še ni dokončno oziroma na sodišču še ni pravnomočno odločeno oziroma v kateri je vloženo izredno pravno sredstvo, v nasprotju z zakonom;
18. vedenje ali ravnanje državnega tožilca, ki je v nasprotju s samostojnostjo državnega tožilca ali tožilstva ali s katerim se krši ugled poklica državnega tožilca;
19. neprimerno, nedostojno ali žaljivo obnašanje ali izražanje do posameznikov, državnih organov in pravnih oseb v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe ali zunaj nje;
20. oviranje delovanja državnega tožilstva zaradi uveljavljanja lastnih pravic;
21. sprejemanje daril ali drugih koristi v zvezi z državnotožilsko službo, izraba položaja ali ugleda državnega tožilstva zaradi uveljavljanja pravic ali koristi;
22. nepredložitev ali nepravočasna predložitev podatkov o premoženjskem stanju;
23. zanemarjanje ali opustitev mentorskih nalog;
24. nespoštovanje izdanih odločb o prestititvi ali dodelitvi državnega tožilca;
25. onemogočanje ali oviranje izvajanja določb zakona o strokovnem nadzoru nad delom, pravosodnem nadzoru in nadzorstvenih pritožbah;
26. poslovanje z drugimi organi, strankami, njihovimi pooblaščenci in drugimi osebami v nasprotju z določbami zakona ali Državnotožilskega reda;
27. neupoštevanje ukrepov za redno in učinkovito opravljanje nalog državnega tožilstva;
28. kršitev ali opustitev ukrepov po posebnih programih reševanja zadev;
29. neizpolnjevanje dolžnosti strokovnega izobraževanja;
30. kršitev predpisov o varstvu in zdravju pri delu, ter o varstvu pred požarom in eksplozijo ali ukrepov za zagotavljanje varnosti na državnem tožilstvu v skladu z Državnotožilskim redom in drugimi podzakonskimi predpisi;
31. kršitev določb podzakonskega akta o uporabi službenega oblačila.

(3) Hujše disciplinske kršitve po tem zakonu so dejanja po 1., 2., 3., 4., 6., 7., 9., 13., 14., 16., 17., 21., 22., 24., 25., 27. in 28. točki prejšnjega odstavka, dejanje po 5. točki prejšnjega odstavka le, če gre za nezakonito razpolaganje s finančnimi ali materialnimi sredstvi, dejanje po 12. točki prejšnjega odstavka pa le, če je zaradi tega prišlo do opustitve ukrepov vodje državnega tožilstva, ki bi bili potrebni glede na pomen zadeve, ter dejanje po 18. točki prejšnjega odstavka, če ima hujše posledice za samostojnost oziroma ugled poklica državnega tožilca.

(4) Če minister po določbah tega zakona predlaga Vladi Republike Slovenije razrešitev državnega tožilca zaradi pravnomočne obsodbe za kaznivo dejanje, vlada pa ga ne razreši, mora minister podati zahtevo za uvedbo disciplinskega postopka.

92. člen (uvedba postopka)

(1) Disciplinski postopek se uvede z vložitvijo predloga za opravo preiskovalnih dejanj ali z neposredno vložitvijo obrazloženega predloga za izrek disciplinske sankcije.

(2) Pobudo za uvedbo disciplinskega postopka lahko podajo vodja državnega tožilstva, pri katerem državni tožilec opravlja državnotožilsko službo, generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister.

(3) Če disciplinski tožilec ne uvede postopka, mora o razlogih obvestiti pobudnika. Če ta vztraja pri pobudi, dokončno odloči o uvedbi postopka disciplinsko sodišče prve stopnje.

(4) Zahtevo za uvedbo disciplinskega postopka lahko podajo generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister. Na podlagi pisno vložene zahteve iz prejšnjega stavka mora disciplinski tožilec zahtevati uvedbo disciplinskega postopka.

(5) Ob vložitvi predloga za izrek disciplinske sankcije lahko generalni državni tožilec glede na naravo in težo očitane disciplinske kršitve izreče državnemu tožilcu začasno odstranitev iz državnotožilske službe v skladu s tem zakonom.

(6) O uvedbi disciplinskega postopka zoper državnega tožilca, ki je bil imenovan za evropskega delegiranega tožilca, pristojni disciplinski organ obvesti EJT.

97. člen **(sestava in mandat)**

(1) Državnotožilski svet ima devet članov, ki so imenovani oziroma izvoljeni za šest let in po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno izvoljeni oziroma imenovani.

(2) Državnotožilski svet sestavljajo:

- štirje člani, ki jih izvolijo državni tožilci izmed državnih tožilcev, ki nimajo vodstvenih položajev, in sicer po enega izmed tistih, ki imajo naziv vrhovnega državnega tožilca, višjega državnega tožilca, okrožnega državnega tožilca in okrajnega državnega tožilca;
- štirje člani, ki jih izvoli Državni zbor Republike Slovenije na predlog predsednika republike izmed pravnih strokovnjakov;
- en član, ki ga imenuje minister izmed vodij okrožnih državnih tožilstev.

98. člen **(predsednik in podpredsednik)**

(1) Predsednika in podpredsednika Državnotožilskega sveta izvolijo člani z dvotretjinsko večino glasov s tajnim glasovanjem za dve leti, po poteku mandata pa ne moreta biti ponovno izvoljena.

(2) Delo Državnotožilskega sveta vodi predsednik, v njegovi odsotnosti pa podpredsednik Državnotožilskega sveta.

102. člen **(pristojnosti Državnotožilskega sveta)**

(1) Državnotožilski svet ima te pristojnosti:

- daje mnenje k politiki pregona državnega tožilstva;
- daje pobude za sprejetje ali spremembo splošnih navodil;
- podaja mnenja o predlogih za imenovanje državnih tožilcev;
- izdeluje ocene državnotožilske službe in odloča o napredovanju državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;
- podaja predlog za imenovanje generalnega državnega tožilca in mnenje k imenovanju njegovega namestnika ter imenuje vodje okrožnih državnih tožilstev in njihove namestnike;
- odloča o premestitvah in dodelitvah državnih tožilcev v skladu s tem zakonom;
- odloča o nezdružljivosti funkcije državnega tožilca;

- daje mnenje k predlogu skupnega finančnega načrta za državna tožilstva in mnenje Državnemu zboru Republike Slovenije o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev;
- sprejme merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in merila za uspešnost pregona državnih tožilcev;
- daje mnenje k številu mest državnih tožilcev na državnih tožilstvih;
- daje mnenje k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev;
- daje mnenje o izvedbi pravosodnega nadzora;
- predlaga ali zahteva odpravo kršitve oziroma odpravi kršitev, s katero je bila prizadeta samostojnost državnega tožilca, in po potrebi objavi svojo ugotovitev;
- imenuje in razrešuje disciplinske organe po tem zakonu;
- sprejme merila in metode za preizkus strokovne usposobljenosti in drugih sposobnosti kandidatov;
- sprejme Kodeks državnotožilske etike;
- imenuje Komisijo za etiko in integriteto;
- daje soglasje k politiki zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev in spremlja njeno uresničevanje;
- predlaga spremembe ali dopolnitve politike zaznavanja in obvladovanja korupcijskih tveganj ter izpostavljenosti državnih tožilcev.
- odloča o drugih zadevah, če zakon tako določa.

(2) Podatke, ki se nanašajo na posameznika, Državnotožilski svet hrani 15 let po dnevu prenehanja funkcije oziroma razrešitve, nato se arhivirajo v skladu z zakonom, ki ureja arhivska gradiva in arhive.

103. člen **(merila za kakovost in uspešnost)**

(1) Državnotožilski svet merila za kakovost dela državnih tožilcev za oceno državnotožilske službe in merila za uspešnost pregona državnih tožilcev sprejme na predlog generalnega državnega tožilca.

(2) Z merili za kakovost dela državnih tožilcev se določijo okvirni kriteriji za oceno strokovnosti dela državnih tožilcev, vključno z določitvijo predvidenega časa za reševanje posamezne vrste zadev in za tipična procesna dejanja.

(3) Z merili za uspešnost pregona državnih tožilcev se določi delež zadev v določenem časovnem obdobju, v katerih se glede na naravo kaznivega dejanja, vrsto postopka in politiko pregona pričakuje rešitev z odloženim pregonom, poravnavanjem, kaznovalnim nalogom, skrajšanimi postopki, vložitev obtožnega akta, obsodilna sodba, vrsta in višina izrečene sankcije. Prav tako se določijo podlage za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti pregona.

105. člen **(odločanje)**

(1) Državnotožilski svet odloča na sejah.

(2) Odločitve sprejema z večino glasov vseh članov. Z dvotretjinsko večino glasov vseh članov odloča o podajanju predloga za imenovanje generalnega državnega tožilca, o oblikovanju liste treh kandidatov za imenovanje evropskega tožilca, o sprejetju meril za kakovost dela in o mnenju k skupnemu letnemu poročilu.

(3) Sejo Državnotožilskega sveta skliče predsednik, v njegovi odsotnosti pa podpredsednik Državnotožilskega sveta. Če tako pisno zahtevajo najmanj štirje člani sveta ali generalni državni tožilec, mora sejo sklicati najpozneje v osmih dneh po prejemu zahteve.

(4) Odločitve Državnotožilskega sveta, ki se nanašajo na položaj, pravice in dolžnosti državnih tožilcev, morajo biti obrazložene in po izkazani vročitvi objavljene na spletni strani Državnotožilskega sveta v anonimizirani obliki.

(5) Državnotožilski svet pošilja vabila in dnevne rede za seje generalnemu državnemu tožilcu, ki ima pravico udeležiti se seje ter dati svoja stališča in predloge o obravnavnih zadevah.

(6) Državnotožilski svet k obravnavanju zadev državnotožilske ali pravosodne uprave, imenovanja vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev, skupnega letnega poročila, predlogov zakonov in predloga skupnega finančnega načrta za državna tožilstva povabi ministra, ki ima pravico udeležiti se seje ter dati svoja stališča in predloge o obravnavnih zadevah.

(7) Državnotožilski svet k obravnavanju vprašanj iz svoje pristojnosti lahko povabi predstavnike sodišč in drugih državnih organov, institucij, društev in drugih nevladnih organizacij, ki delujejo na posameznih področjih, povezanih z izvrševanjem pristojnosti državnih tožilstev.

106. člen

(dostop do podatkov in varovanje tajnosti)

(1) Člani Državnotožilskega sveta imajo pravico dostopa do vsebine osebnih, tajnih ali drugih zaupnih podatkov (poslovna skrivnost, zaupno razmerje) iz vpisnikov, imenikov, evidenc, spisov in druge dokumentacije državnih tožilstev, če jih potrebujejo za izvajanje svojih pristojnosti ali nalog po tem zakonu.

(2) Člani Državnotožilskega sveta dostopajo do vsebine podatkov iz prejšnjega odstavka v obsegu, ki je potreben za obravnavanje posamezne zadeve. Če je glede na naravo slednje mogoče, svet določi posameznega člana, ki opravi ustrezen vpogled ali uporabi podatke za pripravo osnutka gradiva na način, ki čim manj posega v interese postopkov, tajnosti postopkov ali zasebnost oseb.

(3) Člani sveta morajo kot tajnost varovati vsebino podatkov iz prejšnjih odstavkov, razen če zakon določa ali dopušča, da se gradivo posreduje drugemu organu ali javnosti.

108. člen

(strokovna služba)

(1) Strokovna in administrativna dela za Državnotožilski svet opravi strokovna služba Državnotožilskega sveta.

(2) Za vodjo strokovne službe Državnotožilskega sveta je lahko dodeljen državni tožilec z nazivom višjega ali vrhovnega državnega tožilca.

(3) Zahtevnejša strokovna in administrativna dela za spremljanje, ugotavljanje in analiziranje učinkovitosti in uspešnosti dela državnih tožilcev na predlog Državnotožilskega sveta lahko opravlja tudi ministrstvo.

109. člen **(finančna sredstva)**

(1) Članom Državnotožilskega sveta pripada za udeležbo na njegovih sejah sejnina in povračilo stroškov, katerih višina se določi s poslovnikom. Ne glede na prvi odstavek 107. člena tega zakona mora Državnotožilski svet predhodno pridobiti soglasje ministra, pristojnega za finance, za sprejem dela poslovnika, ki ureja višino sejnine in povračilo stroškov.

(2) Obseg finančnih sredstev za delo Državnotožilskega sveta in njegove strokovne službe se v okviru proračuna Republike Slovenije zagotavlja pri neposrednem proračunskem uporabniku Državnotožilskemu svetu.

111. člen **(imenovanje generalnega državnega tožilca)**

(1) Generalnega državnega tožilca imenuje Državni zbor Republike Slovenije na obrazložen predlog Državnotožilskega sveta po predhodni pridobitvi mnenja Vlade Republike Slovenije za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(3) Za generalnega državnega tožilca je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv vrhovnega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva vrhovni državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(4) Generalni državni tožilec je vodja Vrhovnega državnega tožilstva.

117. člen **(imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva)**

(1) Vodjo okrožnega državnega tožilstva imenuje Državnotožilski svet, na obrazložen predlog ministra po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, naziv državnega tožilstva, pri katerem bo opravljala funkcijo, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.

(3) Za vodjo okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca.

(4) Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

118. člen **(razpisni postopek)**

(1) Mesto vodje državnega tožilstva razpiše ministrstvo na predlog generalnega državnega tožilca najpozneje tri mesece pred iztekom mandata iz prvega odstavka prejšnjega člena oziroma v enem mesecu po prenehanju mandata.

(2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 30 dni. Prijave, vložene po izteku razpisnega roka, in prijave, ki niso popolne, ministrstvo, po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, zavrže s sklepom, zoper katerega je dovoljeno v osmih dneh sprožiti upravni spor. Pristojno sodišče mora o tožbi oziroma pritožbi odločiti v tridesetih dneh od njene vložitve.

(3) Kandidati morajo prijavi priložiti življenjepis z opisom svoje strokovne dejavnosti, program vodenja državnega tožilstva in dokazila, ki izkazujejo izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka prejšnjega člena.

(4) Program vodenja državnega tožilstva mora vsebovati zlasti oceno stanja na državnem tožilstvu, oceno tveganj in priložnosti za izboljšanje njegovega delovanja, način zagotavljanja izvajanja politike pregona, področja prednostnega obravnavanja zadev ter navedbo ukrepov in rokov za doseg ciljev.

119. člen **(razgovori in mnenje)**

(1) Na podlagi prijav iz prejšnjega člena, ki niso bile zavržene, minister opravi s kandidati ustni razgovor ter pridobi za vsakega od njih mnenje generalnega državnega tožilca o ustreznosti in primernosti za vodenje državnega tožilstva.

(2) Generalni državni tožilec oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, v katerem se opredeli do njegove strokovne usposobljenosti ter posebnega znanja, izkušenj, priporočil in dosežkov v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe. Posebej se opredeli tudi do njegovih vodstvenih sposobnosti in zmožnosti.

120. člen **(predlog ministra)**

(1) Minister po preučitvi vseh prijav in po opravljenem razgovoru iz prejšnjega člena ter po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca oblikuje predlog za imenovanje kandidata na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva.

(2) Pri oblikovanju predloga minister upošteva zlasti: program vodenja državnega tožilstva, predstavitev kandidata na ustnem razgovoru, mnenje generalnega državnega tožilca ter kandidatovo strokovno usposobljenost ter posebno znanje, izkušnje, priporočila in dosežke v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe, ki jih je upošteval.

(3) Predlog se vroči kandidatom in generalnemu državnemu tožilcu.

121. člen (pripombe)

(1) Kandidati in generalni državni tožilec lahko na predlog iz prejšnjega člena dajo obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema predloga.

(2) V osmih dneh po prejemu pripomb oziroma izteku roka iz prejšnjega odstavka tega člena minister oblikuje dokončni predlog, ki ga z razpisnim gradivom o vseh kandidatih, morebitnimi njihovimi pripombami in pripombami generalnega državnega tožilca pošlje Državnotožilskemu svetu.

122. člen (imenovanje in usposabljanje)

(1) Državnotožilskemu svetu ni treba imenovati kandidata, ki ga je predlagal minister, niti ni vezan na mnenje generalnega državnega tožilca.

(2) Vodja okrožnega državnega tožilstva mora najpozneje v šestih mesecih od imenovanja opraviti program usposabljanja za vodstveno funkcijo v okviru Centra za izobraževanje v pravosodju, ki mora v zvezi s tem glede izvedbe organizacije in določitve vsebine programa usposabljanja za vodstveno funkcijo predhodno pridobiti soglasje ministra. Po opravljenem usposabljanju predloži Državnotožilskemu svetu in ministru potrdilo o tem. Če strokovnega usposabljanja ne opravi v predpisanem roku, mu funkcija vodje preneha.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva ne preneha, če vodja, ki iz opravičenih razlogov ni mogel opraviti programa usposabljanja do izteka zakonskega roka, pred iztekom tega roka vloži prošnjo za njegovo podaljšanje. O prošnji vodje okrožnega državnega tožilstva odloči generalni državni tožilec. Če prošnji ni ugodeno, se vodja lahko pritoži v osmih dneh od vročitve odločitve o prošnji. O pritožbi odloči državnotožilski svet. Z dnem pravnomočnosti odločbe o zavrženju ali zavrnitvi prošnje za podaljšanje roka iz prejšnjega odstavka funkcija vodje okrožnega državnega tožilstva preneha.

(4) Vsebino in trajanje programa za vodstveno funkcijo s podzakonskim aktom predpiše minister.

124. člen (namestnik vodje okrožnega državnega tožilstva)

(1) Vodja okrožnega državnega tožilstva ima namestnika, ki ga na obrazložen predlog vodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, imenuje Državnotožilski svet za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Namestnik vodje državnega tožilstva opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva, če je ta odsoten ali zadržan, v drugih primerih pa na podlagi in v okviru pooblastila, ki ga za obravnavanje posameznih zadev državnotožilske uprave lahko izda vodja okrožnega državnega tožilstva.

(3) Na okrožnem državnem tožilstvu, pri katerem je določeno najmanj 50 državnotožilskih mest, ima lahko vodja tega tožilstva dva namestnika. Če ima okrožno državno tožilstvo več kot enega namestnika vodje, vodja okrožnega državnega tožilstva pooblasti enega izmed njiju za nadomeščanje, če pooblastila ni, vodjo nadomešča namestnik vodje, ki dalj časa opravlja državnotožilsko službo.

(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za višjega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(5) V preostalem se za imenovanje in usposabljanje namestnika vodje državnega tožilstva uporabljajo določbe tega zakona o vodji državnega tožilstva.

125. člen **(začasno vodenje)**

(1) Če nihče ni imenovan na mesto vodje državnega tožilstva, če je vodji funkcija prenehala ali je bil razrešen funkcije vodje ali je suspendiran, opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva kot začasni vodja namestnik vodje državnega tožilstva.

(2) Če v primeru iz prejšnjega odstavka ni namestnika vodje državnega tožilstva ali ne more opravljati svojih funkcij in nalog, Državnotožilski svet na predlog ministra določi državnega tožilca tega ali drugega državnega tožilstva, ki bo začasno vodil državno tožilstvo za dobo šestih mesecev (začasno vodenje). Za določitev začasnega vodje okrožnega državnega tožilstva minister pridobi predhodno mnenje generalnega državnega tožilca. Začasno vodenje se lahko podaljša največ za šest mesecev.

(3) Za začasno vodenje okrožnega državnega tožilstva se lahko določi državni tožilec, ki ima najmanj naziv okrožnega državnega tožilca, za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva pa le vrhovni državni tožilec.

(4) Začasno vodenje ne vpliva na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni tožilec, preden je bil imenovan za začasnega vodjo.

128. člen **(pristojni organi in pravno sredstvo)**

(1) O razrešitvi vodje okrožnega državnega tožilstva odloči Državnotožilski svet na predlog ministra. Pred odločitvijo Državnotožilski svet pošlje predlog v mnenje generalnemu državnemu tožilcu.

(2) O razrešitvi generalnega državnega tožilca odloči Državni zbor Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta. Pred odločitvijo Državni zbor Republike Slovenije pošlje predlog v mnenje Vladi Republike Slovenije.

(3) Predlagatelju, vodji državnega tožilstva in organu, ki daje mnenje o predlogu za razrešitev, mora biti dana možnost, da se neposredno pred organom, ki odloča o razrešitvi, izjavijo o predlogu za razrešitev.

(4) Zoper odločbo o razrešitvi je dovoljeno sprožiti upravni spor v osmih dneh od dneva vročitve odločbe. Pristojno sodišče mora odločiti v upravnem sporu v 30 dneh od prejema tožbe oziroma pritožbe zoper odločbo.

135. člen **(pritožbeni kolegij)**

(1) Usklajevanje državnotožilske prakse pri vlaganju pravnih sredstev (pritožbena politika) se zagotavlja na kolegiju vodij in namestnikov vodij okrožnih državnih tožilstev ter članov pritožbenih oddelkov okrožnih državnih tožilstev, ki ga skliče generalni državni tožilec najmanj enkrat na tri mesece.

(2) Pri delu pritožbenega kolegija sodelujejo drugi državni tožilci in strokovni sodelavci, za katere tako odloči generalni državni tožilec.

(3) Pritožbeni kolegij in razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva imata lahko skupno sejo, če tako odloči generalni državni tožilec.

136. člen **(državnotožilsko osebje)**

(1) Državnotožilsko osebje so generalni direktor, direktorji, strokovni sodelavci, pripravniki in drugi javni uslužbenci državnega tožilstva.

(2) Število in vrste delovnih mest državnotožilskega osebja za posamezno državno tožilstvo se določijo v skladu s predpisi, ki urejajo kadrovske načrte za pravosodne organe.

(3) Pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, se posebej predvidi ustrezno število mest državnotožilskega osebja, ki izkazuje višjo raven znanja teh jezikov.

(4) Državnotožilsko osebje mora med stavko opravljati vsa dela in naloge, ki zagotavljajo nemoteno delovanje državnega tožilstva v zadevah, ki so po naravi stvari prednostne, nujne, hitre, vezane na zakonske ali drugačne roke oziroma na delo drugih organov ter druge naloge, s katerimi se preprečuje nastanek škode za postopke, v katerih deluje ali sodeluje državno tožilstvo.

(5) V okviru izobraževalnih programov morajo vsi javni uslužbenci državnega tožilstva v enem letu po sklenitvi pogodbe o zaposlitvi pred komisijo Centra za izobraževanje v pravosodju (izpitna komisija) opraviti izpit iz poznavanja določil Državnotožilskega reda. Opravljanje izpita je za javne uslužbenke državnega tožilstva brezplačno. Izpitno komisijo sestavljata dva predstavnika ministrstva in en državni tožilec.

(6) Če javni uslužbenec izpita ne opravi uspešno tudi pri ponovnem preizkusu v nadaljnjih treh mesecih, se šteje, da ne izpolnjuje pogojev za delovno mesto, ki ga zaseda.

(7) Center za izobraževanje v pravosodju zaradi zagotavljanja izvedbe izpitov, spremljanja stanja glede izvajanja izpitov in izdajanja ustreznih potrdil obdeluje podatke o kandidatih oziroma kandidatkah za opravljanje izpita ter o opravljenih izpiti v zbirki osebnih podatkov, ki vsebuje:

osebno ime kandidata oziroma kandidatke, datum in kraj rojstva, stalno oziroma začasno prebivališče, čas vložitve prijave k izpitu, podatek o uspešno ali neuspešno opravljenem izpitu.

(8) Minister s podzakonskim aktom predpiše program in način opravljanja izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.

139. člen **(imenovanje direktorja)**

(1) Direktorja državnega tožilstva za posamezno ali več okrožnih državnih tožilstev imenuje in razrešuje minister na predlog vodje državnega tožilstva, pri katerem bo imenovan, in po predhodnem mnenju vodij drugih okrožnih državnih tožilstev, za katera bo opravljal naloge državnotožilske uprave. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Glede pogojev in postopka za imenovanje direktorja ter prenehanja položaja in razrešitve se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč. Enako velja glede usposabljanja direktorja, pri čemer se smiselno uporablja tudi podzakonski akt, ki določa vsebino in trajanje programa strokovnega usposabljanja za vodje okrožnih državnih tožilstev.

(3) Direktor državnega tožilstva ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(4) Direktor državnega tožilstva ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.

140. člen **(generalni direktor)**

(1) Vrhovno državno tožilstvo ima generalnega direktorja, ki ga imenuje in razrešuje minister na predlog generalnega državnega tožilca. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Generalni direktor opravlja naloge direktorja državnega tožilstva.

(3) Glede pogojev in postopka za imenovanje generalnega direktorja, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč.

(4) Generalni direktor ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(5) Generalni direktor ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.

(6) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena generalnemu direktorju ta položaj preneha po zakonu šest mesecev po imenovanju generalnega državnega tožilca, lahko pa v skladu z odločbo generalnega državnega tožilca nadaljuje s položajem generalnega direktorja do izteka dobe iz prvega odstavka tega člena. Po izteku te dobe je lahko ponovno imenovan po postopku po tem zakonu.

(7) Za namestnika generalnega direktorja se glede pogojev in postopka za imenovanje, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva.

141. člen **(število mest)**

(1) Število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se pri posameznih državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, določi minister z odredbo na predlog generalnega državnega tožilca v soglasju z Vlado Republike Slovenije, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.

(2) V odredbi iz prejšnjega odstavka se pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, posebej določi število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se na teh državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, za katere se zahteva izkaz višje ravni znanja teh jezikov.

(3) Odredba se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

144. člen **(dodeljevanje zadev)**

(1) Dodeljevanje zadev državnim tožilcem ureja Državnotožilski red.

(2) Zadeve se državnim tožilcem dodeljujejo praviloma po vrstnem redu prispetja, ob upoštevanju organizacije dela, specializacije in enakomerne obremenjenosti. Z letnim razporedom se v skladu z Državnotožilskim redom lahko natančneje določijo pravila za dodeljevanje zadev in izvrševanje procesnih opravil.

(3) V primerih odveze in prevzema izda odredbo o dodelitvi zadeve vodja državnega tožilstva, pri čemer jo lahko dodeli bodisi drugemu državnemu tožilcu, ki je v skladu z letnim razporedom dela državnega tožilstva tedaj na vrsti za dodelitev zadeve, bodisi jo dodeli sebi v reševanje.

(4) Poleg primerov iz prejšnjega odstavka se zadeva lahko dodeli drugemu državnemu tožilcu v primeru daljše odsotnosti, obremenitve z drugimi obsežnimi in pravno zahtevnimi zadevami, izločitve, zaradi združitve ali izločitve državnega tožilca oziroma spremembe pravnega področja, začasno pa tudi zaradi oprave posameznega procesnega dejanja.

(5) V odredbi iz prejšnjega odstavka se navede razlog in pravna podlaga dodelitve.

(6) Vodja državnega tožilstva lahko glede na naravo in zahtevnost posamezne zadeve določi državne tožilce in strokovne sodelavce, ki po načelu timskega dela sodelujejo z državnim tožilcem, ki mu je zadeva dodeljena, ter obseg in način sodelovanja.

145. člen **(politika pregona)**

(1) Generalni državni tožilec sprejme politiko pregona po predhodnem obrazloženem mnenju Državnotožilskega sveta o predlagani politiki pregona. Generalni državni tožilec oblikuje predlog politike pregona na podlagi strateškega programa dela državnega tožilstva, ki ga je priložil svoji

prijavi, in predlog posreduje Državnotožilskemu svetu v mnenje najpozneje v štirih mesecih po imenovanju.

(2) S politiko pregona se opredeli zlasti: vrste zadev, ki se obravnavajo prednostno, okvirne usmeritve za zavrženje kazenskih ovadb oziroma uporabo odloženega pregona, poravnavanja, kaznovalnega naloga, za postopke na podlagi sporazuma o krivdi ali priznanju krivde in druge poenostavljene postopke, za uvedbo sodne preiskave oziroma preiskovalnih dejanj ali vložitev neposrednih obtožnih aktov, kaznovalno politiko, ki jo bo državno tožilstvo za posamezna kazniva dejanja in kategorije storilcev uveljavljalo s predlogi za izrek sankcij in pritožbami zoper izrečene sankcije, okvirne podlage za uporabo pravnih sredstev, načine usmerjanja policije in drugih pristojnih državnih organov in institucij ter priporočila in napotke za uspešno delo državnih tožilstev.

(3) Pri oblikovanju politike pregona se upošteva uveljavljeno kriminalitetno politiko in kaznovalno politiko sodišč ter potrebe po njenem spreminjanju, razvoju in spremembah sodne prakse ter stanje in posebnosti na posameznih družbenih področjih in območjih pristojnosti.

(4) Državnotožilski svet lahko predlaga potrebne spremembe ali dopolnitve politike pregona glede na ugotovitve v mnenju k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, pa tudi glede na ocene, pobude in priporočila pristojnih državnih organov na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete.

(5) Politika pregona, njene spremembe in dopolnitve se objavijo v notranjem tožilskem glasilu in na spletnih straneh Vrhovnega državnega tožilstva.

146. člen **(letni program dela)**

(1) Vodja državnega tožilstva pripravi predlog letnega programa dela, ki vsebuje letni izvedbeni načrt državnega tožilstva z načrtom za izvajanje politike pregona, za naslednje leto ter ga do 30. junija tekočega leta pošlje Državnotožilskemu svetu in ministru, pristojnemu za pravosodje, vodja okrožnega državnega tožilstva pa tudi generalnemu državnemu tožilcu, ki lahko na predlog podajo svoja priporočila v 15 dneh od prejema.

(2) Vodja državnega tožilstva sprejme letni program dela najpozneje 30 dni pred začetkom izvrševanja proračuna, organe iz prejšnjega odstavka pa obvesti o upoštevanju priporočil.

(3) Generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister dvakrat na leto na skupnih sestankih z vodji državnih tožilstev obravnavajo delo tožilstev ter sprejmejo oziroma uskladijo ukrepe, potrebne za izvedbo letnih programov.

147. člen **(vseбина programa)**

(1) Z letnim programom dela se predvidijo pričakovani pripad zadev, obseg rešenih zadev, časovna merila za tipična procesna dejanja, časovna merila reševanja zadev ter kazalce učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti.

(2) Učinkovitost se izkaže tako, da se število načrtovanih rešenih zadev deli s številom državnih tožilcev in številom državnotožilskega osebja; uspešnost tako, da se načrtovani čas trajanja reševanja tožilskih zadev izrazi v mesecih od časa pripada do rešitve zadeve in gospodarnost

tako, da se znesek proračunskih sredstev za delo tožilstva deli s številom načrtovanih rešenih zadev.

(3) Z letnim programom dela se natančneje določi izvajanje politike pregona.

(4) Letni program dela je sestavni del obrazložitve finančnega načrta državnega tožilstva.

(5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela s podzakonskim predpisom predpiše minister.

148. člen **(letno poročilo)**

(1) Na podlagi spremljanja, ugotavljanja in analiziranja učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu vodja državnega tožilstva pripravi letno poročilo, v katerem oceni izvajanje letnega programa državnega tožilstva in politike pregona. Analiza učinkovitosti dela državnih tožilcev je sestavni del letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva.

(2) Letno poročilo za preteklo leto vodja državnega tožilstva najpozneje do 15. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu, vodja Specializiranega državnega tožilstva in vodja Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe prisilnih pooblastil pa tudi Državnemu zboru Republike Slovenije.

(3) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

149. člen **(vsebina letnega poročila)**

(1) Letna poročila o poslovanju državnega tožilstva vsebujejo:

1. navedbo podatkov o organizaciji državnega tožilstva:
 - podatek o številu državnih tožilcev, ki so dejansko opravljali dr̄avnotožilsko službo v preteklem letu;
 - podatek o številu dr̄avnotožilskega osebja, ki so dejansko opravljali delo v preteklem letu;
2. navedbo naslednjih podatkov:
 - podatek o številu prenesenih nerešenih zadev iz prejšnjih let;
 - podatek o številu zadev, ki predstavljajo letni pripad;
 - podatek o skupnem številu zadev v delu;
 - podatek o številu rešenih zadev in načinu rešitve;
 - podatek o številu nerešenih zadev;
 - podatke o udeležbi državnih tožilcev na narokih in obravnavah;
 - podatke o opravljenih procesnih dejanjih in vloženih predlogih, ki niso zajeti med rešenimi zadevami;
 - podatke o izidu obtoževanja po vrsti odločitve in izrečeni kazenski sankciji;
 - število zadev, v katerih je bilo vloženo pravno sredstvo, in odločitev o pravnem sredstvu;
 - podatke o številu dni prisotnosti državnega tožilca na delovnem mestu;
 - druge podatke, ki pripomorejo k določitvi njegove učinkovitosti;
 - podatek o številu zadev, ki niso bile rešene v predvidenem času;

- vse zgoraj navedene podatke za vsakega posameznega državnega tožilca;
 - dejanski čas trajanja postopkov;
 - podatke o številu zadev, v katerih je prišlo do odveze nadaljnega dela in prevzema zadeve;
3. primerjavo med podatki o številu in načinu rešitve ter dejanskem času trajanja postopkov za vse državne tožilce za zadeve iste vrste;
 4. analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave deležev iz prejšnje točke;
 5. oceno doseganja ciljev iz sprejetega letnega programa dela za preteklo leto in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja ter glede na sprejeta merila za kakovost dela državnih tožilcev in uspešnost pregona državnih tožilcev.

(2) Letno poročilo o poslovanju posameznega državnega tožilstva pripravi vodja državnega tožilstva.

(3) Podrobnejšo obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše s podzakonskim aktom minister.

150. člen **(skupno letno poročilo)**

(1) Generalni državni tožilec pripravi skupno letno poročilo o delu državnih tožilstev za preteklo leto ter ga do 15. aprila pošlje ministru, Državnemu zboru Republike Slovenije in Državnotožilskemu svetu.

(2) Skupno letno poročilo mora vsebovati skupne podatke iz prejšnjega člena in analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja ter oceno doseganja načrtovanih ciljev politike pregona.

(3) Skupno letno poročilo mora na podlagi podatkov in analize iz prejšnjega odstavka obsegati:

- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj;
- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti za državna tožilstva, pri katerih dosežki bistveno odstopajo od načrtovanih;
- oceno primernosti števila dȓavnotožilskih mest in dȓavnotožilskega osebja ter drugih pogojev za delo državnih tožilstev z ustreznimi predlogi za njihovo izboljšanje.

(4) V skupnem letnem poročilu se na podlagi ugotovitev pri spremljanju dȓavnotožilske prakse lahko opozori na vzroke in okoliščine za nastanek, povečevanje, spreminjanje ali razvoj kriminalitete na določenem področju in na možne zakonske in druge ustrezne ukrepe za njihovo odpravo ali zmanjševanje.

(5) Pri obravnavanju v Državnem zboru Republike Slovenije ali na njegovih delovnih telesih lahko podata stališča do skupnega letnega poročila tudi Dȓavnotožilski svet in minister.

154. člen **(nadzor dȓavnotožilske uprave)**

(1) Opravljanje zadev državnotožilske uprave na državnih tožilstvih nadzoruje generalni državni tožilec, na okrožnem državnem tožilstvu pa tudi vodja okrožnega državnega tožilstva (državnotožilski nadzor).

(2) Pri izvajanju državnotožilskega nadzora lahko vodje državnih tožilstev zahtevajo pisna pojasnila in poročila o izvajanju posameznih nalog ter pregledujejo spise.

(3) Generalni državni tožilec lahko za nadzor iz prvega odstavka tega člena pooblasti vrhovnega ali višjega državnega tožilca.

(4) Nadzor nad opravljanjem zadev državnotožilske uprave na državnih tožilstvih lahko izvaja tudi minister prek vodij državnih tožilstev ali neposredno po določbah tega zakona o pravosodnem nadzoru.

158. člen **(pravosodna uprava)**

(1) V zadeve pravosodne uprave sodi zagotavljanje splošnih pogojev za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije, zlasti:

- priprava zakonov in drugih predpisov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilstev, položaja, pravic in obveznosti državnih tožilcev in državnotožilskega osebja;
- skrb za izobraževanje in strokovno usposabljanje;
- zagotavljanje kadrovskih, materialnih in tehničnih pogojev;
- obravnavanje nadzorstvenih pritožb;
- zbiranje statističnih in drugih podatkov o delovanju državnih tožilstev in
- opravljanje drugih upravnih nalog, kadar tako določa zakon.

(2) Če zakon ne določa drugače, sodi v zadeve pravosodne uprave tudi zagotavljanje prostorskih pogojev, vključno z zagotavljanjem sredstev za najemnine za najete prostore državnih tožilstev.

(3) Ministrstvo lahko za namene izvrševanja pristojnosti po tem zakonu zahteva od državnih tožilstev pojasnila, podatke, poročila, v prostorih državnega tožilstva lahko vpogleda v spise ter od državnih tožilstev zahteva izpise iz vpisnikov in drugo dokumentacijo, ki se nanaša na izvrševanje posamezne zadeve ali vrste zadev državnotožilske uprave.

(4) Če vodja državnega tožilstva zavrne zahtevo iz prejšnjega odstavka, ker meni, da gre za nedovoljen poseg v samostojnost državnega tožilca, se postopa po določbah o zavrnitvi pravosodnega nadzora.

(5) Izobraževanje in strokovno usposabljanje državnih tožilcev izvaja Center za izobraževanje v pravosodju.

(6) Posamezna izobraževanja in strokovna usposabljanja državnih tožilcev se lahko izvedejo v okviru državnega tožilstva.

161. člen **(zavrnitev izvajanja nadzora)**

(1) Vodja državnega tožilstva lahko zavrne izvajanje pravosodnega nadzora, če meni, da gre za poseg v samostojnost državnega tožilca pri odločanju v konkretni zadevi. O tem mora z obrazloženim obvestilom nemudoma seznaniti ministra, Vlado Republike Slovenije in

Državnotožilski svet, če pa se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, pa tudi generalnega državnega tožilca.

(2) Vlada Republike Slovenije po pridobljenem mnenju Državnotožilskega sveta v osmih dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvede. Če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilski svet poprej pridobi tudi obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca.

(3) Vodja državnega tožilstva in ministrstvo sta vezana na mnenje Državnotožilskega sveta.

166. člen **(podeljevanje priznanj)**

(1) Minister lahko javnim uslužbencem državnih tožilstev, generalni državni tožilec pa državnim tožilcem podeljuje priznanja za posebne delovne uspehe ali prizadevanja ter za uspešno končane zahtevne projekte iz njihove pristojnosti oziroma opravljanje nalog ali pooblastil.

(2) Za potrebe izvajanja nalog iz prejšnjega odstavka ministrstvo oziroma Vrhovno državno tožilstvo obdeluje naslednje osebne podatke o državnih tožilcih in javnih uslužbencih državnih tožilstev, ki jim je podeljeno priznanje: osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, datum in kraj rojstva, naslov prebivališča, funkcijo, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsto priznanja. Zaradi zagotavljanja obveščanja javnosti, podelitve javnih priznanj državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev ter preglednega delovanja in spoštovanja ugleda državnega tožilstva so osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, funkcija, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsta priznanja javni.

(3) Vrste priznanj, podrobnejše pogoje in postopek podeljevanja priznanj ter oblike priznanj državnim tožilcem in javnim uslužbencem državnih tožilstev predpiše minister.

180. člen **(vpisniki, imeniki, evidence državnega tožilstva in spisi državnih tožilcev ter državnih tožilstev in čezmejna izmenjava osebnih podatkov)**

(1) Državno tožilstvo upravlja vpisnike, imenike in evidence državnega tožilstva. Državna tožilstva obdelujejo v vpisnikih, imenikih in evidencah tudi osebne in druge podatke, ki so po zakonu, ki ureja kazenski postopek, po zakonu, ki ureja postopek pred organi za prekrške, po tem zakonu ali po drugih zakonih potrebni za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj in prekrškov oziroma za opravljanje drugih povezanih pristojnosti državnega tožilstva iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ter osebne in druge podatke, ki omogočajo delovanje državnega tožilca kot stranke v postopku pred sodišči ali upravnimi organi, kadar je v drugih zakonih določeno, da ima ta položaj. Državno tožilstvo in državni tožilci obdelujejo osebne podatke, ki so vsebovani v spisih državnega tožilstva, dodeljenih v reševanje državnim tožilcem ter v spisih državnotožilske uprave, le za izvrševanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem ali drugem zakonu.

(2) Državna tožilstva in državni tožilci čezmejno in brezplačno posredujejo osebne podatke iz spisov, vpisnikov, imenikov in evidenc organom držav članic Evropske unije, tretjih držav in pristojnim organom mednarodnih organizacij, če tako določa zakon, mednarodna pogodba ali neposredno uporaben pravni akt ali odločitev mednarodne organizacije, na katero je Republika Slovenija prenesla izvrševanje dela suverenih pravic Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: čezmejna izmenjava). Državna tožilstva in državni tožilci so dolžni pri posredovanju podatkov, če

je to glede na vsebino podatkov potrebno, posebej navesti stanje točnosti, popolnosti, posodobljenosti in zanesljivosti posredovanih podatkov ter zaprositi za enako delovanje s strani organov, ki njim posredujejo potrebne osebne podatke v okviru čezmejne izmenjave. Pri obdelavi prejetih podatkov in druge dokumentacije sta državni tožilec in državno tožilstvo vezana na omejitve, ki jih je določil organ, ki jih je posredoval.

(3) Pri izvajanju čezmejne izmenjave po prejšnjem odstavku se osebni podatki posredujejo le organom pregona ali drugim podobnim organom drugih držav ali mednarodnih organizacij, ki so potrebni za delovanje oziroma odločanje teh organov in, če njihova obdelava ni v neskladju z nameni iz prvega odstavka 19. člena tega zakona. Če gre za tretje države, se podatki lahko posredujejo le na podlagi mednarodne pogodbe ali v skladu z odločbo državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Organi iz prvega stavka so vezani na omejitve obdelave podatkov, ki jih na podlagi pravnega reda Republike Slovenije določi državno tožilstvo ali državni tožilec, zlasti zaradi varstva interesov postopkov, tajnosti postopkov, zasebnosti oseb ali varstva domneve nedolžnosti in pravic do poštenega sojenja.

(4) Roke hrambe dokumentarnega gradiva, ki se hrani na državnem tožilstvu, določa Državnotožilski red s klasifikacijskim načrtom.

(5) Podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc se predpiše z Državnotožilskim redom.

181. člen **(pravica do seznanitve s podatki)**

(1) Dostop do vsebine osebnih in drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov in evidenc, ki se nanašajo na njih, pridobijo posamezniki, na katere se nanašajo, ali druge osebe, ki so v njih navedene v zvezi s pristojnostmi iz prvega odstavka 19. člena tega zakona, šele po zastaranju kazenskega pregona ali po pravnomočnosti sodbe. Pred potekom rokov iz prejšnjega stavka lahko dostopajo do vsebine osebnih ali drugih podatkov samo v okviru sodnega postopka ali na podlagi odločbe sodišča. Pravico do vpogleda v vsebino osebnih ali drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva ima še pred njihovim arhiviranjem tudi vsaka pravna ali fizična oseba, ki za to izkaže pravni interes, če to ne posega v določbe prejšnjega stavka ter ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb. Vpogled dovoli vodja pristojnega državnega tožilstva.

(2) Generalni državni tožilec lahko dovoli vpogled, prepis, kopiranje ali izpis iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva posamezniku, ki izkaže, da podatke iz njih potrebuje za znanstvenoraziskovalno delo. Dovoljenje se lahko nanaša le na vpisnike, imenike, evidence in spise, ki so arhivirani. Posameznik lahko v podatke iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva vpogleda ali jih prepiše brezplačno, kopira ali izpiše pa jih na svoje stroške. Vpogled, prepis, kopiranje ali izpis se opravi pod nadzorom državnega tožilca ali javnega uslužbenca državnega tožilstva, ki je za to pisno pooblaščen.

(3) Ovaditelj, ki je podal pisno ovadbo ali je bila ovadba sporočena po telefonu, ima pravico zahtevati izdajo potrdila o vpisu ovadbe. Način izdaje in vsebino potrdila določa Državnotožilski red.

(4) Odredbe, povezane z dodelitvijo zadeve Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, so dostopne fizičnim in pravnim osebam po pravnomočnosti obtožnega akta ali najpozneje dve leti pred zastaranjem kazenskega pregona. Fizične ali pravne osebe jih lahko brezplačno vpogledajo ali prepišejo, kopirajo pa na lastne stroške. Uporabljajo jih lahko le v postopkih pred sodišči ali drugimi državnimi organi ali za namene iz prvega odstavka tega člena.

(5) Stroški pravice do seznanitve se odmerijo ter izplačajo s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja.

182. člen

(posredovanje in dostop do temeljnih osebnih podatkov ter do tajnih podatkov)

(1) Za izvrševanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona je državni tožilec upravičen brezplačno pridobiti in lahko obdeluje naslednje osebne podatke o ovadenih osebah: osebno ime, enotna matična številka občana, druga uradna identifikacijska številka, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov ter vrsta prebivališča za fizično osebo; če je fizična oseba tujec, namesto enotne matične številke občana ali druge uradne identifikacijske številke osebno ime, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov stalnega ali začasnega prebivališča; za odgovorno osebo pravne osebe poleg navedenih podatkov tudi seznam del in nalog, ki jih opravlja; za pravno osebo firmo, sedež in matično številko. Občutljive osebne podatke lahko pridobi in obdeluje le, če je to nujno potrebno za izvajanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona, pri njihovi obdelavi pa mora posebej upoštevati tajnost teh osebnih podatkov in sprotno spremljati izvajanje ukrepov zavarovanja osebnih podatkov.

(2) Državnim tožilcem o pridobitvi osebnih podatkov ali podatkov, do zastaranja kazenskega pregona ali do pravnomočne sodbe, ni treba obvestiti osebe, na katero se podatki nanašajo.

(3) Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka, navedbo pravne podlage oziroma namena dostopa in opravilne številke zadeve državnega tožilstva. Državno tožilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepiše ali izpiše ter naprej obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.

(4) Pri dostopu do vsebine kazenske evidence, evidence prekrškov, evidence zaprtih oseb in drugih zbirk osebnih podatkov, evidenc ali registrov, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, se način dostopa in sistem zavarovanja osebnih podatkov določi v Državnotožilskem redu po pridobitvi predhodnega soglasja državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

(5) Državni tožilci imajo dostop do tajnih podatkov v skladu s pogoji iz zakona, ki ureja tajne podatke. Vodje državnih tožilstev imajo dostop do tajnih podatkov na podlagi pisne zahteve, iz katere so razvidni pristojnost, namen in pravna podlaga pridobitve podatka. Izvod zahteve se pošlje v vednost generalnemu državnemu tožilcu.

189. člen

(zunanji oddelek)

(1) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva je organizacijska enota okrožnega državnega tožilstva, ki opravlja funkcije okrožnega državnega tožilstva pred enim ali več okrajnimi sodišči.

(2) Zunanji oddelek okrožnega državnega tožilstva ustanovi ali ukine minister na predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta, praviloma za območje več okrajnih sodišč.

(3) Vodjo zunanjega oddelka imenuje vodja posameznega okrožnega državnega tožilstva z letnim razporedom za dobo enega leta s soglasjem Državnotožilskega sveta, po predhodno pridobljenem mnenju generalnega državnega tožilca. V zunanje oddelke okrožnega državnega tožilstva se praviloma razporedijo okrožni državni tožilci.

(4) V upravnem in nadzornem pogledu je zunanji oddelek državnega tožilstva neposredno podrejen vodji državnega tožilstva.

(5) Določbe tega člena se ne uporabljajo za posebne pristojnosti iz prejšnjega člena.

192. člen

(pristojnost)

(1) Najzahtevnejša kazniva dejanja, katerih pregon terja posebno organiziranost in usposobljenost državnih tožilcev ter najvišjo raven učinkovitosti, obravnava Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: SDT).

(2) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj:

- zoper gospodarstvo, za katera se lahko izreče kazen petih let zapor ali hujša kazen, razen poslovne goljufije, izdaje nekritega čeka in zlorabe bančne ali kreditne kartice, uporabe ponarejene bančne, kreditne ali druge kartice;
- za katera se lahko izreče kazen desetih let zapor ali hujša kazen, če je bilo dejanje izvršeno v hudodelski združbi;
- jemanja podkupnine, dajanja podkupnine, sprejemanja koristi za nezakonito posredovanje, dajanja daril za nezakonito posredovanje, nedovoljenega sprejemanja daril, nedovoljenega dajanja daril;
- terorizma, financiranja terorizma, ščuvanja in javnega poveličevanja terorističnih dejanj, novačenja in usposabljanja za terorizem;
- spravljanja v suženjsko razmerje, trgovine z ljudmi.

(3) SDT je pristojno za pregon storilcev kaznivih dejanj, ki so povezana s kaznivimi dejanji iz prejšnjega odstavka, če so podani isti dokazi (povezane zadeve).

(4) SDT je izključno pristojen za vložitev tožbe in zastopanje v postopku za odvzem premoženja nezakonitega izvora ali v zvezi z njim ter za vložitev predloga in zastopanje v postopku izvršbe.

(5) SDT je pristojno tudi za pregon storilcev kaznivih dejanj:

- iz 22. in 25. člena Uredbe 2017/1939/EU, in sicer do prevzema pristojnosti EJT v skladu s 27. členom Uredbe 2017/1939/EU in

- iz 22. in 25. člena Uredbe 2017/1939/EU, in sicer po odstopu zadeve in prenosu pristojnosti z EJT na pristojne nacionalne organe v skladu s 34. členom Uredbe 2017/1939/EU.

(6) Če nastane dvom o določitvi pristojnega državnega tožilstva, velja, da je podana pristojnost SDT.

193. člen **(sestava in delovanje SDT)**

(1) Na SDT opravljajo državnotožilsko službo državni tožilci, ki so imenovani na državnotožilska mesta na SDT ter državni tožilci, ki so dodeljeni na SDT.

(2) Na državnotožilskih mestih državnih tožilcev, ki so imenovani na SDT, opravlja državnotožilsko službo najmanj deset državnih tožilcev, od tega vsaj sedem, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Na SDT se po določbah tega zakona o dodelitvi dodeli najmanj po en državni tožilec iz vsakega okrožnega državnega tožilstva. Dodeljeni državni tožilci opravljajo delo v zadevah iz pristojnosti SDT po odredbi vodje SDT na sedežu SDT ali na sedežu okrožnega državnega tožilstva, pri katerem so imenovani.

(4) Vodja SDT lahko predlaga, da se po določbah tega zakona, ki urejajo dodelitev na drugo državno tožilstvo, za sodelovanje pri obravnavanju posamezne zadeve dodatno dodeli na SDT državni tožilec iz okrožnega državnega tožilstva, ki bi bilo sicer krajevno pristojno za obravnavanje zadeve, ali da se posamezne naloge izvajajo na območju tega okrožnega državnega tožilstva.

(5) SDT deluje po načelu timskega dela praviloma tako, da pri obravnavanju posameznih zadev združuje znanje, usposobljenost in izkušnje posameznih članov za določena pravna področja v obsegu, ki je potreben za učinkovito usmerjanje in preiskovanje kaznivih dejanj ter pripravo obtožnega akta.

196. člen **(pravice državnega tožilca na SDT)**

(1) Državnemu tožilcu, ki je imenovan na SDT, pripada:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku, višjemu državnemu tožilcu ter vrhovnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(2) Dodeljenemu državnemu tožilcu pripada za čas, v katerem rešuje zadeve iz pristojnosti SDT:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku, višjemu državnemu tožilcu ter vrhovnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(3) Način evidentiranja in obračunavanje časa iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim redom.

(4) Državnemu tožilcu, ki mu v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena pripada plača višjega državnega tožilca, mu ta pripada v višini plačnega razreda, v katerega je v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, uvrščena funkcija, ki jo zaseda višji državni tožilec ob uvrstitvi.

(5) Če državni tožilec, ki je imenovan ali dodeljen na SDT, po prenehanju takšnega imenovanja ali dodelitve, nadaljuje z delom v posameznih zadevah iz pristojnosti SDT, se višina njegove plače določi po drugem odstavku tega člena.

(6) Premestitev in dodelitev državnega tožilca na SDT ne posegata v njegov naziv in položaj.

(7) Glede položaja in napredovanja državnega tožilca se za čas trajanja dodelitve na SDT smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo.

(8) Državnemu tožilcu, ki je dodeljen na SDT, se lahko izjemoma dodelijo v delo zadeve iz pristojnosti državnega tožilstva, pri katerem je imenovan, ob upoštevanju obsega dela, ki ga državni tožilec opravlja pri SDT.

199. člen **(pristojnost in dodelitev zadev)**

(1) Pri SDT deluje kot samostojna notranja organizacijska enota s posebnim položajem Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili (v nadaljnjem besedilu: Posebni oddelek). Posebni oddelek deluje po načelu strokovne in operativne avtonomnosti v skladu z določbami tega zakona.

(2) Posebni oddelek je izključno krajevno in stvarno pristojen za obravnavo kaznivih dejanj, če jih storijo uradne osebe:

- Policije;
- (prenehala veljati);
- vojaške policije, ki imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku;
- s pooblastili policije v predkazenskem postopku, ki so napotene na misijo v tujini;
- Obveščevalno-varnostne službe ministrstva, pristojnega za obrambo;
- Slovenske obveščevalno-varnostne agencije.

(3) Posebni oddelek je pristojen tudi za obravnavo zadev, ki jih obravnava drugo okrožno državno tožilstvo, če so te zadeve vsebinsko povezane z zadevo, ki jo obravnava Posebni oddelek.

(4) Če nastane dvom o določitvi pristojnega državnega tožilstva, velja, da je podana pristojnost Posebnega oddelka.

(5) Za obveščanje, dodelitev in prenos zadev Posebnega oddelka se smiselno uporabljajo določbe o obveščanju, dodelitvi in prenosu zadev SDT. Če so ovadbo, ki jo obravnava Posebni oddelek, podali policisti ali če so jo podale druge osebe, policisti pa so zbirali obvestila v zvezi z njo, mora državni tožilec o obravnavanju zadeve seznaniti policijo.

200. člen
(vodenje in dodelitev državnega tožilca)

(1) Vodjo Posebnega oddelka imenuje Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju ministra. Glede postopka imenovanja se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva.

(2) Vodja Posebnega oddelka ima pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva glede:

- notranje organizacije in organizacije poslovanja Posebnega oddelka;
- razporeda dela in dodeljevanja zadev;
- priprave letnih programov in letnih poročil;
- organizacije udeležbe na glavnih obravnavah, narokih in drugih dejanjih;
- zagotavljanja in nadzora nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja Posebnega oddelka;
- kolegijskega dela;
- disciplinskih postopkov in začasne odstranitve iz državnotožilske službe;
- obveščanja in prevzema zadev, odveze nadaljnjega dela, izdajanja in izpolnjevanja splošnih navodil in strokovnega nadzora;
- obravnavanja nadzorstvenih pritožb;
- poročanja o delu Posebnega oddelka, in
- izobraževanja ter spremljanja sodne in državnotožilske prakse.

Zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnega tožilca Posebnega oddelka zagotavlja vodja Posebnega oddelka po določbah tega zakona o strokovnem nadzoru.

(3) V Posebni oddelek se dodelita najmanj dva državna tožilca, ki sta usposobljena in izkušena za obravnavo zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka.

(4) Glede poziva k prijavam, dodelitve državnega tožilca v Posebni oddelek in pravic dodeljenega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za SDT.

201. člen
(policisti v posebnem oddelku)

(1) Naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka opravlja najmanj šest oseb s pooblastili policije v predkazenskem postopku, začasno premeščenih na delovna mesta policistov v Posebnem oddelku.

(2) Policisti iz prejšnjega odstavka lahko za potrebe izvajanja nalog odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz pristojnosti Posebnega oddelka izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določajo zakon, ki ureja policijo, zakon, ki ureja kazenski postopek in predpisi, sprejeti na njuni podlagi.

(3) Ne glede na določbe zakona, ki ureja javne uslužbenke, je lahko oseba iz prvega odstavka tega člena začasno premeščena v Posebni oddelek za štiri leta.

(4) V Posebni oddelek se po prvem odstavku tega člena lahko začasno premestijo osebe, ki imajo pooblastila policije in najmanj deset let delovnih izkušenj pri izvrševanju teh pooblastil.

202. člen

(urejanje pravic in pogojev)

(1) Za urejanje delovnopravnega statusa in sklenitev pogodb o zaposlitvi, za urejanje pravic in obveznosti ter za določanje plače in drugih prejemkov iz delovnega razmerja se za osebe, ki opravljajo naloge policistov Posebnega oddelka, poleg predpisov, ki urejajo pravice, obveznosti, plače in druge prejemke iz delovnega razmerja javnih uslužbencev, uporabljajo določbe zakona in drugih predpisov, ki urejajo Policijo oziroma organe iz drugega odstavka 199. člena tega zakona, pri čemer se za določitev dodatka za stalnost vsako začeto leto delovne dobe v Posebnem oddelku šteje kot začeto leto delovne dobe v Policiji oziroma v organu iz drugega odstavka 199. člena tega zakona.

(2) Policija mora policistom in državnim tožilcem Posebnega oddelka brezplačno zagotavljati dostop do tistega dela vsebine policijskih evidenc, ki je potreben za izvajanje določb tega zakona ter zakona, ki ureja kazenski postopek, ob uvedbi ustreznih ukrepov zavarovanja, ter druge tehnične pogoje in pomoč za izvajanje njihovih policijskih pooblastil.

(3) Generalni državni tožilec na predlog vodje Posebnega oddelka in po predhodnem mnenju generalnega direktorja Policije izda navodilo o načinu in pooblastilih glede dostopa do vsebine določenih evidenc iz prejšnjega odstavka.

(4) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov izda odločbo, s katero potrdi ali zavrne navodilo generalnega državnega tožilca iz prejšnjega odstavka.

203. člen

(podzakonski akt)

Vlada Republike Slovenije na predlog ministra in na podlagi predhodnega predloga generalnega državnega tožilca ter mnenja generalnega direktorja Policije, izda odredbo, s katero določi število delovnih mest policistov, začasno premeščenih v Posebni oddelek.

205. člen

(pristojnosti)

(1) Strokovno informacijski center je pristojen za:

- zagotavljanje strokovne pomoči s področja davčne, finančne, računovodske in drugih strok, ki je potrebna za strokovno in učinkovito delovanje državnih tožilcev pri usmerjanju odkrivanja in pregonu storilcev kaznivih dejanj,
- razvoj, enotnost ter delovanje informacijske podpore poslovanja državnih tožilstev in njeno usklajevanje z drugimi informacijskimi sistemi na kazenskem področju,
- pripravo ter izdajo tožilskega glasila in strokovne literature, za urejanje intraneta in spletnih strani državnih tožilstev in
- evidentiranje pravnih problemov strokovne narave ter priprava in organiziranje usklajevanja in strokovnega sodelovanja pri njihovem obravnavanju.

(2) Za potrebe poenostavitve neposrednih stikov in sodelovanja med pristojnimi organi, ki vodijo postopke v zadevah iz prvega odstavka 206. člena tega zakona v Republiki Sloveniji in organi drugih držav članic, deluje SIC kot kontaktna točka. Naloga kontaktne točke je spodbujanje in pomoč pri izvajanju mednarodnega sodelovanja med pristojnimi domačimi in tujimi organi z

aktivnim posredovanjem in vzpostavljanjem neposrednih stikov s pristojnimi kontaktnimi točkami ali službami drugih držav članic.

206. člen **(premoženjskopравни ukrepi)**

(1) SIC vodi centralno evidenco vseh zadev in zagotavlja državnim tožilcem strokovno pomoč v vseh zadevah, v katerih je bilo predlagano oziroma odrejeno začasno zavarovanje, zaseg ali odvzem predmetov in premoženjske koristi ter premoženja nezakonitega izvora, na podlagi podatkov, ki jih po uradni dolžnosti takoj po izdaji pobude, usmeritve, procesnega akta državnega tožilca in sodne odločbe posredujejo vsa državna tožilstva.

(2) (prenehal veljati).

(3) Vsebina evidence in način posredovanja podatkov iz prvega in drugega odstavka tega člena se določi z Državnotožilskim redom.

(4) Pri izdelavi ocene dela državnih tožilcev po tem zakonu se za vse državne tožilce kot merilo sposobnosti in učinkovitost upošteva tudi prizadevnost in uspešnost v okviru usmerjanja, medsebojnega državnotožilskega usklajevanja, mednarodnega sodelovanja ter predlaganja ustreznih ukrepov v kazenskih zadevah zaradi začasnega zavarovanja, zasega in odvzema predmetov, premoženjske koristi in premoženja nezakonitega izvora.

(5) Mnenje o izpolnjevanju merila iz prejšnjega odstavka za potrebe izdelave ocene državnotožilske službe poda vodja SIC.

207. člen **(poravnalec)**

(1) Poravnalec je oseba, ki je imenovana za poravnalca pod pogoji in po postopku, ki jih določa ta zakon, ter opravlja naloge poravnavanja v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek.

(2) Če je to potrebno za izvajanje poravnavanja v kazenskih zadevah, morajo upravne enote in samoupravne lokalne skupnosti dati poravnalcem na razpolago brezplačno uporabo njihovih prostorov, ki so potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja, kolikor razpolagajo s takšnimi prostori in jih lahko dajo na razpolago za tak namen.

208. člen **(pogoji za imenovanje)**

(1) Kandidat za poravnalca mora izpolnjevati te pogoje:

1. da je državljan Republike Slovenije ali države članice Evropske unije ali države članice Evropskega gospodarskega prostora ter izkaže visoko raven aktivnega znanja slovenščine, na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, pa tudi višjo raven znanja jezika narodne skupnosti;
2. da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost;
3. da ima v Republiki Sloveniji zaključeno najmanj visokošolsko izobraževanje prve stopnje ali je v tujini končal primerljivo izobraževanje, ki se dokazuje s tujo listino o izobraževanju in priloženim mnenjem o izobraževanju v skladu z Zakonom o vrednotenju in priznavanju izobraževanja;

4. da poda izjavo, da bo v primeru imenovanja zagotovil opremo in prostore, ki bodo potrebni in primerni za opravljanje poravnavanja;
5. da je osebnostno primeren za opravljanje poravnavanja;
6. da je ob prijavi dopolnil 30 let.

(2) Za opravljanje poravnavanja ni osebnostno primeren tisti, za katerega je na podlagi dosedanjega dela, ravnanja ali obnašanja utemeljeno sklepati, da poravnavanja ne bo opravljal strokovno, pošteno ali vestno ali da kot poravnalec ne bo varoval ugleda instituta poravnavanja in nepristranskosti, ali ki je bil obsojen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je moralno nevreden opravljati poravnavanje.

(3) Poravnalci se morajo strokovno izpopolnjevati v okviru izobraževalnih dejavnosti, ki jih organizira Center za izobraževanje v pravosodju ali drug državni organ, pooblaščen organizacija ali strokovno združenje.

209. člen **(javni poziv)**

(1) Javni poziv k zbiranju prijav kandidatov za poravnalce za območje posameznega višjega sodišča objavi ministrstvo v Uradnem listu Republike Slovenije. Rok za vložitev prijav iz javnega poziva ne sme biti krajši od 15 dni.

(2) Za vodenje postopka se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

210. člen **(imenik poravnavalcev)**

(1) Ministrstvo za odločanje in vodenje postopkov po tem zakonu ter za zagotavljanje pravne varnosti v postopkih pred državnimi tožilstvi upravlja imenik poravnavalcev, ki vsebuje te podatke: osebno ime, znanstveni ali strokovni naslov, območje sodišča, za katero je poravnalec imenovan, datum imenovanja, poklic, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), poštni naslov, na katerem je dosegljiv, kontaktno številko telefona in telefaksa, kontaktni naslov elektronske pošte in podatke o zaposlitvi ali drugem statusu.

(2) Imenik poravnavalcev je za pravno varnost, delovanje državnih tožilstev in drugih državnih organov v sodnih in drugih postopkih ter informiranje strank javen v delu, ki obsega te podatke: osebno ime poravnalca, znanstveni ali strokovni naslov, kontaktno številko telefona in območje sodišča, za katero je imenovan za poravnalca. Javni del imenika se lahko objavi na spletni strani ministrstva.

(3) Za potrebe posodabljanja imenika poravnavalcev ter vodenja ali odločanja v postopkih po tem zakonu ali drugih zakonih lahko ministrstvo pridobiva in obdeluje podatek o stalnem in začasnem prebivališču poravnalca od upravljavca centralnega registra prebivalstva vsakih šest mesecev ali, če obstaja sum, da poravnalec ministrstvu ni posredoval točnega podatka. Za namene iz prejšnjega stavka lahko ministrstvo podatek o vpisu poravnalca v kazensko evidenco ali izpisu poravnalca iz nje glede kaznivih dejanj iz 208. člena tega zakona pridobi od upravljavca kazenske evidence in ga obdeluje za ta namen. Za namene iz prvega stavka tega odstavka lahko ministrstvo pridobiva in obdeluje podatek o datumu smrti poravnalca od upravljavca matičnega registra.

(4) Za namene iz prejšnjega odstavka mora poravnalec pisno ali po elektronski poti sporočiti ministrstvu vsako spremembo podatkov o poštnem naslovu, na katerem je dosegljiv, naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, kontaktni številki telefona oziroma telefaksa ali naslovu elektronske pošte. Poravnalec mora tudi za to posredovati pisno izjavo, da so vsi podatki, ki jih glede njega upravlja ministrstvo v imeniku poravnalcev, točni, oziroma podatke, ki so spremenjeni, in sicer do konca prvega meseca v koledarskem letu.

(5) Če poravnalec ne posreduje pisne izjave v roku iz drugega stavka prejšnjega odstavka, ga ministrstvo izbriše iz javnega dela imenika in se ponovno vpiše v ta del imenika po posredovanju zahtevane izjave.

211. člen **(razrešitev poravnalca)**

(1) Minister poravnalca razreši, če:

1. sam zahteva razrešitev;
2. ne izpolnjuje več pogojev za imenovanje;
3. svojih dolžnosti ni opravil redno;
4. svojih dolžnosti ne opravlja vestno;
5. se ukvarja s pridobitno dejavnostjo, ki bi lahko vplivala na objektivno in od zunanjih vplivov neodvisno opravljanje te funkcije.

(2) Za ugotavljanje razloga iz 3. in 4. točke prejšnjega odstavka lahko minister zahteva opravo pregleda po naslednjem členu.

(3) Nezdržljivost opravljanja pridobitne dejavnosti z dejavnostjo poravnavanja ugotavlja ministrstvo, ki za te namene lahko brezplačno pridobiva podatke iz vseh uradnih evidenc in zbirk podatkov, ki jih upravljajo državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil.

212. člen **(nadzor nad delom poravnalcev)**

(1) Nadzor nad delom poravnalcev se izvaja z rednimi ali izrednimi pregledi opravljenih postopkov poravnavanja.

(2) Nadzor opravlja nadzorni odbor, ki ga ustanovi Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije in ima tri člane:

- državnega tožilca, ki ima najmanj naziv okrožnega državnega tožilca,
- predstavnika poravnalcev, in
- predstavnika ministrstva, ki ga predlaga minister na zahtevo Vrhovnega državnega tožilstva.

(3) Če nadzorni odbor pri opravljanju nadzora ugotovi, da poravnalec svojih dolžnosti ni opravljal redno ali vestno, lahko predlaga ministru, da poravnalca razreši.

(4) Administrativne naloge za nadzorni odbor opravlja Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije.

**V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA
SKRAJŠANEM POSTOPKU**

/